

[Fanfic] Ngốc!

Contents

[Fanfic] Ngốc!	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	10
4. Chương 4	15
5. Chương 5	19
6. Chương 6	23
7. Chương 7	28
8. Chương 8	32
9. Chương 9	35
10. Chương 10	39
11. Chương 11	42
12. Chương 12	46
13. Chương 13	50
14. Chương 14	53
15. Chương 15	58
16. Chương 16	62
17. Chương 17	66
18. Chương 18	70
19. Chương 19	76
20. Chương 20	80
21. Chương 21	84
22. Chương 22	88
23. Chương 23	92
24. Chương 24	95

[Fanfic] Ngốc!

Giới thiệu

Disclaimer: DBSK is not mine Pairing: YunJae Category/Genre: Hỗn hợp – Romance, Supernatural –

1. Chương 1

...

“JaeJoong! Lau bảng đi!” – một đứa bé mập ú nhét cái giẻ vào tay đứa bé nhỏ con hơn, trắng trẻo hơn.

“JaeJoong! Quét lớp luôn đi!” – thằng bé khác đẩy cây chổi cán ngắn dành cho con nít về phía cậu.

“Kangin! Shindong! Mấy cậu làm gì đó?” – thằng bé da nâu nâu đi lại gần chỗ họ.

Hai thằng bé to con giật mình nhìn thằng bé vừa hét lên.

“Bọn em có hẹn Siwon đi đá banh rồi. JaeJoong nói rảnh nên tụi em nhờ.” – thằng bé Kangin chu môi nói.

“JaeJoong nói sẽ làm giúp tụi em mà. Như vậy là đâu có bắt ép, anh không có quyền đánh dấu lỗi tụi em vào sổ được.” – thằng bé Shindong hùng hổ nói khề nhìn qua cậu bé JaeJoong.

“JaeJoong cậu bị tụi nó ép phải không?” – thằng bé nâu nâu quay sang hỏi cậu.

JaeJoong chỉ lắc đầu. – “Hôm nay là ngày trực lớp của mấy cậu. Là lớp trưởng! Anh có quyền giám sát, dọn lớp nhanh đi rồi về.”

“Jung Yunho! Anh.... anh đừng quá đáng nha! JaeJoong nói làm giúp tụi em, anh làm vậy là cố tình làm khó tụi em rồi!” – Kangin bực bội đẩy mạnh vai Yunho.

“Nếu không phục có thể nói với cô Lee. Tôi đi nộp danh sách vòng lại mà chưa dọn xong, tháng này mấy cậu bị trừ sạch điểm thì đừng trách.” – Yunho nghiêm nghị cảnh cáo quay sang JaeJoong – “Ở đây có chuyện của cậu, mau về nhà đi!”

JaeJoong nhìn Kangin và Shindong lần nữa rồi chào họ đi theo sau lưng Yunho ra ngoài lớp.

“Yunho.... cảm ơn nha!” – giọng cậu nghe thật nhẹ.

“Tôi chỉ làm theo trách nhiệm của mình thôi.” – Yunho không nhìn lại mà bước đi thẳng.

Đó là khoảng thời gian tiểu học của họ. Jung Yunho luôn được làm lớp trưởng, không phải vì cha anh là trưởng thôn nên thiên vị. Yunho thừa hưởng tính cách từ cha mình nên anh luôn là con người có tính trách nhiệm cao. Tuy là ăn nói không khéo nhưng rất thẳng thắn và được nhiều người lớn tin cậy. Tương lai anh sẽ làm trưởng thôn, quản lý và giúp đỡ những người dân trong thôn anh.

Thôn Yeongju xưa nay yên tĩnh và sống quây quần bên nhau. Ở thôn người dân luôn chân thật và chất phác, không sống hiện đại như người thành phố, cũng không hiểu biết khoa học gì đó. Cái họ sống chỉ là trồng trọt chăn nuôi, lớn lên lấy – gả để có con cháu đông vui trong gia đình. Phụng dưỡng cha mẹ già, cứ đời này nối tiếp đời kia. Bao năm nay thôn Yeongju vẫn thế.

JaeJoong không hẳn là bạn thân của Yunho vì anh khá nghiêm nghị nên khiến người khác khó gần. JaeJoong thích Yunho từ bé vì anh rất tốt bụng và chứng chạc so với độ tuổi của anh. Có người thích, có người ghét nhưng đó không phải là điều quan trọng của Yunho. Với anh chỉ làm tốt việc được giao và cố gắng trở thành một trưởng thôn có thể mang đến cuộc sống ấm no cho mọi người. Đất cả thôn này đều là của nhà họ Jung nên có thể nói anh là triệu phú, đã nói trước anh không màng mấy cái đó. Anh rất nhiệt tình giúp đỡ bạn bè, anh em khi khó khăn. Còn tình cảm thì tính sau, lấy vợ sinh con cũng là việc sớm muộn. Chỉ cần lấy được người nào ngoan hiền, làm việc nhà giỏi và không cãi lời thì được rồi, anh không kén chọn.

...

Năm trung học.

“Thưa ba mẹ, noona! Con đi học!” – JaeJoong cúi chào cả nhà mình rồi nhanh chân đuổi theo tấm lưng quen thuộc.

Cậu bé vài tuổi ngày nào giờ đã 15, thành thiếu niên hết rồi. Tình cảm cũng phát triển nhiều hơn nhưng vẫn không dám nói cho ai đó biết vì người đó quá lạnh lùng vô tâm.

“Yunho! Xin chào!” – JaeJoong mỉm cười rạng rỡ.

Sáng này nào cũng vậy. Cậu dậy sớm ngồi trước cửa chờ xa xa thấy bóng dáng Yunho ra khỏi nhà để lại chào buổi sáng như vậy. Nhưng đáp lại vẫn như mọi khi.

“Uhm, chào!” – ngay cả nụ cười JaeJoong cũng chưa từng thấy trên khuôn mặt Yunho.

“Hôm nay anh đi học sớm quá vậy?” – JaeJoong gọi Yunho bằng anh vì Yunho học rất giỏi và trông có vẻ lớn hơn tuổi của mình. Thông thường những đứa trẻ khác hay bằng tuổi anh đều kính trọng anh như một vị trưởng thôn tương lai.

JaeJoong học dở nên rốt xuống lớp kém cũng là lớp tệ nhất trong trường. Đó cũng là khoảng thời gian rất buồn của cậu. Vì không được học chung lớp cùng anh nữa, cậu học kém, trung bình chẳng có gì nổi bật. Ngay cả mấy môn thể thao cậu cũng không tham gia được môn nào.

“Vậy sao?” – Yunho vẫn đi và nhìn về phía trước.

JaeJoong thử đi chậm lại xem thế nào. Vậy mà Yunho vẫn cứ đi thẳng một nước không nhìn lại cậu có đi cùng không. Thật ra JaeJoong thử nhiều lần rồi, chỉ là mong muốn có một ngày Yunho quay ngang xem có còn ai đi cạnh không. Lần nào cậu cũng thất vọng lùi thối đi phía sau lưng. Cứ như vậy làm sao cậu dám thổ lộ tình cảm với Yunho đây?

Cả giờ học cậu chỉ mong ra chơi để được nhìn thấy Yunho. Anh thường ăn cơm trưa và bàn luận bài học cùng bạn bè của mình. JaeJoong học nấu ăn từ nhỏ vì mẹ cậu là giáo viên dạy các bà nội trợ trong thôn. Cậu luôn tự làm cơm hộp và làm một hộp rất lớn. Trưa nào cậu cũng tìm cách tặng cơm hộp cho Yunho, nếu anh chịu ăn nó thì ít nhiều đã có chút để ý đến sự hiện diện của cậu.

Nhưng không có lần nào cậu đủ can đảm lại đưa cơm hộp cho anh. Vì anh là học sinh giỏi và được mọi người ngưỡng mộ, anh cũng được nhiều bạn nữ tặng cơm hộp và quà lắm. Họ đều xinh đẹp, gia đình có đất trong thôn cũng là dạng giàu có, quan trọng hơn họ học giỏi nên anh cũng thường trò chuyện cùng họ.

Cậu chỉ là con nhà bình thường, ba làm thợ mộc tại nhà, mẹ dạy nấu ăn. Chị hai trồng hoa bán kiếm tiền phụ giúp gia đình, cậu học lại tệ nên dù thế nào cũng mặc cảm khi đối diện anh. Bước được vài bước đã thấy anh nhận cơm hộp và dùng chung với vài bạn trong lớp. Lòng cậu trùng xuống, quay về lớp ăn hết hộp cơm một mình.

Buổi chiều cậu lại lén núp sau bụi cây chờ Yunho đi về sẽ chạy theo đi sau lưng nhìn anh. Điều may mắn lớn nhất trong đời cậu là có được căn nhà cùng đường với Yunho.

“Anh về nhà hả?” – chiều nào cũng một câu hỏi ngớ ngẩn với ánh mắt khó hiểu của Yunho. Cậu quen rồi, Yunho lúc nào cũng vậy. Cậu tưởng tượng một ngày nào đó Yunho mà cười hay nói với cậu vài câu xã giao thôi chắc cậu mất ngủ quá.

Cậu cứ lẳng lặng đi bên cạnh như thế, lâu lâu nói gì đó vớ vẩn để tạo không khí mà không bao giờ Yunho hưởng ứng lại. Cũng có lúc cậu nản lắm chứ! Cứ thích người ta như vậy. Không lẽ cả đời cứ theo suốt hoài sao? Cái thôn này có bao lớn đâu. Cậu lớn rồi cũng sẽ lấy ai đó trong thôn này thôi, mà chắc không phải là anh rồi. Nhà cậu so ra không có môn đăng hộ đối. Cho tiền cho vàng cậu không dám mơ đâu, cậu chỉ muốn mỗi ngày đi học được nhìn anh thế này. Cậu mong anh khỏe mạnh và học hành thuận lợi là cậu vui lắm rồi.

Nói thật, ngoài chuyện hết lòng hết dạ với người con trai này ra cậu không biết phải làm gì nữa. Nhà cũng nghèo, học vẫn tầm thường sau này cũng không có tương lai gì mấy, lên tỉnh hay thành phố đăng ký đại học là chuyện xa vời. Chắc ở nhà chăm con hoặc đi dạy nấu ăn như mẹ thôi.

...

“Cậu biết tin gì chưa?” – bọn con gái trong lớp bàn tán nhau.

“Tuần này trường mình có lễ hội đấy! Có nghĩ là chúng ta có cơ hội gặp Yunho oppa vì anh ấy là người tổ chức.” – bọn con gái nắm tay nhau reo lên.

JaeJoong ngồi trong lớp ăn cơm mà lòng cũng nhốn nháo theo. Cậu biết nếu có lễ hội Yunho sẽ đứng ra lo chuyện thu xếp hết toàn bộ. Các học sinh của trường sẽ cùng giúp một tay theo sự chỉ huy của anh. Cậu không biết nữa nhưng lòng cậu xốn xang lắm rồi.

...

“Em nghe nói có lễ hội, anh chịu trách nhiệm cho lễ hội phải không?” – chiều nào cũng một người hỏi, một người xem như vô hình.

Đến lúc JaeJoong chán nản không muốn nói nữa thì kỳ tích xuất hiện.

“À! Nhà cậu bán hoa phải không?”

“Phải, nhà em bán hoa. Anh cần hả? Để em chạy về lấy.” – cậu mừng rỡ.

“Không! Lễ hội cần một ít hoa để trang trí bàn giáo viên. Tối mai 7 giờ cậu mang khoảng 30 bó hoa đến được không?” – khuôn mặt anh vẫn giữ nét nghiêm nghị đó.

“Đa được!” – cậu gật đầu mạnh – “Em sẽ mang đến đúng giờ.”

Tối nay cậu phụ chị gói từng bó hoa, cuối cùng cậu cũng góp một tay vào lễ hội. Xem như là giúp được cho Yunho nên cậu mừng lắm. Cứ mong tối mai đến mau mau để được gặp anh.

Sau khi học xong cậu chạy nhanh về nhà. Lúc này Yunho ở lại để hướng dẫn mọi người dựng một cái bục để thầy cô giáo và các bạn sẽ múa và hát trên đó.

JaeJoong phải giúp cha mình mang cái tủ gỗ đi giao cho bác Han cuối thôn. Dù sợ trễ hẹn với Yunho nhưng ba lớn tuổi rồi, mang cái này đi xa sẽ đau lưng lắm. Cậu đành vác cái tủ mang cho bác Han cuối thôn, xong xuôi vội chạy về để kịp giờ hẹn với Yunho.

JaeJoong ôm số bông để sẵn trong phòng mình, phòng cậu đã nhỏ mà còn để một số bông lớn làm cậu phải nửa ngồi nửa nằm trên bàn học nhỏ để ngủ. Chỉ cần nhìn bó bông đã khiến cậu ám lòng ngủ ngon một cách kỳ lạ.

Nhưng một mình ôm hết số hoa này không phải dễ mà cậu không muốn Yunho chờ nên cứ ôm hết vào người đi nhanh đến trường. Do nhiều bó và cao che tầm nhìn nên cậu vấp cục đá trên đường, mà đường ở thôn không hẳn là đường nhựa. Chỉ là đường chính mới có trải nhựa chứ còn lại vẫn là người dân tự lấp đá cát mà làm.

Té xuống mà không lo cho bản thân mình, cậu chỉ xem hoa có bị hư gì hay không thôi.

“May quá!” – cậu cười ôm số hoa lên – “A...đau quá ~” – chân cậu thấy thốn thốn. Vội kéo ống quần lên xem, đầu gối bị trầy hết, cả cổ chân cũng nhứt nhứt nữa. Cậu còn năm phút nữa thôi nên phải nhanh thôi.

“A.... cái chân khốn kiếp này. Mà biết khó khăn lắm mới có cơ hội này không?” – cậu đánh vào cái chân không nghe lời. Mặc kệ nó! Yunho quan trọng hơn. Ôm số hoa tiếp tục đi nhưng càng đi thì nó càng đau.

Cuối cùng cậu cũng đến trường nhưng trễ 30 phút vì đi rất chậm, chân cậu đau lắm! Vết thương ở đầu gối càng ngày càng rát vì dính cát vào vết thương mà chưa được rửa ra.

Mỉm cười thấy Yunho đứng ở giữa sân, cậu cố đi lại nhanh, khều vào lưng Yunho.

“Cậu trễ 35 phút!” – khuôn mặt Yunho có phần tức giận. Cậu biết Yunho luôn là người xem trọng giờ giấc, lời hứa.

“Xin lỗi anh, tại...”

“Thôi! Tiền hoa đây. Cám ơn!” – Yunho lấy số hoa trong tay cậu nhét vội tiền hoa vào tay cậu rồi mang đi về phía lễ hội đang dựng.

Lòng ngực cậu thấy nhói lăm, Yunho thất vọng về cậu. Tuy anh không nói nhưng cậu hiểu giọng hằn học của anh. Cậu muốn nói số hoa này được giảm 50% vì cậu năn nỉ chị lấy rẻ cho trường hoặc trừ 50% còn lại vào tiền quà vật của cậu cũng được. Cậu chỉ muốn để lại chút ấn tượng cho anh, cậu sợ anh quên người bạn tiểu học Kim JaeJoong này.

Tối đó phải mất một tiếng cậu mới về đến nhà. Yunho ở lại trường nhưng cậu không dám ở đó nhìn anh nữa. Cậu thấy xấu hổ quá! Cậu nghĩ Yunho ghét cậu, lúc trước dù không để ý hay xem sự tồn tại của cậu nhưng chưa bao giờ Yunho nói với cậu bằng giọng khó chịu như vậy.

Về nhà còn bị ba la cái tội đi đứng bất cẩn khiến bong gân phải bó một cục. Tối nay cậu không ngủ được, cậu cứ nghĩ về hình ảnh Yunho lúc tối đã nói với cậu. Cậu nói đó, sao giống kết thúc giấc mơ của cậu quá.

...

Sáng hôm sau cậu lại canh Yunho ra khỏi nhà đi vào con đường mòn như mọi ngày. Cậu cố đi nhanh vì chân vẫn còn đau lăm, cậu bắt kịp bước chân anh.

“Anh Yunho! Cho em xin lỗi chuyện hôm qua.” – cậu cúi đầu sát xuống xin lỗi.

Yunho đứng lại! Là lần đầu tiên. Anh quay sang nhìn vào mắt cậu nói đúng một câu.

“Buôn bán là phải trọng chữ tín. Nếu tôi bảo cậu giao hoa trong ngày diễn ra lễ hội thì sao?” – nói rồi anh bỏ đi để lại một người cười thật buồn.

Yunho đúng là rất giỏi, trong một ngày đã dựng được một khán đài nhỏ và đẹp. Học sinh các lớp tràn ra sân ngồi vào ghế. Thầy cô giáo lên nói như thường lệ, sau đó mọi người vui vẻ xem những tiết mục của trường. Lần này còn mời một đoàn xiếc nhỏ chuyên diễn cho thôn xa hiếm có dịp xem tận mắt như thôn Yeoungju này.

JaeJoong cứ đảo mắt nhìn quanh tìm Yunho, anh ngồi phía trên đầu hàng gần chỗ giáo viên. Còn chỗ cậu là tận cuối dãy ghế vì lớp cậu là lớp trung bình. Khoảng cách thật quá xa, cậu chỉ nhìn chứ không chạm vào được.

Chiều về cậu không dám đi cùng anh nữa vì xấu hổ quá. Cậu làm anh thất vọng, cảm thấy không có mặt mũi gặp anh nhưng vẫn muốn nhìn anh. Yunho hôm nay hình như đưa bạn về nhà cùng làm bài tập. Anh đi chung với vài người, trai có, gái có. Vừa đi vừa trò chuyện vui vẻ lăm, cậu cũng muốn một lần được như thế.

“Ê! Yunho! Người phía sau cứ theo chúng ta hoài.” – bạn Yunho ra sau, ám chỉ JaeJoong.

“Mặc kệ cậu ta, nhà cậu ta cùng đường thôi.” – vẫn cái vẻ không quan tâm đó.

“Tôi nhận ra cậu ta, là Kim JaeJoong nhà bán hoa, ba làm thợ mộc. Học lớp kém nhất trường, một người cũng bình thường.” – một cô bạn nữ nhận xét.

“Hoa trong lễ hội lần này là nhà cậu ta bán đấy! Tôi thấy cậu ta mang hoa giao cho Yunho. Cậu ấy có vẻ hiền nhỉ? Hay mình rủ tham gia học nhóm cùng, biết đâu có nhiều điều hay.” – một người đề nghị.

“Nhưng cậu ta khác trình độ mình mà?”

“Coi như giúp đàn em đi. Yunho cậu thấy sao?”

“Tùy mọi người.” – anh đi trước.

Vài người đi tới chỗ cậu cười nhẹ.

“Em có muốn học nhóm cùng bọn anh ở nhà Yunho không?”

“Dạ?” – cậu trở mắt ra, nghe đến chữ ‘nhà Yunho’ cậu không thể suy nghĩ gì nữa chỉ vội gật đầu. Nhưng đó lại là một sai lầm khiến cậu càng nhận ra: Cậu và anh khác nhau nhiều quá!

2. Chương 2

...

Nhà Yunho

Nhà ở thôn quê thì căn nào cũng như căn này. Nhà xây theo từng gian và toàn bộ bằng gỗ nhưng nhà anh thoáng mát rộng rãi. Mọi người theo Yunho vào thẳng gian phòng anh vì cha mẹ anh đã ra ngoài.

Mọi người lấy tập vở ra trong khi JaeJoong nhìn quanh phòng không bỏ sót chỗ nào. Cậu ước gì mình có điện thoại sẽ chụp lại phòng Yunho. Nhưng nhà nghèo xài điện thoại thì xa xỉ quá với lại cậu đâu có bạn bè đâu mà liên lạc. JaeJoong khá trầm tính và chịu đựng, cậu chỉ có nói chuyện với anh thôi. Mà Yunho lại quá lạnh lùng hay không thích nói chuyện với người lạ nên chưa bao giờ cậu trò chuyện với anh thật sự.

“JaeJoong em cũng lấy vở ra đi!” – một người bạn Yunho lên tiếng

Cậu gật đầu, chỗ bên cạnh Yunho đã bị hai chị lớp trên ngồi rồi. đành ngồi đối diện để được nhìn anh vậy! Mọi người bắt đầu bàn luận bài tập, JaeJoong nghe chẳng hiểu gì cả. Một phần cậu cũng bận nhìn anh và mỉm cười một mình. Lo mải mê nhìn Yunho nên cuốn tập bị anh bên cạnh kéo ra xem lúc nào không hay.

“Hahahaha.” – một tràng cười kéo cậu về hiện tại. Nhìn lại họ đang đọc cuốn tập văn của cậu và cười không ngừng.

“JaeJoong! Em làm văn kiểu này.... haha..... làm sao lên lớp hay vậy?”

“Trời ơi! Xem chỗ này nè..... haha.... 10 câu sai ngữ pháp gần 8 câu rồi.... haha.”

JaeJoong cúi mặt xấu hổ định giật cuốn tập về nhưng nó truyền đến tay hai chị bên cạnh Yunho, họ đưa cho Yunho xem. Cậu bấu chặt tay vào nhau khi thấy Yunho lấy bút ghi vào tập cậu. Lòng vui vui vì được đích tay anh ghi chữ vào đó nhưng niềm vui chưa nở nụ cười thì lại cảm thấy tủi nhục nhiều hơn.

“Nếu học không nổi thì đừng phí tiền nhà cậu.” – Yunho quăng cuốn vở trả lại cho cậu.

JaeJoong mở ra xem Yunho đã ghi gì, một loạt khoanh đỏ và ghi chép sửa lỗi bên cạnh. Thêm những lời phê bình bên dưới lại quá nặng nề. Anh nói cậu: ‘từ ngữ sơ sài, ngữ pháp thô thiển’.

“X...xin lỗi! Em về trước.” – cậu vội gấp tập sách đứng lên cúi chào họ rồi đi nhanh ra cửa.

15 tuổi lần đầu tiên cậu khóc, anh đã quá tàn nhẫn. Không phải! Cậu và anh chỉ là bạn tiểu học, mà thời gian đã qua lâu rồi chắc gì anh còn nhớ chuyện lúc trước đã từng cứu cậu khỏi hai tên bạn thường ức hiếp cậu. Cũng từ đó cậu bắt đầu để ý anh. Thời gian trôi đi tình cảm cũng vì vậy mà lớn dần.

Cậu! Chỉ là cậu cứ ảo tưởng thích anh trong khi anh không biết cậu là ai. Lần này thật mất mặt quá! Trước bao nhiêu người anh nói cậu như vậy. Cậu học ngu thật nhưng cũng có tự trọng chứ! Anh có cần nói nặng đến như cậu không?

Về đến nhà, cậu tự nhốt mình trong phòng khóc suốt. Cậu phải làm sao đây? Cậu thích anh rất nhiều, cậu cũng thường ước mình thông minh lên để có thể bàn luận bài tập cùng anh để anh chú ý đến cậu hay cậu chơi giỏi môn thể thao nào để anh nhìn đến cậu một lần. Hết lần này đến lần khác anh đều tàn nhẫn lờ cậu đi.

Thích một người thật sự rất khổ tâm!

...

Những ngày sau cậu đều dậy sớm hơn để đến trường, ra chơi cũng trốn trong lớp. Chiều về thì về trễ hơn mọi khi vì cậu sợ đụng mặt anh. Thấy anh cậu thấy tủi lắm, thân phận mình và cả đầu óc mình nữa. Cái nào cũng không bằng bạn bằng bè bên cạnh anh. Vậy mà cậu hi vọng trở thành bạn anh nữa chứ, ấu trĩ thật!

“Nghe nói Heechul sẽ đi Mỹ đó!”

“Như vậy chắc Yunho sẽ buồn lắm, họ vừa mới có chút tiến triển.”

Nghe hai người nói chuyện ở nhà vệ sinh, tim JaeJoong như nhảy ra khỏi ***g ngực.

“Lúc này vào đây, tớ thấy Yunho đang ôm Heechul ở sân sau trường. Trông hai người buồn lắm!”

“Cũng phải, Heechul đi luôn mà! Mối tình đầu của Yunho vậy là không thành.”

Không nghe gì thêm, cậu vội chạy ra sân sau nhìn xem có đúng là như vậy không. Yunho có người yêu rồi sao?

“Em giữ gìn sức khỏe nhé!” – Yunho vịn hai vai Heechul khẽ thì thầm.

“Anh cũng vậy, tìm ai đó chịu được cái tính khó chịu của anh rồi lấy đi. Không có ai ngốc như em đi thích anh đâu.” – Heechul cười, nhéo nhẹ lên mũi anh.

Họ ôm nhau lần nữa, JaeJoong chỉ muốn khụy xuống thôi. Nên vui hay nên buồn đây? Mối tình đầu của Yunho sẽ sang Mỹ định cư, vậy là cậu còn cơ hội? JaeJoong không biết nhưng những lời nói và cử chỉ dịu dàng như vậy là lần đầu tiên cậu thấy ở Yunho. Với cậu..... sao anh hững hờ quá vậy?

Ở đây vẫn còn một kẻ rất ngốc này...sao anh không thấy? Luôn theo anh từ nhỏ, chẳng lẽ anh không nhận ra có một người cứ mãi chạy sau lưng anh, luôn tìm cách trò chuyện cùng anh sao? Hay vì cậu quá mờ nhạt nên anh không nhìn thấy? Hay vì cậu quá mỏng manh khiến anh cảm giác không có thật? Hay vì cậu..... quá kém cỏi làm anh không nhìn xuống? Đôi mắt anh là bầu trời.... và nó chỉ tìm kiếm những thứ chói sáng trên đó. Một hạt cát nhỏ khẽ mỉm cười khi nhìn bầu trời xa tầm tay!

...

Heechul đã đi được một tuần rồi! Yunho vẫn như mọi ngày, vẫn nét mặt nghiêm nghị đó. Cậu cứ lén lút đi sau lưng anh khi đến trường, lòng cậu lo cho anh, sợ anh buồn vì xa người yêu. Còn cậu? Cậu không biết buồn sao? Nhưng lấy cái gì mà buồn? Vì anh không yêu cậu sao?

Ngày lễ tình nhân đến, cậu làm một miếng sôcôla hình trái tim có khắc tên anh. Cậu không dám khắc tên mình vào vì như vậy khả năng anh nhận nó là 0%. Từ đầu giờ học học bàn Yunho đã kẹt cứng một đồng quà tặng, JaeJoong vẫn chưa tìm được cơ hội nào nhét vào chỗ nào có nhiều khả năng anh sẽ phát hiện ra nhất.

Cuối cùng cậu để nó trước cửa nhà Yunho rồi núp gần gốc cây để quan sát.

“A! Yunho về rồi!” – cậu khẽ reo lên nhìn anh đi đến trước cửa.

Yunho thấy cái hộp nhỏ nên nhặt lên xem, anh xoay qua xoay lại rồi tiện tay quăng vào thùng rác gần cửa. Đợi cửa nhà đóng kín cậu mới lại lượm nó ra phủi phủi cho sạch. Xem ra cậu đúng là không có duyên với anh rồi.

...

Năm 18 tuổi.

Đã ba năm rồi! JaeJoong và Yunho cũng khôn lớn trưởng thành. Yunho bây giờ cứ như một người đàn ông thực thụ vậy. Còn cậu chỉ cao hơn một chút vậy thôi không thay đổi gì nhiều. Vì Yunho cậu cố gắng học để được lên lớp.

Xem ra cậu phải quên Yunho thôi! Thôn cậu vẫn sống với lối phong kiến và gia trưởng lắm. 18 tuổi là phải kết hôn và sinh con đẻ cái. Không bao lâu rồi cũng có người đến nhà cậu hỏi cưới, cậu không có gì cả nhưng ít ra cũng là một người tốt và hiền lành. Cũng có những gia đình bình thường như gia đình cậu tìm đến. Nếu ba mẹ cậu ưng thuận thì cậu sẽ phải lấy người đó, cha mẹ đặt đâu con ngồi đó. Không giống với mấy người thành thị, yêu nhau chán rồi chia tay hay muốn lấy ai thì lấy đâu.

Thôn cậu khắt khe nhiều luật lệ lắm, chưa yêu nhau thì không được nắm tay. Cho dù công khai yêu nhau hay đính hôn cũng chỉ được nắm tay nhiều lắm là ôm thôi không được hôn. Nụ hôn đầu tiên sẽ dành cho người mà mình sẽ lấy, đó gọi là trinh tiết. JaeJoong không biết mình sẽ lấy ai nữa nhưng ba mẹ cậu sẽ chọn gia đình tốt cho cậu vào, họ cũng sợ cậu bị ức hiếp.

...

“Yunho! Con đã chọn được nhà nào chưa?” – ba anh hỏi.

“Dạ chưa! Nếu cha chọn được thì con cũng không có gì nói, cứ làm theo ý cha.” – anh lễ phép nói.

Mẹ anh ngồi bên cạnh không được lên tiếng. Thôn này những bậc phu quân là gia trưởng sẽ có quyền hành và trách nhiệm lớn trong gia đình. Vợ con là vai vế nhỏ không được xen vào khi họ đang bàn chuyện hay có ý kiến gì cả, mọi việc trong nhà sẽ do người lớn nhất quyết định.

“Con của ông So Man cũng là cô gái tốt, nó học cùng lớp với lại có tình cảm với con. Xem ra là một người vợ đảm đang.” – ông nhấp ngụm trà ấm nhìn anh.

“Dạ!” – anh gật đầu

“Con là cháu đích tôn nên cha tôn trọng quyền quyết định của con. Con có thể chọn một người con thích để lấy như vậy hạnh phúc trọn vẹn hơn.”

“Dạ con không có ý kiến, mọi chuyện cha cứ quyết định đi ạ!” – với anh lấy ai cũng như nhau. Điều là để trong nhà chăm lo việc nhà, sanh con thay anh nối dõi họ Jung.

King Kong

~Bà Jung vội ra mở cửa. Ở thôn dù có thể có tiền cũng không thuê người làm, mọi việc sẽ do người làm vợ làm hết. Lấy vợ để làm gì? Tất nhiên là hầu chồng dạy con, quán xuyến việc nhà.

“Dạ, con đến giao bàn trà ạ!” – JaeJoong mỉm cười vác cái bàn trà nhỏ trên vai.

“Con mang vào trong đi, bác lấy tiền đưa con luôn thể” – bà Jung mở cửa rộng cho cậu khiêng vào.

“A! Bàn trà cha đặt đã có rồi sao? Tốt quá!” – ông Jung vừa thấy cậu mang bàn đến đã cười vui vẻ.

Ông rất thích uống trà trên bàn trà làm bằng gỗ nguyên chất. Mà thôn này tay nghề cao mà trung thực thì ai qua được cha JaeJoong chứ.

“C... chào anh!” – cậu ngại ngùng khi thấy anh, vội cúi đầu chào.

“Con biết con trai của ông Kim à?” – ông Jung hỏi.

“Dạ là cùng trường thôi ạ.” – anh vẫn lễ phép nói với cha mình, không quan tâm sự xuất hiện của cậu.

“Bác gửi tiền, cảm ơn con nhé!” – bà Jung vỗ nhẹ lên vai cậu.

“Dạ, cảm ơn bác.” – cậu cúi chào mọi người trong nhà – “Xin phép hai bác và anh Yunho.” – cậu đi ra cửa, lòng một chút buồn.

Đã hai tháng sau khi ra trường, cậu không nhìn thấy anh. Tuy cái thôn này nhỏ nhưng muốn gặp anh đúng là không dễ.

“A ~” – bà Jung tiễn cậu ra cửa không cẩn thận bị nhánh cây quệt vào chân.

JaeJoong vội cúi xuống xem có bị chảy máu không, may là xước da thôi.

“Không sao đâu bác, bác lấy củ nghệ giả nhuyễn ra thoa lên để trách thẹo ạ.” – cậu mỉm cười chỉ vào vết thương của bà.

“Cảm ơn con, con đúng là con của bà Kim.” – bà cười, tiễn cậu ra ngoài cửa.

Ông Jung nhìn theo cậu nở nụ cười – “Yunho con thấy sao?”

“Cha nói cậu ta à?”

“Gia đình tuy bình thường nhưng ông bà Kim rất khéo dạy con, nếu lấy nó làm dâu thì cha an tâm để nó chăm sóc con.”

“Mọi việc tùy theo ý cha đi ạ.” – anh vẫn giữ khư khư một câu.

...

Cốc Cốc

“Xin chào chị Kim.” – ông Jung mỉm cười, sau lưng ông là vợ và con trai mình. Trên tay còn mang vài hộp màu đỏ.

...

...

...

“Dạ mời hai anh chị và cháu dùng nước, nhà chỉ có nước lọc.” – bà Kim mang nước ra mời khách.

“Không sao đâu chị đừng ngại.” – ông Jung cười xòa – “Hôm nay tôi đưa bà nhà và Yunho chủ yếu muốn hỏi hôn cho nó và JaeJoong.”

“Sao ạ?” – ông bà Kim không tin vào tai mình, riêng JaeJoong và chị gái mình – TeeHee thì chết trân. Cậu sẽ được lấy trưởng thôn tương và còn là người cậu thầm yêu từ nhỏ nữa. Cậu đang mơ phải không?

“Có hơi đường đột mà tuổi của tụi nó cũng không còn nhỏ, đến lúc phải lập gia đình sinh con rồi chị à.” – ông Jung đặt những hộp quà lên bàn – “Tôi biếu anh chị chút quà xem như lễ vật, khi chúng ta bàn xong hôn sự sẽ mang sính lễ đến.”

“Dạ... JaeJoong nhà tôi được anh chị ghé mắt là phần phước rồi, sính lễ không cần đâu anh chị.” – ông Kim xua tay, họ không thể từ chối vì nếu làm vậy sẽ mang tiếng trèo cao. Ai còn dám lại hỏi hôn cậu nữa, được trưởng thôn đi hỏi cưới đã là một sự hãnh diện lớn rồi.

“Vậy chúng ta bàn ngày lành để xem hôn sự thế nào nhé!” – ông Jung cười lấy cuốn sổ lịch ra cùng bàn ngày với cha mẹ cậu.

JaeJoong ngồi trong góc khẽ nhìn Yunho, anh không có cảm xúc trong buổi hỏi cưới này. Lần này là anh chủ động hay bị động? Cậu có hạnh phúc khi lấy anh không? Sự thật thì cậu sẽ gả cho anh là chắc rồi.

Nghĩ lại từ nhỏ cậu luôn theo bước chân anh, chưa bao giờ cậu không nghĩ đến anh. Ngoài anh ra cậu sẽ yêu thêm được ai nữa đây? JaeJoong biết rằng anh là người có trách nhiệm, dù không yêu nhưng một khi đồng ý lấy cậu, anh sẽ là người chồng đúng nghĩa. Trái tim không yêu thương nhưng sẽ làm tròn bổn phận. Hành động không xuất phát từ trái tim nhưng vẫn đối xử cậu tốt hơn trước.

...

Hôn lễ đã định, sẽ diễn ra trong tuần tới. Bà con trong thôn nhận được thiệp mừng ai nấy đều đến chúc mừng ông bà Kim gả con vào nhà quyền nhà thế. Ông bà Kim cũng thơm lây.... JaeJoong thì hồi hộp lên xuống. Cậu cũng bận phụ giúp làm tiệc, cậu phụ mẹ mình và bà Jung làm thức ăn đãi khách trong ngày cưới. Ở thôn dĩ nhiên là cây nhà lá vườn rồi!

Tiệc cưới không linh đình trong khách sạn như thành phố, bàn ghế dựng đầy từ trong nhà ra ngoài cửa để bà con cùng chia vui. Yunho và JaeJoong mặc trang phục cưới màu đỏ cổ truyền, họ phải quỳ xuống dâng trà cho cha mẹ.

“Mời cha dùng trà, mời mẹ dùng trà.” – Yunho mời trà cha mẹ mình.

“Mời cha dùng trà, mời mẹ dùng trà.” – JaeJoong mời trà cha mẹ chồng.

“Ngoan! Cha cho con phong lì xì may mắn, sớm sanh cháu trai cho ta nghe chưa?” – ông Jung cho cậu phong lì xì lớn màu đỏ.

“Con cảm ơn cha!” – cậu nhận bằng hai tay.

Yunho đỡ giúp cậu đứng dậy, JaeJoong vào trong phòng để chờ. Yunho sẽ đi mời rượu bà con theo lễ nghĩa. Anh không được uống say vì còn phải động phòng. Sau khi đi một loạt hết bàn, cha anh bảo anh cứ về phòng trước. Bà con để ông và mọi người tiếp thay là được rồi.

Đêm động phòng hoa chúc của cậu và anh, liệu có diễn ra hay không?

Chỉ e là đêm nay mỗi người một phòng!

3. Chương 3

...

Phòng Tân Hôn.

Cạch.

Nghe tiếng cửa mở tim cậu đập mạnh hơn, Yunho đang đi đến chỗ cậu. Cậu có nên mở miệng nói chuyện trước không?

“Từ giờ em đã là vợ tôi rồi nên ngoan ngoãn nghe lời và làm tròn trách nhiệm của một người vợ” – Yunho ngồi bên cạnh cậu trên giường.

“Dạ.... ông.... ông xã.” – cậu gật đầu, mặt đỏ lên vì ngại khi gọi như vậy. Mẹ cậu dặn khi lấy nhau phải xưng hô ‘ông xã’ – ‘bà xã’.

“Được rồi, động phòng thôi!” – anh đứng lên, JaeJoong giúp anh cởi đồ ra.

Mẹ cậu đã dạy cậu những điều cần làm của một người vợ, cởi đồ, thay đồ, giặt đồ, mang giày.... đều phải làm cho chồng mình hết. Treo đồ Yunho lên rồi cậu tự cởi đồ mình treo bên cạnh. Cậu chui vào mền khi Yunho đi tắt bớt đèn phòng chỉ chừa lại hai cái đèn vàng trên đầu giường thôi.

Yunho cũng chui vào trong mền cùng cậu, tay anh khẽ choàng qua eo cậu.

“Tôi sẽ nhẹ nhàng!” – lời nói anh trấn an cậu để cậu đừng run nữa.

Môi anh đặt nhẹ lên môi cậu, cảm giác kỳ lạ lan tỏa trên cơ thể cậu đặc biệt là đôi môi. Lưỡi anh tách môi cậu ra để vào trong nếm thử mùi vị của nụ hôn đầu của cả hai. JaeJoong thoáng nghĩ không biết Yunho hôn Heechul bao giờ chưa? Mà có hôn cậu cũng đâu thể nói gì, cậu giữ nụ hôn đầu cho chồng mình không có nghĩa là chồng mình cũng sẽ dành nó cho cậu.

Lưỡi anh quấn lấy lưỡi cậu chà sát khắp vòm miệng để khám phá ra mọi thứ bên trong đó. Cậu có vẻ ngạt thở với nụ hôn dài của anh nên anh trượt xuống mút mát quanh cổ cậu.

“A ~” – không chịu nổi cảm giác nhột nhạt kích thích anh mang lại, cậu hơi cong người rên lên. Tiếng rên to dần khi anh ngậm lấy một trong hai chấm hồng trên ngực cậu, day nhẹ vào nó làm cậu thở gấp.

“Aaaa

~~” – cậu rên một hơi dài khi bàn tay mát lạnh của anh khẽ xoa nắn bên dưới cậu. Chốc lát thành viên của cậu cứng lên trong bàn tay to lớn của anh.

Ở đây không xài nhiều thiết bị nên máy lạnh càng không có, nóng quá! Không khí nóng, thân thể càng nóng hơn.

“AAAA.” – cậu hét lên khi một ngón tay anh chui vào trong người cậu tìm kiếm lối đi.

“Một chút sẽ hết đau.” – anh tiếp tục ấn ngón thứ hai, JaeJoong chỉ cắn răng lại để không la lên. Cậu sợ la sẽ làm anh không vui và ngưng lại. Đến ngón thứ ba cậu không kiềm được nước mắt nữa, đau lắm!

“Tôi vào trong nhé! Thả lỏng người đi!” – anh hơi chống người lên ấn phần đầu thành viên của mình vào trước cửa sau của cậu.

“Ahhhhhh..... ahhhhhhhhhh.....” – từng chút một anh đẩy vào trong cậu là những tiếng la đau đớn. Khi đã vào trọn hết bên trong anh ngưng lại một chút để cậu quen dần với nỗi đau to lớn này.

Phải một lúc sau cậu mới có chút sức gật đầu ra hiệu cho anh đi tiếp. Cậu đau lắm và không muốn làm chuyện này chút nào, cậu muốn xin anh rút nó ra ngoài nhưng cậu biết cần phải làm hết chuyện này mới xong động phòng và cậu cũng biết anh sẽ thoải mái nếu được làm chuyện này. Thôi thì cắn răng chịu đau thêm chút nữa.

Những cái đẩy người của anh chậm rồi từ từ tăng tốc, JaeJoong vẫn ngậm chặt miệng chịu đựng cái đau. Cậu không cảm nhận được gì ngoài cái đau xé toạc thân thể mình ra. Đôi chân run rẩy không một chút sức lực, nước mắt cứ thi nhau chảy dài.

“Urrr.....” – anh rên lên một tiếng, dòng dịch thể đầu tiên của anh đã vào sâu trong cậu và của cậu ra đầy trên tay anh.

“Tôi xin lỗi đã làm em đau!” – anh lau sạch tay mình rồi kéo mền lên.

“Dạ...không sao.... anh ngủ đi.... mai còn mời trà cha mẹ sớm nữa.” – cậu cố nở nụ cười méo mó trên khuôn mặt mình. Cậu thấy hình như bên dưới chảy máu thì phải, mà không nhúc nhích nổi nữa. Ngủ trước đi, có gì mai tính!

Đêm động phòng xuất phát từ cái gì? Tình cảm? Con tim? Hay chỉ vì trách nhiệm?

...

Ồ ó oooooo.....

Tiếng gà trống đánh thức cậu. JaeJoong đã quen dậy sớm từ nhỏ cộng với thời đi học hay dậy sớm để canh anh đến trường nên trở thành một thói quen không thể bỏ. Yunho vẫn ngủ say bên cạnh, cậu cẩn thận xuống giường để anh không thức giấc. Vừa bước xuống giường hông cậu đau kinh khủng, loạng choạng đứng dậy, cậu đến cửa nhà tắm vịn theo vách mà đi vào trong rửa mặt tắm rửa.

Cuộc sống hôn nhân chính thức bắt đầu!

Sau khi tắm xong, cậu pha sẵn nước ấm cho Yunho và đánh thức anh dậy. Trong khi Yunho tắm cậu ra bếp pha sẵn ấm trà ngon để chút mời cha mẹ. Cậu bắt tay nấu bữa ăn sáng cho gia đình, cậu cũng hỏi trước mẹ chồng là gia đình và đặc biệt là Yunho thích ăn gì. Nhà anh cũng không kén ăn nên cậu có thể thoải mái nấu vài món.

Ông bà Jung đã dậy và ngồi trong phòng khách chờ cậu cùng anh mời trà. Ngày đầu về làm dâu phải dâng trà cho cha mẹ, kể từ bây giờ cậu chính thức mang họ Jung và sẽ được ghi vào gia phả họ Jung.

“Mời cha mẹ dùng trà!” – anh và cậu dâng trà cho ông bà Jung.

JaeJoong bắt đầu dọn cơm sáng ra một cái bàn lớn trong phòng ăn gần bếp. Cậu bới cơm và xếp đĩa muống ngay ngắn, hông đau nhức đến phát khóc nhưng cậu muốn làm tốt trách nhiệm con dâu trong ngày đầu về đây.

Gia đình gia trưởng là bậc cao ngồi ăn trước, tức là ông Jung và Yunho sẽ ăn trên cái bàn lớn. Cái bàn nhỏ để bên cạnh là dành cho bà Jung. Còn cậu? Cậu ngồi cạnh ông Jung và Yunho để hầu cơm nước, bới thêm cơm hoặc rót nước khi cần. Khi nào họ ăn xong cậu dọn dẹp rồi mới được ăn.

Lúc trước cậu chưa về đây thì bà Jung cũng phải thế, nay cậu làm dâu thì bà xem như được hưởng phúc. Ông Jung đưa Yunho đến nhà lớn – nơi tụ họp những chuyện quan trọng trong thôn hay diễn ra buổi lễ trang trọng nào đó. Yunho cần học những điều mà trưởng thôn sẽ làm để quản lý cả cái thôn này.

Bà Jung quay về phòng đan khăn ấm cho gia đình trong khi JaeJoong rửa đồng chén đĩa rồi móc chén cơm và ăn trong bếp. Cậu không nghĩ cuộc sống làm dâu lại vất vả như vậy. Ở nhà, dù nghèo nhưng cha mẹ đều yêu thương, có chị hai nấu cơm cho cậu ăn. Về đây cái gì cũng phải tự tay làm lại không có ai nói chuyện cùng.

Mà chưa chắc có thời gian mà nói chuyện nhảm nhí nữa. Sau khi ăn cơm cậu gom quần áo dơ ra ngoài sân giặt bằng tay, ở thôn làm gì cũng dựa vào sức lực chứ không mua mấy cái máy móc này nọ về để ỷ lại rồi sinh bệnh.

Phơi đồ thơm tho ngoài sân xong cậu quay vào phòng ngủ của mình để dọn cái tấm trải giường. Quả nhiên nó dính máu của cậu, cậu nghĩ đến mà đau cả người. Đau từ trong ra ngoài!

Xoay qua xoay lại mà đã tới trưa lại phải nấu cơm chuẩn bị cho ông Jung và Yunho trở về dùng bữa.

“Con dâu nấu ăn ngon thật!” – ông Jung chỉ đĩa vào đĩa thịt gà nướng mật ong.

“Dạ con cảm ơn ba.” – cậu cúi đầu, vẫn ngồi trên đầu gối bên cạnh hầu cơm.

Tối đến cậu vẫn nấu bữa tối, sau đó về phòng chuẩn bị nước nóng cho Yunho tắm. Soạn quần áo để ngày mai anh mặc ra ngoài, cậu cần chuẩn bị giúp anh mọi thứ để anh ra ngoài không bị mất mặt rằng có một người vợ không ra gì. Yunho hình như chỉ mặc một gu một là quần Jean và áo sơ mi xắn tay. Mà không sao, anh có thân hình rất đẹp nên mặc gì cũng đẹp.

Anh tắm xong cậu giúp anh lau khô tóc.

“Ông xã có mệt lắm không?” – cậu bóp bóp hai bên vai cho anh.

“Cũng không có gì, đến nhà lớn xem gia phả và những sổ sách lâu năm thôi.” – chắc là anh cũng nhận ra cậu đã trở thành vợ mình nên không kiếm lời như trước. Cũng thoải mái hơn trong cư xử với cậu nhưng giữa cả hai còn khoảng cách quá lớn để nói đến tình yêu. Chỉ có một phía là không đủ!

Tình cảm JaeJoong dành cho anh cũng như những bậc thang cao dần. Yunho càng đi lên cậu càng đuổi theo. Biết bao giờ mới chạm tới nhau được. Tình yêu không chỉ xuất phát một phía là đủ. Cậu chỉ biết cố chạy lên những bậc thang để chạm tới anh trong khi anh không dừng lại chờ cậu hay thậm chí lùi vài bước để gần cậu hơn.

JaeJoong hiểu! Với cậu – là trách nhiệm.

Tình yêu của anh.... cậu chỉ có thể ảo tưởng nó.

Không sao! Được bên cạnh chăm sóc anh mỗi ngày, nghe những câu trả lời ngắn gọn của anh như vậy cũng làm cậu vui lắm rồi.

Cậu tự hỏi Kim JaeJoong này sinh ngày nào mà may mắn quá vậy? Lại lấy được người chồng vừa có thể, có ruộng có đất, vừa tốt bụng, vừa thông minh lại là trưởng thôn trong tương lai nữa. Biết bao nhiêu người ganh tỵ với cậu nhưng mấy ai hiểu vết lõm trong tim cậu mãi mãi không thể lành lặn bởi khuôn mặt lạnh lùng không cảm xúc, bởi giọng nói không truyền cảm, bởi cử xử quá khách sáo.

Hạnh phúc? Có dễ vậy không?

“Cả ngày nay em cũng làm việc mệt rồi, ngủ sớm đi!” – anh lại đi tắt đèn.

“Dạ, ông xã ngủ ngon!”

“Uhm ngủ ngon!”

Cậu nằm bên trong sát vách còn anh nằm ngoài. Ở giữa họ là một khoảng cách nhỏ nhưng đủ xa cho trái tim cậu tìm đến trái tim anh. Nhìn anh ngủ say thật sự rất đẹp, Yunho rất điển trai và thu hút. Những bộ quần áo anh mặc trên người trông anh như người đàn ông đích thật vậy. Cử chỉ của anh cũng dứt khoát và lịch sự nữa, cậu có một người chồng tài ba mà sao vẫn thấy chưa đủ.

Kim JaeJoong à! Nên biết mãn nguyện với những gì mình có. Ngày trước chẳng phải chỉ muốn anh làm bạn cùng thôi sao? Giờ đã được làm vợ anh còn muốn gì nữa? Không lẽ muốn anh nói ‘Anh yêu em’ sao? Đừng ngốc nữa, biết là không thể mà! Nếu suy nghĩ nhiều quá thì ngay cả cái hạnh phúc ảo tưởng bây giờ cũng biến mất đó.

Muốn có hạnh phúc đơn giản mà sao khó khăn quá!

...

Một Tuần Sau

Ông bà Jung đã đi sang thôn bên cạnh để ở vài tháng, ở bên đó có suối nước nóng và nhiều người quen cũng có bà con xa lâu ngày không gặp. Họ cũng muốn Yunho và JaeJoong sẽ tạo nhiều tình cảm hơn khi ở gần nhau.

“Mời ông xã dùng cơm!” – cậu bới chén cơm đầy cho anh và đưa đũa bằng hai tay.

“Không có cha mẹ ở đây, em cứ ngồi ăn cùng đi.” – anh chỉ vào bàn ra hiệu cậu cũng ngồi thoải mái không cần quỳ xuống như thế, tề chân lắm.

“Dạ!” – cậu chạy xuống bếp lấy chén cơm cho mình.

Lần đầu được dùng cơm chung bàn với Yunho khiến cậu cũng run nữa.

“E... em nấu được không?” – cậu ngậm đầu đũa e dè nhìn anh. Yunho chưa bao giờ khen hay chê thức ăn của cậu.

Yunho gạt đầu, chỉ nhiều đó thôi đã khiến cậu cười mãn nguyện rồi.

Sau bữa ăn anh lại đến nhà lớn với các chú bác trong thôn để bàn chuyện về thôn. JaeJoong một mình ở nhà dọn dẹp giặt giũ mọi thứ.

Cậu sẽ giặt áo sơmi của anh trước rồi đến quần Jean, xong mới dùng thau xà phòng đã dơ đó giặt quần áo cho chính mình. Đồ anh cái gì cũng đẹp, cũng quý nên cậu cẩn thận dùng đôi tay chà nhẹ sợ nó rách. Còn đồ cậu thì chỉ cần bỏ hết vào thau một lần rồi dùng chân đạp đạp liên tục. Đồ của cậu chỉ toàn quần thun áo thun, lại rất rẻ tiền và họa tiết màu đen và xám. Màu tối thì mặc được lâu và làm việc không thấy dính dơ.

Phơi đồ anh ở chỗ không quá nắng sợ bay màu, cũng không quá mát sợ đồ ẩm mốc. Cậu cẩn thận lấy cái móc treo quần áo lên và dùng đồ kẹp giữ chặt hai bên sợ có cơn gió nào mạnh thổi bay mất đồ anh. Cậu chọn một chỗ nắng nhẹ phơi quần áo cho anh trong khi đồ mình cứ móc thẳng lên dây xà ngang giữa sân chỗ nắng nhất. Mau khô!

Cậu hứng một xô nước và cái giẻ dài để lau nhà. Lau từng gian từng gian bằng với số lần đi xả nước tới lui cũng khiến tay chân bủn rủn. Nhưng vì cậu đã quen lao động nên chỉ hơi mệt chút thôi, ngồi nghỉ một chút rồi tiếp tục lau.

Trưa nay Yunho về nhà sớm hơn với nhiều sách trên tay.

“Ông xã đói chưa? Để em dọn cơm.” – điều khiến cậu vui nhất là được gọi Yunho là ‘ông xã’. Cái này chỉ có một mình cậu được gọi thôi, cậu cũng không xin anh gọi mình là ‘bà xã’. Chỉ xin anh đừng lấy đi cái quyền đó của cậu, hãy để cậu được gọi anh như vậy. Có như thế, cậu dễ nghĩ mình hạnh phúc hơn.

“Chút nữa đi! Em đói cứ ăn trước tôi còn chút việc phải làm.” – nói rồi anh vào phòng làm việc.

Cậu đi pha cho anh bình trà ngon và chút bánh để anh vừa làm vừa dùng. Sau khi mang trà bánh vào để lên bàn, cậu ra ngoài mang vào đôi dép vải may bằng tay thay cho anh. Cái này là mẹ chồng đã chỉ cậu làm, dép vải may bằng tay sẽ đẹp và mang êm hơn. Cậu cúi xuống tháo giày ra cho anh và thay dép vải vào. Yunho cứ chú tâm làm việc, vì những việc này lúc trước mẹ vẫn hay làm cho anh.

Chỉ cần nhìn anh mang đôi dép vải do mình may cậu thấy vui lắm. Có sức lực để đi làm việc tiếp, tưới cây và chăm mấy bắp cải ông Jung trồng sau vườn. Nhà trồng rau để ăn cơm, rau nhà bao giờ cũng xanh và ngọt tự nhiên hơn.

Thôn cậu cái gì cũng làm từ tay mà ra cả, từ đồ dùng đến đồ ăn uống đều do những người mẹ, người vợ trong nhà làm cho gia đình dùng. JaeJoong hái ít rau để trưa làm cơm cuốn thịt cho Yunho ăn để anh có sức khỏe làm việc.

...

“Xin chào!” – JaeJoong cúi chào những người bạn của Yunho.

Hôm nay họ họp lớp tại nhà anh. JaeJoong có nhận ra vài người, trong đó cũng có người ngày trước đã giặt cuốn vở văn của cậu khiến cậu buồn và khóc vì Yunho đã nói nặng đến mình. Nhưng không nhờ vậy làm sao cậu học hết lớp 12, nếu lúc đó cậu nghỉ học luôn mà làm vợ Yunho chắc còn xấu hổ hơn nữa.

“Mời mọi người dùng nước.” – JaeJoong mang trà và vài lon nước ngọt ra cho khách.

“Nghe nói JaeJoong nấu ăn rất ngon, bọn này rất tò mò muốn thử đấy!” – bạn Yunho lên tiếng.

“Hay là mình vừa ăn vừa trò chuyện đi! Cái bụng đói không nghĩ được gì đâu.”

Họ đùa với nhau vài câu trong khi cậu tắt bật dọn thức ăn ra bàn. Khoảng 8 người nên phải chuẩn bị nhiều thức ăn và soju lắm. Có cả hai cô bạn lúc trước thường theo Yunho nữa, họ là cán bộ lớp rất thân với Yunho.

“JaeJoong cậu cứ vào ăn chung cho vui.” – bàn bẻ Yunho mời cậu vào bàn, cậu mỉm cười ngồi cạnh Yunho.

Họ bắt đầu ăn, uống rượu soju và ôn chuyện cũ, trong số họ cũng có vài người đã kết hôn như Yunho và cậu. Những chuyện họ nói cậu không hiểu gì cả, ngoài chuyện cậu thích Yunho ra thì không biết gì thêm về anh.

“JaeJoong cậu biết Yunho lúc đó trông rất mắc cười không?” – bạn Yunho ôm bụng cười vì một chuyện gì đó – “Yunho trượt vỏ chuối té xuống đất vào theo một hàng ngũ của lớp.” – JaeJoong che miệng cười, không ngừng người nghiêm nghị như Yunho lại bị trượt vỏ chuối.

“Heechul tội nhất, bị nguyên người Yunho đè lên suýt nghẹt thở, họ còn suýt hôn nhau ấy.....” – JaeJoong nhìn thấy có vài người khẽ đá chân để nhắc nhở sự có mặt của cậu.

“Lớp mấy anh vui quá, ai cũng thân nhau cả” – cậu cười gượng, tốt nhất nên giả vờ không nghe gì cả. Tốt cho mọi người và.... tốt cho cậu.

“À...à...uhm lớp bọn này vui lắm haha.” – mọi người chỉ cười trừ cho qua.

JaeJoong ngồi một chút rồi cũng tìm việc làm, mang thêm thức ăn và nước. Dọn bớt những đồ thừa ra sau bếp, cậu không muốn ở yên một chỗ nghe những kỷ niệm vui của họ. Đặc biệt là Yunho và Heechul, hóa ra họ là một đôi mắt rất đẹp trông mắt mọi người. Heechul tự cao và không bao giờ đi theo Yunho, điều đó khiến trái tim Yunho rung động bởi người con trai xinh đẹp kiêu ngạo. Nếu Heechul không đi cư chắc chắn họ sẽ lấy nhau và hạnh phúc lắm.

Không biết lúc đó Yunho có cười nhiều không?

Chắc chắn là có!

Không biết lúc đó Yunho có gọi Heechul là bà xã không?

Chắc chắn là có!

Không biết lúc đó Yunho có dành nhiều thời gian bên cạnh Heechul như vậy không?

Chắc chắn là có!

Không biết lúc đó Yunho có nói với Heechul trong đêm tân hôn rằng ‘Anh yêu em’ không?

Chắc chắn là có!

Những việc đó chắc chắn là ‘Không!’ với cậu.

Kim JaeJoong và Kim Heechul là hai con người khác nhau.

Khác từ khuôn mặt đến tính cách. Khác từ học thức đến địa vị. Cậu có thể làm mọi thứ cho Yunho, chỉ có hạnh phúc là không thể thôi! Nếu để JaeJoong được chọn, cậu sẽ chọn bỏ cuộc, cậu muốn Yunho hạnh phúc và vui vẻ.

Trong cái thôn phong kiến này nếu ly dị thì xem như sống như vậy đến hết đời, vì quan điểm người vợ bị bỏ là người không tốt, sẽ không có ai đến tìm hay yêu thương gì nữa đâu. Không sao! Vì hạnh phúc của Yunho, bấy nhiêu đó có là gì. Chỉ cần cho cậu nhìn theo lưng anh mỗi ngày. Vậy là đủ!

“Anh Siwon sao anh lại ra đây? Mọi người trong phòng chơi bài mà?” – cậu ngạc nhiên nhìn bạn Yunho ra ngoài sân trong khi mọi người đang vui vẻ bên trong.

“Làm dâu cực không?” – Siwon hỏi, chỉ vào thau đồ cậu đang giặt bằng tay.

“Dạ không!” – cậu cười, lắc đầu.

Nếu nói trong đám bạn Yunho người ít nói và có vẻ chững chạc sau Yunho là Siwon. Anh là bậc đàn anh đáng kính không bao giờ chọc ghẹo người khác hay khi dễ ai. Điều đó làm cậu thoải mái trò chuyện cùng anh.

“Chuyện lúc nãy ở bàn ăn họ không cố ý nhắc đâu, tại uống hơi nhiều nên nói nhảm thôi. Em đừng để trong lòng.” – anh an ủi.

“Dạ không có đâu, chuyện đó qua lâu rồi mà. Em cũng biết anh Heechul, anh ấy là một người tốt.” – cậu cười. Nụ cười khiến người ta đau và chính cậu cũng đau.

“Đây là con đường không thể quay lại!”

“Dạ?” – cậu không hiểu, Siwon nói chuyện quá văn chương khiến cậu cứ lơ ngơ nhìn anh.

“Không có gì! Để anh giúp em vắt đồ.” – Siwon xoắn tay áo lên.

“Dạ thôi, dơ tay anh đó! Anh vào trong với mọi người đi!” – cậu cười xua tay.

“Yunho toàn mặc quần Jaens, chắc em cực lắm.” – Siwon giúp cậu vắt ráo nước quần Jaens và treo lên.

“Dạ, làm hoài quen tay rồi. Không thấy cực đâu anh, em thấy vui lắm.”

Siwon chỉ khẽ lắc đầu. Cứ tiếp tục đi.... biết đâu lại đúng đường?!

4. Chương 4

...

Phòng ngủ

“Ông xã làm xong việc rồi hả? Để em đi pha nước ấm cho ông xã.” – cậu bật dậy khỏi giường nhưng anh nắm tay lại.

“Không cần đâu, chút nữa tắm luôn.” – anh kéo cậu về giường, JaeJoong lơ mờ đoán ra. Từ đêm động phòng đến đây đã gần hai tuần rồi. – “Em còn đau không?”

“Dạ...không.” – cậu cúi mặt xấu hổ lắc đầu.

“Lần này tôi sẽ làm nhẹ và từ từ. Nếu đau thì em nói, tôi sẽ ngưng lại. Đừng để chảy máu như lần trước, không tốt đâu.” – cậu ngạc nhiên nhìn anh. Hóa ra anh không vô tâm như cậu nghĩ, anh thấy và biết cậu bị thương sao?

“Dạ!” – cậu gật đầu từ từ ngã ra giường cùng anh.

Anh hôn lên môi cậu như lần trước, JaeJoong đã biết cách thở khi hôn lại anh. Có lẽ nó còn quá vụng về nhưng vì đầu tiên được anh hôn và cũng là người cậu yêu quý nhất nên mọi tế bào trong cơ thể cậu để giãn nở to gấp đôi bình thường. Cậu từ từ đáp trả những chuyển động của anh, lưỡi anh vờn qua lại trong vòm miệng mình. Tay cậu choàng nhẹ lên cổ anh để cả hai gần nhau hơn.

Anh nâng người cao lên, cậu giúp anh kéo áo qua khỏi đầu, anh kéo luôn quần ngủ của mình ra. Chồm xuống hôn lên môi cậu lần nữa, tay anh di chuyển cởi từng nút áo ngủ của cậu ra để lộ bờ ngực trắng nõn như đứa trẻ. Anh hôn lên má rồi đi dọc xuống cổ cậu, anh nút bên trái, cậu xoay đầu qua phải để anh thuận tiện hơn.

“A

ông...xã ~” – cậu khẽ thều thào khi đôi môi anh gặm đầu ngực cậu, cái cách anh day day nó khiến cậu nóng bừng cả người. Anh hôn thấp xuống bụng cậu.... từng chút.... từng chút một anh dạo chơi cơ thể cậu bằng chính đôi môi của mình.

“Đ.... đừng...” – cậu hoảng hốt khi thấy anh dùng đôi môi bao bọc lấy thành viên của cậu, nhiệt độ càng tăng cao. Đầu óc cậu choáng váng không còn nhận biết gì nữa, đôi mắt nhắm hờ đôi môi chỉ có thể hé rộng để bắt kịp hơi thở của chính mình.

“Ahhh

~ ahhhh

~~” – cậu rên lên từng đợt theo những nhịp lên xuống giữa hai đùi mình.

Yunho đẩy nhẹ hai chân cậu để chúng gác hẳn lên vai anh. Môi anh vẫn di chuyển nhịp nhàng tăng khoái cảm cho cậu trong khi ngón tay xoa nhẹ trước chỗ be bé thăm dò rồi mới đẩy vào trong hết sức nhẹ nhàng.

JaeJoong cắn răng, cậu biết chút nữa sẽ còn đau hơn. Nên để Yunho chuẩn bị cho cậu nếu không cậu sẽ chảy máu hôm sau đi đứng cũng khó khăn hơn. Yunho đẩy thêm ngón thứ hai rồi thứ ba, anh cố làm giãn nơi chật hẹp để chút nữa cậu không phải đau nhiều so với kích cỡ thật sự cần phải vào.

“Em thấy sao?” – Yunho bỏ dở việc mình đang làm ngẩng đầu lên hỏi cậu.

“D...ạ...ồn.” – cậu cố lấy sức gạt đầu ra hiệu cho anh tiếp tục.

JaeJoong nhắm chặt mắt chuẩn bị đón nhận cái đau ám ảnh của đêm tân hôn. Nhưng không! Cảm giác rần rần ngay bên dưới quay trở lại. Hé mắt nhìn mái tóc lòa xòa anh trên vùng bụng dưới của mình. Yunho đang tiếp tục giúp cậu giải thoát sự nhức nhối bên dưới.

“E.. em...s.... sắp.... dừng...ng..... ahhhhhhh.....” – cậu muốn cảnh báo với anh rằng cậu đã gần đến nhưng Yunho vẫn mát mẻ nhanh và mạnh hơn, khiến cậu không kịp được mà phóng thẳng vào vòm miệng anh.

“E...em...x.. xin lỗi.” – cậu vội ngồi dậy lau khô miệng cho anh, nó vẫn còn dính lại chút ít dấu vết của cậu – “Sau này anh không cần làm vậy đâu.”

Cậu vui biết bao khi được anh ân ái như vậy. Nhưng đừng cố làm khi bản thân không muốn. Anh sẽ thấy kinh tởm nếu làm nó, cậu chỉ cần anh vui và khỏe mạnh là đủ lắm rồi.

JaeJoong khẽ nhìn xuống dưới, cái của anh đã cứng lắm rồi. Cậu muốn làm anh thoải mái, dù sao cậu cũng là vợ anh. Chuyện hầu hạ phải do cậu làm mới đúng. Không nghĩ thêm gì nữa, cậu dùng tay nắm lấy của anh và cho vào miệng mình. Cảm giác đầu tiên là hơi nghẹn họng vì nó quá lớn so với cái miệng của cậu.

Những tiếng rên nhỏ phát ra từ miệng anh, cậu biết chắc mình đã làm đúng cách nên cứ tiếp tục làm nhanh và mạnh hơn. Chẳng bao lâu cậu cũng nếm được cái vị đó, thật sự nó khó nuốt lắm nếu không nói là muốn ối cả ra. Nhưng vì là anh nên không sao, cậu cảm thấy rất ái nái vì đã để anh nuốt nó. Cậu tự hứa sau này sẽ không để anh làm vậy nữa, có làm cũng chỉ do cậu làm thôi.

Yunho đề lên người cậu lần nữa chuẩn bị đi sâu vào cơ thể nhỏ bé bên dưới mình, anh đỡ lấy một bên hông cậu để tách chúng rộng ra thêm. Tay còn lại anh chêm sau gáy cậu để ghì chặt hai cơ thể áp sát nhau. Cái của anh bây giờ đã mềm xuống nên anh đưa nó vào trong hơi khó nhưng đối lại cậu sẽ đỡ đau hơn.

“E...em... không sao.... anh.... anh vào đi.” – cậu cố thở khi cảm nhận một phần cơ thể anh đang vào bên trong cậu. Đúng là không đau nhiều hơn hôm trước và nó có vẻ trơn ướt hơn.

“Đừng gồng người...” – anh ôm chặt lấy cậu bắt đầu rút ra đẩy vào thật nhẹ để kích thích cho nó cương cứng lên lại.

“Ahhhh.....” – cậu bắt đầu thấy đau khi cái của anh đang cương lên bên trong cậu – “.... ahhhh..... ahhhh..... ahhhhh.”

“Đau lắm không?” – anh đỡ lấy phần lưng cậu khi cậu nhồm lên ôm cứng cổ của anh

“D... dạ không... anh.... làm đi....” – cậu lắc đầu nhưng bên dưới rất dữ lắm. Chỉ mới lần thứ hai thôi làm sao mà hết đau được.

“Thở đi.... thở đều vào....” – anh thì thầm bên tai cậu, hông bên dưới di chuyển theo đúng một trình tự thật chậm – “Sao rồi?”

“Dạ...đỡ.... đau rồi.... nó.... nóng quá.... ở trong em...nóng quá.” – cậu nói những chữ rời rạc.

Cái đau từ từ dịu lại để lại một khoảng không gian nhức nhối trong đó thôi thúc muốn thứ gì mạnh bạo xé toạt thân thể ra. Cậu cảm nhận được cái khoái cảm của ân ái rồi! Là cảm giác muốn anh vào sâu bên trong mình thật mãnh liệt. Cậu yêu cảm giác này và cậu cũng yêu anh!

“Urggggg.....” – Yunho rên ư ử trong họng khi di chuyển nhanh dần

“Ahhh.... ở đó.... ông xã..... ở đó.... ahhhhh..... ahhhhhhh...em muốn..... ở đó... ahhhhh.” – những tiếng rên rỉ của cậu khiến anh không còn kèm được. Yunho dùng những sức đã kèm lại bấy lâu làm thật nhanh và mạnh. Anh thúc từng đợt vũ bão khiến cậu rên la không ngớt.

Bên trong cậu nóng ẩm và chật chội, cảm giác mà bất cứ ai cũng ao ước. Cơ thể mịn màng của JaeJoong cộng với tiếng rên gọi cảm như vậy, đêm nay anh thật không muốn dừng lại ở một lần nhưng vì sức khỏe không nên làm quá sức như vậy.

“Em.... em.....” – cậu cong lưng làm ướt bụng chính mình và anh. Lần thứ hai của tối nay cũng thật sáng khoái.

Yunho cảm thấy cơ bụng đang căng ra, anh vội rút ra khỏi người cậu và làm ướt nhẹ bụng dưới lẫn phần hạ thể của cậu. Cơ thể cậu dính đầy dịch thể của cả hai và không thể nào không tẩm nếu muốn đi ngủ ngon.

JaeJoong có hơi bất ngờ vì hành động của Yunho. Anh không ra vào trong cậu như lần đầu của họ.

“Em đi tắm trước đi!” – anh leo xuống giường tìm cái khăn sạch để quấn ngang eo

“Dạ, em tắm xong pha nước cho anh luôn nhé.” – cậu cười nhạt đi vào trong nhà tắm với khuôn mặt mang một nỗi buồn bất tận.

Có lẽ, Yunho không thích cậu có con với anh... hoặc trong lúc này chẳng?

...

Trời sáng cậu lại dậy sớm chuẩn bị bữa sáng cho anh để anh còn có sức mà xem sổ sách ruộng đất của thôn. Yunho hôm nay hình như không đến nhà lớn mà ở nhà xem sổ đất này nọ. JaeJoong ngồi gần đó để đan khăn len cho anh.

“Hôm nay ông xã không đến nhà lớn hả?” – mỗi lần mở miệng nói chuyện với Yunho cậu đều hỏi hệt.

Giống như lúc còn thương thầm anh vậy, sợ anh nói ghét, sợ anh đuổi cậu đi vì phiền phức. Dù bây giờ là vợ nhưng cảm giác sợ anh xưa đuổi vẫn còn đó, tình cảm cậu dành cho anh càng tăng thì sợ hãi rời xa anh càng nhiều.

“Uhm.” – tuy anh chỉ khẽ gật đầu nhưng làm cậu thấy vui vui, ít ra anh cũng không lờ đi cậu như lúc trước.

“Ông xã, em...hỏi anh một câu nữa có được không?” – cậu dè chừng nhìn sắc mặt anh, Yunho vẫn chăm chăm xem sổ đất gật đầu cho phép cậu nói.

“Anh có nhớ em là ai không?” – Yunho ngược lên nhìn cậu với con mắt kỳ lạ, cậu vội xua tay sợ anh hiểu lầm câu hỏi – “Không, không.... ý em là... anh có nhớ hồi tiểu học mình học chung không? Hồi tiểu học anh làm lớp trưởng, em hay bị bắt nạt anh đều giúp em đó, anh nhớ không?” – Tim cậu đập mạnh lắm. Cậu cũng không biết anh trả lời ra sao nữa, nhớ hay không? Rồi sẽ được gì chứ?

“Uhm.” – Yunho gật đầu, cậu cười thật tươi.

Cậu tưởng anh quên cậu bé nhỏ con hay bị ăn hiếp rồi chứ nhưng mà sau khi lớn anh lại khác quá vậy.

“Vậy là anh nhận ra em từ lâu rồi phải không?”

Yunho gật đầu.

“Sáng nào em cũng đi theo anh đến trường, lúc đó anh biết em là Kim JaeJoong phải không?”

Yunho gật đầu.

“Vây..... vậy sao anh.... không nói chuyện với em vậy?” – cậu hơi cúi đầu, mắt khẽ ngược nhìn chờ phản ứng từ anh. Nếu nhận ra sao cố tình lơ đi?

Tại sao vậy Yunho?

“Chỉ là bạn học tiểu học, có gì đâu mà nói.” – anh nói gọn quay lại đọc sổ đất.

“Ồ...” – cậu cúi đầu xuống tiếp tục đan len.

Là vậy sao? Là biết rõ cậu là bạn tiểu học nhưng vẫn cứ lạnh lùng, thậm chí không chú ý hay chào hỏi. Anh chỉ xem cậu là một đứa bé yếu đuối hay bị ăn hiếp thôi chứ chẳng là gì cả. Kể cả suốt mấy năm đeo theo anh đến trường anh cũng chưa từng nhìn lại cậu. Là không muốn nhìn chứ không phải không biết. Là không muốn nói chứ không phải không quen.

“Em... nghe nói.... Heechul đi di cư.... chắc lâu lắm mới về.” – cậu cố lấy giọng bình thường của mình. Cậu thật muốn biết tình cảm anh dành cho Heechul sâu đậm cỡ nào, dù sau này không về anh vẫn sẽ nhớ mãi phải không?

“Uhm chắc lâu lắm.” – anh nói như thể không quan tâm lắm đến chuyện đó vậy

Cốc Cốc

JaeJoong bỏ kim len xuống vội ra mở cửa cho khách.

“Hai người.....” – cậu nhìn hai chàng trai cao to trước mặt mà không trách khỏi ngạc nhiên – “.... Kangin? Shindong?”

“Khoảng vài năm chứ mấy, làm gì mà nhìn bọn này ghê thế?” – Kangin cười lớn.

“Bọn tớ trên Seoul về thăm nhà.” – Shindong giải thích.

“Tớ bất lịch sự quá! Mời hai cậu vào nhà.” – JaeJoong cúi đầu chào khách.

“JaeJoong vẫn như ngày nào nhỉ!”

Kangin và Shindong đi theo JaeJoong vào trong phòng khách cùng Yunho, cậu ra bếp mang nước lên cho khách.

...

...

...

“Lần này có chút quà, mong anh Yunho đừng chê.” – Kangin lịch sự đưa bằng hai tay – “Anh vẫn thích mặc áo sơmi chứ? Hi vọng nó hợp với anh.”

Bên trong thùng giấy nhỏ là vài cái áo sơmi đủ màu với hoa văn đơn giản, đúng kiểu mà Yunho thường mặc.

“Cám ơn hai cậu.”

“Bây giờ anh là trưởng thôn rồi. Bọn em về nên ghé đây trước để hỏi thăm anh.”

Shindong cũng đã thay đổi rất nhiều, cách đi đứng cũng như nói chuyện.

Mà cũng phải thôi, lúc đó vẫn còn là trẻ con. Họ bự con hơn cậu nên cậu hay bị bắt nạt cũng là thường tình. Giờ ai nấy khôn lớn hết rồi, họ lại sống trên Seoul nhiều năm nên cách trò chuyện cũng mang phong cách dân thành phố.

“Khi nghe anh Yunho lấy JaeJoong làm tụi em bất ngờ đấy!” – Kangin xoa xoa lên ngực mình như trúng cơn đau tim vậy – “Em nghĩ anh phải chọn con gái chú So Man chứ, từ gia thế địa vị đến nhan sắc đều xứng với anh hơn.” – chỉ duy nhất một điều họ không thay đổi. Đó là vẫn cứ tiếp tục ức hiếp JaeJoong nhưng bây giờ không còn dọa nạt cậu chỉ chạm đến nỗi đau cố giấu thôi.

“JaeJoong không phải không tốt. Nhưng vậy thì thiệt thòi cho anh Yunho quá, dù sao cũng là trưởng thôn. Vợ trưởng thôn phải là người nổi bật hay tài giỏi chứ. Chứ là JaeJoong..... chắc chỉ để trong nhà nấu cơm giặt đồ thôi.” – Shindong khẽ nhìn qua dáng vẻ quê mùa của cậu.

JaeJoong lúc nào cũng chỉ mặc quần lửng qua đầu gối với áo thun bình thường. Đầu tóc cũng bình thường không có kiểu cách hay nhuộm màu đẹp như những người khác. Những thứ đó quá xa xỉ với nhà cậu, ngay cả cái điện thoại di động cậu cũng chưa từng đụng đến bao giờ. Nhà cậu duy nhất có một cái điện thoại bàn và cái ti vi cũ cho cả nhà.

Khi lấy Yunho, cha mẹ chồng đã mang sính lễ qua rất nhiều. Cậu vui lắm khi thấy cha mẹ có cuộc sống tốt hơn, ông Jung – cha chồng cậu còn cho họ mảnh đất gần nhà để trồng trọt hay chăn nuôi kiếm thêm tiền. Với JaeJoong, được gả cho Yunho đã là một phần phước lớn, vậy mà cậu cũng mang lợi ích về nhà cho gia đình. Cho nên cậu nói với lòng mình, sẽ cố hết sức chăm sóc cho cả nhà Yunho. Không chỉ yêu thương anh mà còn đền đáp gia đình anh đã không chê bai gia đình cậu. Thật là một phép màu với JaeJoong!

“Hai cậu đã dùng gì chưa? Nếu chưa ở lại ăn cơm với anh.” – Yunho lịch sự mời

“Dạ thôi, tụi em về nhà để chào chú bác khác nữa.” – cả hai đứng lên cúi đầu chào Yunho

JaeJoong tiễn họ ra cửa, trước khi đi học tìm trong túi cái gì đó đưa cho cậu.

“Lúc này quên, quà của cậu đây!” – Kangin đưa cho cậu cái áo thun trắng tay ngắn có chữ ‘I Love Music’ – rõ ràng là một cái áo thun được tặng khi mua sản phẩm mp3 nào đó.

“Woa ~ cảm ơn hai cậu.” – JaeJoong cười híp mắt, lần đầu tiên trong đời cậu được nhận quà. Mà còn là từ Seoul nữa, vui lắm!

5. Chương 5

...

Tối đó trong phòng ngủ của họ.

“Ông xã! Mai anh mặc cái nào để em ủi cho.” – Cậu đưa ra mấy cái áo sáng nay Kangin đã tặng

“Cái nào cũng được.”

JaeJoong gật gù tự chọn ra một cái để ủi trước, Yunho có thân hình rất đẹp nên anh mặc gì cũng đẹp. Ủi bộ đồ tươm tất cho anh và treo vào tủ, cậu lấy cái áo thun mà Kangin đã tặng cậu xếp cẩn thận bỏ tủ cất kỹ.

“Sao em không mặc nó?” – Yunho lấy làm lạ hỏi

“Dạ nó mua ở Seoul nên chắc mắc lắm. Em chỉ ngắm thôi, mặc phí lắm!” – cậu cười phui phui cái áo rồi đóng tủ vào, anh chỉ lắc đầu ngồi trên giường đọc tờ giấy gì đó.

“Khuya rồi anh còn xem sổ đất hả? Anh đói không? Em nấu mì cho anh nha?” – cậu đi đến gần anh

“Thôi khỏi, tôi đọc thư của Heechul thôi.” – anh cho lá thư vào bao thư rồi để vào cái tủ trên đầu giường rồi chui vào mền ngủ.

JaeJoong lẳng lặng đi tắt đèn cho anh ngủ, cậu kéo mền đắp cho anh rồi xếp lại chồng sách trên bàn lúc này anh đã đọc. Nghe tiếng thở anh đều đều cậu lén lấy lá thư trong tủ ra xem. Không phải cậu không tôn trọng hay nghi ngờ anh, cậu chỉ muốn biết một điều, anh còn yêu Heechul không? Không còn cũng được, còn cũng không sao. Vì cậu mãi là mờ nhạt trong mắt anh nên cậu không có giận gì khi anh qua lại thư từ cùng người khác.

Lá thư được viết bằng một nửa tiếng anh khúc trên và nửa tiếng hàn khúc dưới. Cậu không biết tiếng anh vì điểm cậu chỉ vừa đủ lên lớp nên để đọc một lá thư tiếng anh là rất khó. Cậu mang thư vào nhà tắm để

mở đèn đọc, nội dung hơi khó hiểu vì chắc những chuyện quan trọng đều viết tiếng anh. Cậu xếp thư lại ngay ngắn bỏ vào bao thư và cất vào tủ cho anh.

Hôm nay cậu biết được hai điều rất quan trọng. Anh biết cậu là người bạn tiểu học và anh vẫn liên lạc cùng Heechul.

...

Sáng nay Yunho mới đi cắt tóc về, rất đẹp trai! Mái tóc cắt cao gọn gàng làm vẻ nam tính vốn có càng mạnh mẽ hơn. Mỉm cười nhìn ông xã mình rất điển trai, lòng có chút ấm áp riêng.

Ba mẹ chồng đi vắng nên công việc giảm xuống hẳn, cậu chỉ tập trung lo cho Yunho và nhà cửa. Trưa trưa đi chợ cậu có ghé về nhà thăm gia đình mình, cậu nói mình hạnh phúc và được Yunho cưng chiều lắm nên không cần phải lo cho cậu.

Cha mẹ cậu chỉ cười buồn vuốt đầu con trai mình, làm dâu nhà người ta mà nói được cưng chiều ai mà tin. Miệng cậu cười nhưng đôi mắt thì không, nó mang vẻ đượm buồn mà chưa bao giờ có. Dù lúc trước hay bị Yunho lừa đi nhưng những cảm xúc đó không đau nhiều như bây giờ. Cả thể xác lẫn tâm hồn đều đau, cậu cũng không biết cứ tiếp tục mãi thế này rồi sẽ ra sao nữa.

“Ông xã ơi!” – cậu vui vẻ mang hộp kim chi lớn do mẹ mình làm, Yunho thích ăn kim chi khi dùng cơm. Cậu mang cả hộp lớn về để anh dùng từ từ. Đôi môi vẽ nụ cười tắt ngấm khi nhìn thấy người con trai xinh đẹp quen thuộc.

“Cậu ấy là JaeJoong à?” – người đó quay qua chào cậu – “Cậu JaeJoong sshi!”

“Ồ... chào anh Heechul” – cậu cúi đầu chào lễ phép với đàn anh cùng trường – “Anh gọi em là JaeJoong được rồi ạ.”

Chẳng phải đã đi định cư sao? Chẳng phải lâu lắm hay có lẽ sẽ không về sao? Mới hôm qua đọc thư mà hôm nay đã gặp người thật. Heechul sau vài năm lại còn đẹp hơn trước. Mái tóc màu vàng nâu sáng lấp lánh dưới ánh nắng, làn da trắng mịn không tỳ vết.

Cậu đặt ly nước xuống cho Heechul, nhìn cận mặt cậu chỉ âm thầm công nhận. Người này quả là rất đẹp và rạng ngời, nụ cười lúc nào cũng ở trên môi làm không khí xung quanh cũng như bừng sáng. Bộ quần áo trên người cũng rất thời trang, so ra.... cậu thật xấu hổ khi đứng gần.

“Hôm qua anh chỉ vừa nhận được thư của em thôi.” – Yunho nói

“Thì thư gửi về mất cả tháng mới tới, em cũng muốn tạo bất ngờ cho anh. Nghe nói anh làm trưởng thôn rồi, nhanh thật đấy! Mới đó là ba năm rồi.” – Heechul trò chuyện vui vẻ với Yunho

JaeJoong chợt nhớ chưa đem hộp kim chi cất vào tủ lạnh, giờ thì cậu mới để ý. Heechul mang đôi dép vải màu xanh da trời mà cậu may cho Yunho trong khi anh mang đôi dép màu cam bình thường khác.

Chắc là chỉ xô đại mà thôi! Nghĩ như vậy để lòng đỡ buồn một chút cũng tốt. Đôi dép đó cậu may trong vòng một tuần, mỗi tối anh ngủ say cậu vào nhà tắm mở đèn ngồi trên nắp bồn cầu may hai, ba tiếng. Thật ra, cậu may một đôi lận, của cậu là màu hồng nhưng vì muốn thấy anh mang quá nên cậu dồn tâm vào may cho xong đôi của anh. Đôi của cậu để khi nào rảnh lấy ra may một chút cũng được.

Có lẽ cậu nên tặng nó cho Heechul. Họ mới là một đôi, lại rất đẹp đôi nữa.

“Em không biết mua quà cưới gì cho anh và JaeJoong nên chọn đại, hi vọng hai người thích nó” – Heechul lấy cái hộp dài ra, bên trong là cái gối ôm màu đỏ được thêu hoa văn bằng chỉ vàng rất tinh xảo – “Gối long phụng, chúc hai người sớm sinh quý tử”

“Em mang vào phòng cất đi!” – Yunho đưa cho cậu

“Cám ơn anh, Heechul!” – cậu cúi đầu cám ơn rồi ôm cái gối vào trong phòng ngủ.

Yunho thực chất đâu muốn có con với cậu. Vì vậy đừng nói những câu chúc tụng đó, nhói lắm!

Heechul ở lại dùng cơm cùng Yunho và cậu, trên bàn ăn cậu cũng không dám nói gì vì ngại và xa lạ. Anh và Heechul vẫn trò chuyện đều đều trong suốt bữa ăn. Cũng chỉ nhắc những chuyện vui thời còn đi học và

hẹn ngày họp lớp. JaeJoong nhìn cả hai trò chuyện mà cười trong lòng, cậu cười chính bản thân cậu. Cậu cũng từng ước sẽ trò chuyện được nhiều như vậy với Yunho.

Tiếc là mỗi lần cậu hỏi một, hai câu anh chỉ âm ừ vậy thôi rồi lại im lặng. Bữa ăn nhanh chóng trôi qua, cậu tiễn Heechul ra về và quay vào rửa chén. Trở vào phòng ngủ đã thấy Yunho ngồi dựa lưng vào cái gối long phụng của Heechul tặng ban này. Cậu không xứng nằm ngủ trên gối đó cùng anh.

“Hôm nay em có mệt không?” – anh đóng cuốn sách lại nhìn cậu

“Dạ không!” – cậu nghĩ chắc anh muốn làm chuyện đó.

Cũng là một nghĩa vụ của người vợ cần phải làm.

Vui chứ! Có ai được chồng yêu thương ân ái mà không vui. Chỉ là...không thể nào cười nổi sau mỗi lần thỏa mãn. Cái cảm giác sao như vật thay thế, một cảm giác bất an len lỏi. Cậu tin anh không làm cậu đau nhưng cậu không tin anh làm điều này vì yêu cậu. Muốn nhưng không thể.

Cậu giúp anh cởi áo quần ra và của chính mình, chui vào trong mền chờ anh. Yunho xoay người nằm lên trên người cậu.

“À...em quên mất.” – cậu chợt nhớ ra điều quan trọng vội rướn người đến cái tủ nhỏ lấy một hộp gì đó ra và đưa cho anh cái bịch hình vuông nhỏ nhỏ – “Em nghĩ nên dùng nó tốt hơn.” – là condom cậu mua ở hiệu thuốc chiều nay trên đường về.

Lúc mua nó cô bán thuốc hỏi sao cả hai không sanh em bé sớm cho vui. Cậu chỉ cười buồn nói còn trẻ mà. Không lẽ nói rằng Yunho không muốn có con cùng cậu sao? Buồn một chút cũng không sao, miễn anh thấy thoải mái là được rồi.

Yunho cầm lấy condom nhìn cậu.

“Như vậy sẽ an toàn hơn.” – cậu nói lí nhí

Yunho gạt đầu xé bao ra và đeo vào bên dưới, một đêm nữa trôi qua.

Sau này, những đêm thế này có còn kéo dài mãi?

...

Yunho hôm nay dậy sớm vì đưa Heechul đến nhà lớn thấp nhang và bàn chuyện thôn. Heechul học bên đó nên biết những điều tiên tiến hiện đại có thể áp dụng vào trồng trọt chăn nuôi giúp thôn sống tốt hơn. Heechul đúng là giúp được cho Yunho rất nhiều, xứng đáng làm vợ trưởng thôn hơn là cậu.

Còn lại một mình cậu lấy đôi dép vải màu hồng ra may, cũng gần xong rồi chỉ còn cái viền bên ngoài nữa là hoàn thành. Cậu bỏ đôi dép vào cái bịch nhỏ chờ dịp nào tặng cho Heechul sau. Cậu lấy chổi quét phòng ngủ của cả hai, khề nhìn cái giường. Sao ***g ngực khó chịu quá, giống như mình là người thứ ba cướp anh đi phá hoại mối tình tốt đẹp giữa cả hai vậy.

Cậu tự hỏi nếu anh chờ ba năm đến bây giờ chắc sẽ vui lắm khi Heechul quay về. Có thể anh sẽ dùng tình cảm giữ chân Heechul lại và họ lấy nhau, sinh những đứa bé thật dễ thương. Còn cậu, chắc cũng gả vào nhà nào đó bình dân không ai chú ý hay nhìn ngó đến như bây giờ. Môn đăng hộ đối quả là rất quan trọng.

Quét dưới gầm giường, cả một thùng đầy bụi nằm trong góc. Cậu ho sặc sụa vì bụi quá nhiều, cái thùng gì mà giấu tuốt dưới gầm giường thế này?

Vài cuốn album hình và giấy khen thời đi học..... tất cả là của Yunho. Cậu thấy vui, những gì liên quan đến anh đều khiến cậu vui hết. Cậu cầm cuốn sổ to nhất lên xem.... hình như là nhật ký.

Đúng là nhật ký, nét chữ anh cũng như con người anh nghiêm nghị và kỹ tính. Cậu lật đại ra giữa cuốn để xem anh viết gì, là khoảng thời gian anh 15 tuổi, cậu dò xem anh có nói gì đến cậu trong nhật ký không. Hi vọng tìm hi vọng!

Lật lật vài trang cậu chỉ thấy những chuyện hàng ngày anh làm ở trường, đoạn cuối trang 55 là.... lúc Heechul gắp đi. Cậu thổi mạnh vào đó để bụi bay sạch cho dễ đọc.

[Heechul đã tỏ tình cùng mình, cậu ấy là một người dễ thương và hơi cao ngạo. Nhưng chính điều này làm mình chú ý đến cậu ta, cậu ta thông minh và rất nhanh nhẹn. Hạng nhất của mình luôn bị đe dọa bởi cậu ta...]

JaeJoong lật sang trang bên tìm kiếm nhiều hơn nữa, câu trả lời thật sự ở rất gần rồi.

[Ngày mai Heechul bay, vài lời chia tay không thể không có. Cậu ấy lúc nào cũng vậy, vẫn vui vẻ và cười nói rất nhiều. Mình hiểu tình cảm của Heechul dành cho mình, lần này đi rồi không biết khi nào mới gặp lại. Thật sự mình không nỡ để cậu ấy đi. Cậu ấy bảo 10 năm hoặc hơn nữa mới về...]

JaeJoong đóng cuốn nhật ký lại vì sợ nước mắt mình làm nhòe những dòng chữ trong đó. Quá rõ ràng rồi, cậu là người đã phá hoại hạnh phúc giữa họ. Bỏ mọi thứ lại chỗ cũ cậu chạy ra khỏi nhà, cậu muốn đến một nơi nào yên tĩnh một mình.... chắc chắn không phải là căn nhà đó. Cậu không thể về nhà cha mẹ mình được, mọi người sẽ lo cho cậu.

Ngồi bên con kênh cậu cứ thả mặt mình khóc, mọi dồn nén bấy lâu cần phải được giải thoát. Cứ ôm mặt khóc suốt cả buổi chiều, tìm cậu dường như tê liệt.

Nếu lúc này cậu chịu đọc thêm vài dòng có lẽ sẽ cười mãi thay vì khóc.

[.....mình đã từ chối tình cảm của Heechul vì trong lòng mình bị một kẻ khác chiếm giữ rồi. Có một cậu nhóc suốt ngày cứ bám theo mình hỏi những câu vớ vẩn. Nhưng quen rồi, ngày nào không có kẻ đó bám theo thấy thiếu thiếu gì đó không quen. Vì kẻ khác như vậy mà phụ lòng một người tốt như Heechul, mình cũng thành một kẻ khác mất rồi!]

...

...

...

Cứ ngồi mãi bên con kênh nhìn thủy triều lên, nước mắt cũng đã khô. Bấy giờ rồi! Cậu cần về nhà làm bữa tối cho Yunho, không biết anh về chưa hay đi ăn với Heechul mất rồi? Đứng trước cửa nhà, cậu hít một hơi vào!

Trong phòng khách có tiếng trò chuyện, vậy chắc Yunho về rồi. Cậu đi lại gần nghe rõ hơn còn một tiếng khác, là Heechul.

“Em ngồi yên đừng cử động!” – giọng Yunho phát ra sau cửa

Cậu nhìn qua khe cửa, lưng Heechul hướng về phía cậu trong khi Yunho ngồi đối diện Heechul làm gì đó. Họ.... hôn nhau sao?

“Xong chưa?” – Heechul có vẻ lo lắng gì đó, có phải sợ cậu về nhìn thấy không

“Không sao đâu! Một chút nữa là xong rồi.”

Cậu bịt chặt miệng mình rời khỏi chỗ đó, cậu chạy vào phòng ngủ. Nước mắt tưởng đã khô rồi chứ, sao nó cứ rơi hoài như thế. Khóc một chút cậu vào nhà tắm rửa mặt lại và cầm đôi dép vải màu hồng quay trở ra.

Cốc Cốc

Cậu gõ cửa phòng khách rồi mới vào.

“Em xin lỗi đã về nhà trễ” – cậu cúi đầu không dám nhìn Yunho cũng không muốn ai thấy đôi mắt cậu đã đỏ

“Em đi đâu cũng phải nói một tiếng, em có thể viết giấy để lại mà.” – Yunho lớn tiếng gần như là nạt

“Yunho sao lại lớn tiếng như vậy? JaeJoong chưa nói xong mà.” – Heechul kéo tay áo anh

“Em xin lỗi.... em...em ở nhà mẹ chơi quên giờ về.” – cậu suy nghĩ nói dối lý do nào đó

“Em mấy tuổi rồi mà con chơi đến quên đường về nếu vui quá sao không ở đó luôn? Về làm gì nữa?” – Yunho quát lên làm cậu giật mình run bắn người, lần đầu tiên cậu bị Yunho mắng đáng sợ như vậy. Đầu cậu cúi thấp, mắt cứ dán chặt sàn nhà không dám ngước lên

“E... em xin lỗi.”

“Yunho!” – Heechul khẽ đánh mắt ra hiệu anh đã quá nóng rồi

“Bỏ đi!” – Yunho phẩy tay, giọng vẫn còn hậm hực lắm

“Em xuống nấu cơm, xin lỗi anh. Xin lỗi anh Heechul” – cậu ra khỏi phòng chạy vào bếp

Tuy không nhìn thấy nhưng chắc Yunho rất đáng sợ, bình thường cậu đã sợ Yunho lắm rồi mà anh còn nạt lớn tiếng như vậy. Cậu biết anh là người nghiêm khắc và gia trưởng, anh sẽ la mắng khi làm sai. Chỉ là cậu không nghĩ Heechul xin giúp cho cậu và anh lại bỏ qua vì Heechul.

Còn lại trong phòng khách anh đưa chai thuốc nhỏ mắt cho Heechul

“Em nhỏ đi, cát trong mắt sẽ thành cườm đấy!”

“Em biết anh lo cho JaeJoong khi không thấy cậu ấy nhưng có cần lớn tiếng vậy không? Anh không nhìn thấy JaeJoong lúc này như con thỏ sắp bị lột da xẻ thịt à?” – Heechul lườm anh một cái rồi nhỏ thuốc vào mắt. Mắt Heechul vẫn cứ hay bị đau do cát bụi bay vào và vì đeo kính sát trùng.

“Thôi đừng nhắc nữa, em không ở lại dùng cơm thật hả?”

“Không! Em còn chỗ phải đến, có hẹn rồi.” – Heechul nháy mắt tinh nghịch với anh.

Heechul ra bếp chào cậu rồi về. JaeJoong đang cắt củ hành mà sao không cay chút nào, lòng cậu dành hết cay đắng rồi. Nếu cay vì củ hành sao mắt lại đỏ, mũi cũng nghẹt luôn rồi.

“JaeJoong anh về nhé! Hẹn cậu bữa khác.” – Heechul vui vẻ vào chào cậu, ngửi thấy mùi củ hành cũng muốn khóc theo

“Anh về à? Chờ em chút!” – cậu vội lau tay vào tạp dề trên người chạy vào phòng khách tìm đôi dép để quên. Yunho không nhìn đến cậu, tạm quên cảm giác đau buồn đó cậu đưa đôi dép màu hồng cho Heechul

“Cái này tặng anh, cảm ơn anh về món quà.” – cậu cúi đầu cảm ơn

“Dễ thương quá ~” – Heechul cầm đôi dép reo lên – “Hôm trước anh cũng khen đôi của Yunho, mang êm lắm.”

“Dạ!”

Nhìn Heechul lúc nào cũng cười nói vui vẻ đầy sức sống. Heechul khiến anh cười và mang đến sự nở mày nở mặt cho anh. Trong khi cậu như một kẻ áo rách đói cơm, nhìn cậu thật nhàm chán và có phần mất mặt. Thậm chí Yunho sau ngày cưới không có dẫn cậu ra ngoài thôn hay đưa đi đâu cả. Chỉ ngày ngày ở kín trong nhà, trừ buổi trưa một mình cậu đi chợ mua thức ăn. Người xưa nói làm vợ thế nào thì không biết nhưng trông JaeJoong bây giờ có khác gì người ở độ đâu.

Heechul về, cậu dọn cơm rồi mời anh ăn. Bữa ăn im lặng đến mức lòng, cậu chỉ ăn qua loa nửa chén cơm và vài miếng rau, miệng thấy đắng quá!

6. Chương 6

...

Tối về phòng Yunho lại ngồi đọc sách, anh ngồi bên bàn làm việc chốc chốc anh đắm đắm vài vai mình vài cái. Cậu sợ anh lắm nhưng thấy anh mỗi lưng lại không đành. Đôi tay nhỏ nhỏ tròn tròn của cậu bóp đều hai bên vai cho anh. Yunho xoay người nhìn cậu rồi lại chú tâm vào đọc sách

“Hôm nay.... em xin lỗi.”

“Uhm! Sau này đi đâu nhớ nói một tiếng.” – giọng anh đều đều

“Yunho à.....” – cậu gọi tên anh. Từ khi lấy anh cậu đều gọi là ‘ông xã’ vì đó là đặt quyền cậu tự cho phép mình nhưng khi Heechul trở về cậu đã không gọi như vậy nữa. – “.... anh có nghĩ đến chuyện có con không?”

Yunho quay lại nhìn cậu không hiểu cậu nói gì, JaeJoong cắn môi e dè nói tiếp.

“Em nghĩ.... chắc sức khỏe em yếu hay không thích hợp sinh con.... em nghĩ....” – cậu không muốn nói thẳng ra, con cậu chắc thừa hưởng những di truyền không tốt từ cậu đâu. Cậu chẳng có gì nổi bật cả, ngược lại nếu anh sinh con cùng Heechul đứa trẻ đó chắc chắn vừa đẹp vừa giỏi – “.... anh nên lấy thêm một vợ nữa.... sẽ có cơ hội sinh con tốt hơn.”

Cuối cùng cậu cũng nói ra được, cậu biết Yunho không bỏ cậu đâu. Anh là người có địa vị trong thôn, nếu bỏ vợ đến với người khác sẽ bị lời ra tiếng vào. Nhưng nếu anh lấy thêm vợ nữa không sao, luật pháp cấm chuyện hai vợ nhưng ở thôn này nhiều đời đã như vậy. Người trụ cột trong nhà luôn có quyền làm mọi chuyện, miễn là tốt. Sinh con là trách nhiệm lớn, Yunho lại là cháu đích tôn nên con của anh cũng phải tài giỏi như anh.

“Em nói gì vậy?” – Yunho nhú mày lại

“Em.... em chỉ nghĩ.... anh lấy một người có di... di truyền tốt.... uhm... đứa bé cũng được tốt. Sức khỏe em kém.... đứa trẻ.... không được khỏe....” – tay cậu run run khi nhìn khuôn mặt anh. Chắc anh chê cậu nhiều chuyện khi tự ý nói anh nên làm gì. Lòng tự ái của anh rất cao nên đụng đến mấy chuyện lớn sẽ rất nguy hiểm.

“Lúc này vẫn chưa thích hợp để có con.” – anh chỉ nói vậy rồi qua giường nằm.

Cậu không hiểu lắm câu nói của anh nên chỉ tắt đèn nằm bên cạnh. Cậu cứ trần trọc suy nghĩ mãi chuyện của anh, nếu chính miệng cậu nói với Heechul cũng không được. Họ sẽ tự ái, còn để tự nhiên chỉ sợ họ không đủ can đảm đến với nhau. Cậu cũng muốn họ hạnh phúc vậy dù rằng chính mình sẽ đau.

Chẳng phải cậu nói sẽ bỏ đi sao? Dù không đi đâu được nhưng cậu tình nguyện giúp cho anh hạnh phúc. Cậu không có quyền chọn hạnh phúc vì người cậu yêu là anh. Còn anh có quyền chọn vì người anh yêu không phải là cậu.

Kim JaeJoong lúc nào cũng ngốc thế.

...

Chiều hôm sau anh về nhà đưa đôi dép màu hồng cậu đã tặng Heechul, ngạc nhiên chẳng phải Heechul rất thích đôi này sao?

“Heechul nói nhỏ quá mang không vừa.” – anh chỉ vào đôi dép

“À....” – cậu chợt nhớ ra mình cứ may theo cỡ chân bản thân. Đã không biết Heechul mang cỡ nào – “.... để em sửa lại cho anh ấy.”

“Không cần đâu!” – Yunho vội nói – “Heechul nhờ may hai đôi khác, một đôi cỡ tôi và một đôi nhỏ hơn một số.”

Thì ra Heechul nhỏ hơn Yunho một cỡ, cậu nhỏ hơn đến hai cỡ. Heechul mang chật là phải! May hẳn một cặp mới sao?

“Dạ...giống vậy luôn hả?”

“Uhm.” – Yunho gật đầu.

Là may một đôi mới cho anh và Heechul. Cậu không ghen vì cậu không có quyền đó, anh không yêu cậu nên cậu sẽ không ghen. Chỉ cho phép mình lén buồn trong lòng thôi!

“Chút nữa đừng nấu cơm, ra nhà lớn ăn chung với mọi người.”

“Dạ!” – cậu gật đầu.

Cậu không được hỏi vào chuyện trong thôn nhưng chắc cậu đoán họ bàn được cách nào tốt để phát triển thôn. Heechul cộng với Yunho thì là nhất rồi!

“Vào thay đồ đi! Ra nhà lớn ăn mặc cho tương tất một chút.” – anh hất mặt vào tủ quần áo

Cậu gật đầu ừ một bộ quần áo trông được mắt, quần dài tay dài để tỏ vẻ nghiêm túc. Với lại ngồi ăn với mấy chú bác lớn trong thôn nên không được làm mất mặt Yunho.

Yunho vẫn như mọi ngày quần Jaens áo sơmi xoắn tay trông rất đẹp trai lịch sự, cậu mặc quần Jaens dài màu đen và áo thun tay dài màu xám. Trông cậu có hơi lúng túng với quần áo nghiêm trang như vậy. Nói nghiêm trang là vì nó kín đáo, chứ mấy người cỡ tuổi cậu hay bạn bè Yunho đều nhìn cậu với con mắt khác. Có gì đó khinh thường trong mắt họ.

Cậu theo anh đi ra nhà lớn, mọi người cũng vào đông đủ trong bàn rồi. Cậu ngồi vào bàn dưới cùng gia đình và một số bà con. Yunho vào trong bàn lớn ở giữa và bậc trên cao cùng các chú bác lớn. Heechul ngồi bên cạnh anh.

“JaeJoong!” – mẹ cậu vuốt nhẹ tóc cậu, JaeJoong chỉ mỉm cười.

“Hôm nay mời mọi người ra đây là để thông báo một chuyện vui.” – Bác Shim đứng lên nói lớn – “Heechul đã dùng một số phương pháp học được bên Mỹ giúp thôn mình trồng lúa công hiệu thu hoạch nhanh hơn, bà con từ đây sẽ có nhiều gạo ngon giá rẻ mà ăn.”

“Hay quá!!!” – mọi người vỗ tay reo vui

“Bà con vui vẻ dùng bữa đi nhé!”

Thức ăn dọn ra bàn, mọi người cười nói vui vẻ, còn hứng lên uống vài ly nữa. Cậu vẫn dõi theo Yunho trên kia, anh cũng uống bia cùng mọi người. Cậu thì không biết uống nên chỉ uống nước lọc thôi với lại uống bia không tốt cho sức khỏe. Vài cô bạn học của Yunho đi ngang qua bàn cậu, tiện thể thấy cậu họ ghé vào bàn cậu ngồi một lát.

“Chào hai chị!” – cậu lễ phép đứng lên cúi đầu chào

“Sao ra nhà lớn mà ăn mặc thế này? Cậu có nghĩ đến Yunho oppa không vậy?” – họ chỉ vào bộ dạng và quần áo tầm thường cậu đang mặc.

“...” – cậu chỉ biết cúi đầu im lặng nghe họ nói

“Dù chúng ta không cần ăn mặc khoa trương nhưng ít ra cậu cũng phải biết thế nào là trang phục chứ? Cậu mặc bộ này chẳng khác gì đồ mặc ở nhà cả” – cô bạn khế kéo bạn mình đi khi nhận được ánh mắt của Yunho đang nhìn họ. Cái nhú mày của anh chứng tỏ họ lớn tiếng đến bàn trên còn phải nghe.

JaeJoong vì đứng quay lưng nên không thể nào thấy anh đang nhìn cái lưng và khuôn mặt nhục nhĩ của cậu được. Tui chứ! Nhưng mà không sao cả. Vì từ nhỏ cậu đã thường xuyên bị bắt nạt. Không hiểu sao con trai nói cậu ngu ngốc còn con gái thì nói cậu tỏ vẻ đáng thương cho Yunho thương hại, lấy về làm vợ.

“Mẹ xin lỗi!” – bà Kim vuốt đầu con mình, giọng bà ghen ngào.

Bà hiểu nhà nghèo không chút địa vị nên không có tiếng nói. Cha mẹ vô dụng khiến hai đứa con chẳng ai xem trọng. TeeHee là con gái nên còn hòa đồng vào bạn bè mà chơi. Chỉ có cậu luôn một mình, cậu cũng hay ôm bà khóc vì buồn tủi.

“Dạ...không có gì đâu mẹ.” – cậu cười nhẹ lắc đầu.

Cậu không dám ngước mặt lên nhìn ai, xấu hổ lắm. Ở thôn ai cũng biết cậu là vợ Yunho mà. Vậy mà bây giờ lần đầu tiên cậu mong anh đừng đi chung hay đến gần cậu. Cậu sẽ làm xấu mặt anh mất. Cái đáng về này thật sự không xứng đứng bên cạnh anh.

Thấy mẹ mình định vào trong pha bình trà khác nên cậu đành đi, cậu cũng muốn làm gì đó làm. Cậu vào trong pha bình trà lớn để châm trà vào các bình ở mỗi bàn. Thôn này trồng lá trà rất nổi tiếng nên người trong thôn ai cũng giỏi pha trà, thưởng trà. JaeJoong châm trà cho một bàn gần đó, bọn trẻ cứ chạy qua

chạy lại va vào người cậu. Do bất ngờ và một lực mạnh đánh vào bụng khiến cậu ngã về trước, bình trà trên tay cũng ngã theo.

“Coi chừng!” – Heechul vội chạy lại dùng lưng đỡ cho đứa trẻ gần đó, trà nóng trong bình đổ trúng vào vai Heechul

“Heechul!!!” – Yunho vội chạy ra kéo áo tụt xuống bên vai, da trắng đã chuyển sang đỏ. Khói trà vẫn còn bốc nghi ngút. Anh quay sang cậu hét lớn – “Mang nước đá ra nhanh lên! Còn đứng đó làm gì?”

“D...ạ dạ.” – cậu lật đặt đặt bình trà xuống bàn chạy vào trong lấy đá lạnh

Yunho dìu Heechul ngồi xuống ghế lấy khăn lau vết trà dơ trên áo. JaeJoong mang đá viên trên tay ra đưa cho anh. Yunho cầm vài cục bỏ vào khăn chậm lên chỗ bị đổ.

“Anh Heechul, em xin lỗi.” – cậu cúi cúi đầu xin lỗi không ngừng

“Em sao lại bất cẩn như thế hả? Đi đứng phải nhìn cẩn thận. Đã biết có nhiều con nít mà còn mang bình trà nóng lớn như vậy?” – Yunho tay chườm đá cho Heechul khẽ quay sang trách mắng cậu trước bàn các trưởng lão.

“Đâu phải lỗi tại em, tại mấy đứa nhỏ nó hiếu động quá thôi.” – Heechul cười – “Không sao đâu, hết rất rồi.” – Heechul cầm lấy cái khăn lạnh tự đắp vào vết thương cho mình.

JaeJoong này giờ vẫn đứng đưa hai tay đựng đá ra sẵn chờ Yunho lấy thay vào khăn. Tay cậu cũng đau rất tê dần vì nước đá tan ra rồi.

“Được rồi, không cần đá nữa.” – anh hất mặt vào tay cậu, JaeJoong lại chạy vào trong để rửa tay.

Heechul muốn về thay áo nên cậu xin đi cùng, cậu cứ xin lỗi mãi về việc lúc này. Trên đường về chỉ có cả hai, đây là cơ hội để cậu nói chuyện với Heechul

“Anh Heechul, cảm ơn anh đã giúp thôn.”

“Anh cũng là người của thôn này mà.” – Heechul cười

“Anh Heechul rất giỏi và đẹp, ai lấy anh là người may mắn nhất.” – cậu giơ ngón cái lên

“Vậy mà có người từ chối rồi đấy chứ.” – Heechul nửa thật nửa đùa.

JaeJoong càng suy đoán nhiều hơn về việc cậu làm cản trở cả hai.

“Nếu anh yêu người đó thì cứ đến với người đó đi. Mặc kệ ai nói gì, chỉ cần hai người yêu nhau là đủ rồi. Người đó còn yêu anh nhiều lắm.” – cậu sẽ giúp Yunho sống trong hạnh phúc

“Sao em biết?”

“Anh là một người hoàn hảo, ai không yêu anh là một tên ngốc nhất thiên hạ.” – câu nói này làm Heechul cười lớn

“Vậy mà anh thua một kẻ ngốc ấy chứ.” – Heechul cười một mình vào trong nhà.

JaeJoong cũng không làm phiền nữa nên cậu quay về nhà trước, dù sao đến đó cũng không làm gì.

Khoảng chút tối Yunho về đến nhà, người anh có mùi bia nên anh đi tắm ngay sau khi vào nhà. Yunho thở hắt ra vì may chuyện lúc này không ai làm lớn. Đám trưởng lão không ưa gì cậu mà còn thấy vụng về, anh không la mắng cậu ở đó thì họ làm sao bỏ qua dễ như vậy được.

“Em xin lỗi vì làm anh Heechul bị thương.” – cậu bóp tay cho anh. Những ai uống bia xong thường mỗi tay, đầu nhức.

“Em nên nói với Heechul chứ không phải tôi.”

“Dạ!” – cậu cúi đầu. Hôm nay cậu nhìn rõ sự lo lắng của anh đối với Heechul, cậu cũng không tha thứ cho mình nếu Heechul bị làm sao.

“Tay có bị làm sao không?”

“Dạ?” – cậu bất ngờ vì câu hỏi của anh – “Dạ không.” – cậu lắc lắc đầu.

Vậy thôi, chỉ một câu hỏi dù là vết thương nặng cũng không còn thấy đau nữa.

“Lúc này mẹ có nói TeeHee noona sẽ xem mắt.”

“Dạ, em có nghe mẹ nói. Chị hai sẽ xem mắt nếu được sẽ tính đến hôn nhân sớm.” – cậu đã lấy chồng rồi, chị hai cậu cũng được gả thì cha mẹ cậu sẽ hưởng phước. Không còn cực khổ lo lắng cho con mình.

“Người đó là con của chú Kang, là một gia đình tốt.” – Yunho đã xem giúp gia đình và giúp chị cậu gả vào một gia đình tốt trong thôn.

“Cám ơn anh, Yunho!”

Yunho kéo cậu thấp xuống gần khuôn mặt mình, hơi thở anh vẫn còn mùi bia.

“Hôm nay anh uống nhiều lắm hả? Có nhức đầu không? Em lấy thuốc cho anh nha?” – cậu xoa nhẹ hai bên thái dương cho anh

Anh kéo cậu xuống gần nữa để môi chạm môi, JaeJoong nhắm mắt lại đáp trả nụ hôn của anh. Chỉ có những đêm thế này cậu mới dám nghĩ mình là vợ anh. Giờ đây cậu không còn sợ chuyện chăn gối cùng anh nữa, cậu biết anh luôn làm nhẹ nhàng để cậu không đau. Không biết có phải là tình cảm không nhưng nó dịu dàng khiến cậu lầm tưởng, tưởng mình được yêu thương.

“Ừ.... ừ....”

“Đau à?” – anh hỏi

“Dạ... không có” – cậu lắc đầu

“Đau thì nói!” – anh nhíu mày lại nhìn cậu. Hôm nay anh hơi say nên chắc có phần gấp gáp và làm hơi nhanh khiến cậu chưa thích ứng kịp.

“Dạ.... hơi đau đau.... một chút.” – cậu nói nhỏ

Anh ôm cậu di chuyển nhẹ và chậm lại để cậu quen dần. JaeJoong ôm chặt lấy anh, chỉ có những giây phút này cậu mới dám ôm anh, hôn anh. Nếu bình thường cậu không dám đến gần hay chạm vào anh đâu.

Tình cảm của kẻ ngốc luôn làm khổ kẻ ngốc!

...

Tối qua do gấp gáp đã không dùng phương pháp phòng bị, mà chắc không may mắn đến nỗi có thai đâu. Họ trở về cuộc sống bình thường như mọi ngày. Cuối tuần này lớp Yunho họp nhóm để mừng Heechul, bữa tiệc thật sự chào đón Heechul về.

Nếu nhóm bạn Yunho thường xuyên họp nhóm và gặp nhau thì JaeJoong ngược lại. Cậu học suốt một quãng thời gian dài mà không có nổi một người bạn hay nói đúng hơn ít có ai chịu trò chuyện cùng cậu. Cậu cũng tầm thường như bao người khác cho nên không có gì đáng chú ý mà cậu cũng không chú ý ai ngoài Yunho. Thời gian của cậu chỉ lo dõi theo hình bóng anh nên làm gì còn dư thời gian kết bạn.

Nói không có cũng không đúng, JaeJoong có một con thú bằng len nhỏ do mẹ cậu dùng len thừa may lại. Là con heo len đủ màu do nhiều len vụng tạo thành, có chuyện gì vui buồn cậu đều nói với nó hết. Khi cậu sang nhà chồng cũng mang nó theo nhưng không để ai thấy được. Người ta sẽ cười ‘người bạn thân’ của cậu.

JaeJoong từ nhỏ đã không có đồ chơi vì nhà cậu ai nấy đều vất vả kiếm từng bữa ăn. Thú vui duy nhất của JaeJoong lúc nhỏ ngoài đi theo Yunho ra thì đều ở nhà phụ giúp gia đình. Cậu không có đôi tay mềm mại như Heechul, lòng bàn tay cậu có chỗ bị chai cục cục trông rất xấu xí, nếu nắm tay sẽ tạo cảm giác khó chịu cho người khác. Đó là lý do vì sao JaeJoong chưa bao giờ dùng tay mình chạm vào ai cả, người ta sẽ thấy ghê ghê khi bị những cục chai đó chạm vào.

Những đêm chần gối cùng anh, cậu ôm anh bằng hai cánh tay của mình. Bấu chặt hai bàn tay mình để những cục chai trong lòng bàn tay không chạm trúng da anh. Anh sẽ cảm thấy chúng ghê tởm và thô kệch. Đôi tay này vốn là làm việc chứ không xứng để được nắm lấy và bảo vệ. Cậu có thể hiểu mà.

Cuộc sống của JaeJoong hết sức tầm thường, còn thường hơn những đứa trẻ bình thường khác. Yunho dường như trở thành mục đích sống của cậu, chỉ biết mỉm cười nhìn lưng Yunho đã khiến cậu vui cả ngày rồi. Một ngày nào đó nếu cậu không thể bên cạnh anh nhưng vẫn hi vọng được nhìn thấy lưng anh mỗi ngày, vậy là đủ!

7. Chương 7

...

“Mấy anh chị cần gì cứ gọi em mang lên thêm nhé!” – cậu đặt món lẩu xuống bàn.

JaeJoong cứ chạy lên chạy xuống dọn bát đĩa trống và thêm thức ăn, hôm nay gần cả lớp Yunho kéo đến khiến cậu trở tay không kịp. May là từ sáng đã dậy sớm mua thật nhiều thức ăn và thịt cũng ướp sẵn.

“Có cần phụ không?”

“Dạ không cần đâu, anh lên ngồi với mọi người đi. Ở đây dầu mỡ bắn tùm lum dơ áo hết.” – cậu mỉm cười xào thịt

“Làm xong bảo anh mang lên cho.” – Heechul đi lại tủ lạnh lấy nước ngọt và đá

Đám bạn Yunho ăn no xong kéo ra phòng khác chơi bài và nói chuyện phiếm. JaeJoong lại phải dọn chén đĩa rửa, nó chất thành một chồng cao ở sàn nước. Thỉnh thoảng chạy lên chạy xuống mang bánh và trà để mọi người ăn tráng miệng.

Cậu cũng không muốn ở trên đó, cậu biết bạn Yunho không thích cậu lắm. Việc cậu trở thành vợ Yunho khiến rất nhiều người bất mãn, họ cho là cậu không xứng và van xin Yunho lấy cậu để vào đây hưởng sung sướng.

Bước vào hầu môn sâu như biển. Là vui hay buồn cũng chỉ mỗi mình biết.

Tuy là ghét nhưng họ không làm gì quá đáng cả, chỉ là nói vài câu vậy thôi. Cậu cũng quen rồi, chỉ mỉm cười rồi mọi chuyện lại qua hết. Cậu không trông mong Yunho sẽ nói vài câu bênh vực cậu, với anh bạn bè quan trọng thậm chí...hơn cả vợ.

“Anh cần gì?” – JaeJoong vừa ngồi nghỉ tay dưới bếp đã thấy bạn Yunho xuống, chắc cần thêm gì

“À! Anh muốn uống nước lọc.”

“Dạ vâng, để em lấy cho.” – cậu đứng lên lấy ly và rót cho bạn Yunho một ly nước lọc

“Cám ơn em! Chắc em không biết tên anh đâu nhỉ?” – bạn Yunho cười, ngoài Yunho, Heechul, Siwon ra cậu không biết những người còn lại vì cậu nghĩ họ không thích cậu, nên không bao giờ cậu lại gần hay mở miệng trò chuyện cả.

“Dạ em xin lỗi.” – cậu cúi đầu

“Có gì mà xin lỗi, anh là DongHae.” – DongHae gãi đầu cười – “Sao em không lên trên chơi bài cùng mọi người?”

“Dạ thôi, em không biết chơi bài. Anh cứ chơi cho vui, em còn việc phải làm.” – người này xem ra không có ý trêu chọc cậu

“Ồ vậy thôi không làm phiền em.” – DongHae cầm ly nước quay lên trên. Cậu ngốc này cũng đâu có biết có một chàng trai cũng dõi theo bóng hình cậu.

JaeJoong đi ra sân rút quần áo khô vào, tối sẽ ủi sẵn để vào tủ cho Yunho.

“JaeJoong!” – giọng tông cao của con gái, gọi thẳng tên cậu một cách bất lịch sự

JaeJoong quay lại, là hai người bạn cán sự lớp của Yunho. Họ rất ghét cậu, điều này đã từng gặp ở buổi học nhóm và ở trường. Lần trước họ cũng sỉ nhục cậu ở nhà lớn. Cả hai đều là thiên kim của những người làm lớn trong thôn. Họ ăn mặc sành điệu, tóc cắt kiểu cách nhuộm màu, cả mặt trang điểm đầy xinh đẹp, nước hoa thoang thoảng khắp nơi nữa. Họ đẹp như những cô gái thành thị trên tivi hay chiếu phim mỗi tối vậy.

“Hai chị cần gì ạ?” – cậu cũng sợ họ lắm. Họ không thích cậu và hay tìm cách moi móc cậu khiến cậu phải xấu hổ.

“Hai chị có mua sầu riêng đến để mọi người ăn, nghe nói Yunho cũng thích ăn lắm. Mà hai chị không biết khui vỏ, em giúp nhé.”

“Dạ....” – cậu nhìn bịch sầu riêng mà nuốt nước bọt khó khăn. Gì chứ cậu sợ nhất là mùi sầu riêng, từ nhỏ đã không ngửi được mùi này. Đây là điểm tử của cậu đấy!

“Em cũng không biết à? Vậy thôi để nhờ Yunho làm giúp vậy.” – họ quay đi cậu vội kêu lại

“Dạ để em làm cho, hai chị cứ để đó đi ạ.”

“Vậy cảm ơn nhé!”

JaeJoong dọn đồ khô vào tủ, cậu tìm cái khẩu trang đeo vào và lôi bịch sầu riêng vào trong bếp. Cậu chưa ăn nhưng có biết cách khui vỏ gai này. Thường người bán sẽ tách sẵn vỏ chỉ cần lần theo đường tách sẵn trước khui vỏ ra là được. JaeJoong đeo bao tay vào vì sợ gai nhọn, tay cố định tay cầm dao tìm đường tách vỏ sẵn.

Họ đúng là cố tình chơi ác cậu mà, họ mua trái nguyên vỏ nên không có ai tách sẵn hết. Cậu đành dùng dao chặt mạnh vào những vết lõm trên vỏ của nó. Chặt trượt thì trái sầu riêng lăn qua lăn lại, gai cứ đâm vào tay cậu. Có bao tay mà gai nhọn lắm, đau chứ!

Cái mùi của nó đã khiến cậu muốn nôn mà còn ngồi tách vỏ mấy trái, cậu chắc chết mất quá. Mất nửa tiếng cậu mới khui được trái đầu tiên và ói ra hết thức ăn lúc này ngồi dưới bếp ăn. Nôn sạch thức ăn trong bụng, mặt cũng xanh lại, cậu ngồi nghỉ thở một chút rồi tự tin đeo khẩu trang làm theo cách lúc này đã làm để khui những trái còn lại.

Sau khi khui vỏ cậu phải lột bao tay để ép vỏ ra bóc múi ra đĩa, cậu muốn nôn lắm mà chẳng còn gì để nôn. Cố nín thở để làm lẹ lẹ, cả năm trái được bóc ra bảy đĩa lớn. Cậu để vào mâm lớn bưng lên cho mọi người với cái khẩu trang trên mặt.

“Cậu sao vậy JaeJoong? Chê sầu riêng thú vị sao?”

“Ồ...xin lỗi, tại em không chịu được cái mùi nó....” – cậu cúi đầu vẫn không thể nào tháo khẩu trang ra được

“Vậy vì cậu mà Yunho không thể ăn sầu riêng được sao?”

“Dạ không có” – cậu vội xua tay nhìn anh – “Anh ăn đi, em không sao đâu.”

Họ quay bài những ván bài và sầu riêng thơm nồng. JaeJoong lẳng lặng kéo cửa lại quay về bếp dọn số vỏ còn trong đó. Trời tối nên học cũng chuẩn bị về, cậu vào phòng để chờ tiễn khách ra cửa.

“Tớ có chuyện muốn tuyên bố!” – Heechul đứng dậy giữa phòng, mọi người đều nhìn vào Heechul – “Tớ....” – Heechul kéo tay Siwon đứng dậy cạnh mình – “..... bọn tớ chính thức quen nhau.”

JaeJoong làm rơi bộ bài đang xếp lại, cậu nhìn Yunho đầu tiên. Anh vẫn giữ khuôn mặt bình thản như mọi khi. Thật khó để nhận ra anh đang vui, buồn hay đang cố chịu đựng.

“Chúc mừng!!! Chúc mừng!!!” – cả bọn hô hào lên chọc ghẹo. Yunho chỉ ngồi đó, đôi môi hình như hơi cong lên bên khóe, không nhìn rõ được đó là gì.

Tối về phòng cậu vẫn cứ dõi theo mọi hành động của Yunho, cậu không biết làm cách nào an ủi anh nữa. Đôi dép Heechul nhờ cậu may giúp hóa ra là dành cho Heechul và Siwon chứ không phải với Yunho như cậu tưởng.

“Yunho.... anh không sao chứ?” – cậu chạm nhẹ vào vai anh

“Hửm?” – anh nhìn cậu khó hiểu, khẽ nhíu mày thấy những vết đỏ dài bên hai mép bàn tay. Là do cậu dùng sức tách vỏ sầu riêng để lại. Anh cầm lấy bàn cậu xem, cả lòng bàn tay cũng đỏ cả lên, có vài chỗ bị vỏ đâm trúng.

“Em không sao đâu.” – cậu giật mình khi anh nắm tay mình, cậu ngại khi anh nhìn vào bàn tay mình lắm. Nó thô và có nhiều cục chai.

“Thoa thuốc vào đi.” – anh lấy tuýt kem trong tủ đưa cho cậu

“Dạ!” – cậu gật đầu nhận lấy thoa vào tay mình. Cảm giác mát lạnh khiến cậu quên đi cái rát ban nãy. Cậu khẽ nhìn anh nằm bên cạnh, cậu không biết làm sao an ủi anh nữa. Heechul đã chọn Siwon, cậu không hiểu lý do nhưng cũng chúc mừng họ vì thành đôi. Tự trách mình nhiều hơn vì làm anh buồn và mất người yêu.

“Em xin lỗi.” – cậu nói nhỏ nhưng đủ cho anh nghe thấy

“Lần sau không biết làm thì hỏi.” – anh tưởng cậu xin lỗi chuyện tay bị thương

“Em xin lỗi anh.... chuyện Heechul...”

“Liên quan gì Heechul ở đây?” – anh nhìn cậu trân trân

“Em không biết nói sao nữa....” – cậu nhìn xuống bàn tay mình, những gánh nặng cứ chất chứa trong lòng – “.... em chỉ biết xin lỗi anh thôi!”

“Ngủ sớm đi!” – Yunho không hiểu cậu đang nói gì nữa, tốt nhất là nên ngủ sớm

“Anh ngủ ngon.” – cậu chui vào mền mắt vẫn mở trao tráo không ngủ được.

“Sao không ngủ?” – anh nhìn đôi mắt to tròn, đối diện anh mà đầu óc để đâu, đôi mắt cũng vô hồn nữa

“Em ngủ không được, anh cũng vậy phải không?” – cậu biết cảm giác của anh.

Chắc đau lắm! Nhìn anh như vậy cậu cũng đau, làm sao cậu thấy Yunho cười nói không ngớt nữa. Dù rằng những cái đó không xuất phát từ cậu nhưng cậu vẫn muốn thấy những biểu hiện đó trên khuôn mặt anh mỗi ngày.

Anh thở dài, hơi thở phả vào khuôn mặt cậu. Nhìn anh như vậy cậu rất muốn chạy đến van xin Heechul hãy đối diện thẳng thắn với tình cảm của chính mình. Cậu hi vọng những người yêu nhau sẽ đến được với nhau. Cậu chưa bao giờ nghĩ Yunho yêu cậu nên không có chuyện thất vọng hay phản bội cả.

“Đừng suy nghĩ nhiều nữa, ngủ sớm đi!” – anh chòang tay qua eo cậu để ôm cậu sát vào lòng.

Lần đầu tiên họ không làm chuyện đó mà ôm nhau ngủ, có lẽ anh buồn và cần một vòng tay an ủi. Ôm chặt lấy anh như chia sẻ nỗi đau trong lòng của anh. Đôi mắt đau nhức của cậu cũng từ từ khép lại.

...

Sáng hôm sau cậu dậy hơi muộn nên vội vàng rửa mặt thay đồ và xem anh đi chưa.

“Em xin lỗi, em đi nấu cơm ngay.”

Yunho không nói gì ngồi trong phòng khách xem giấy gì đó rồi viết viết vào tờ giấy bên cạnh. Sáng nay cậu cứ nhìn anh suốt. Đến khi Yunho thấy bức vì hành động của cậu, anh dẫn đưa xuống bàn làm cậu giật mình làm rớt cái muỗng xuống đất.

“Tối qua đến giờ em bị gì vậy hả?” – anh quát lên

“E.... em xin lỗi...”

“Xin lỗi, xin lỗi. Chỉ biết nói nhiều đó thôi hả? Tôi hỏi em đang làm cái gì? Em muốn gì thì nói ra đi đừng có nhìn tôi suốt như vậy.”

“Em...anh cứ la em đi, em biết anh đang buồn bức lắm. La mắng ra sẽ thoải mái hơn.” – cậu cúi đầu

“Em.... tôi thật tức chết vì em.. khụ...khụ” – do anh tức giận quá lại la hét lớn tiếng làm sặc cơm vẫn còn trong họng.

“Anh có sao không? Uống nước đi anh.” – cậu chạy lại vuốt lưng cho anh, đưa ly nước lọc cho anh uống từng ngụm.

...

...

...

“Có chuyện gì hả?” – anh lấy lại bình tĩnh ngồi trừng mắt nhìn cậu

“Em biết chuyện của anh..... và anh Heechul.... em muốn giúp hai người. Em nghĩ...mình có phần nhiều chuyện..... nhưng làm vậy anh sẽ được vui.... em...”

“Em biết chuyện gì? Giữa chúng tôi có gì mà em biết?” – Yunho quát lớn đập mạnh tay xuống bàn

“Em.... em là người thứ ba. Em đã phá hoại hạnh phúc của anh và anh Heechul. Em xin lỗi.” – cậu không biết tại sao lại khóc nữa. Chỉ là thấy xót xót trong lòng như vết thương trũng xà phồng vậy.

“Cái gì???” – Yunho ngây người ra

“Em biết anh yêu anh Heechul và anh ấy cũng yêu anh. Nếu không vì em thì giờ hai người đã vui vẻ rồi. Anh Heechul chắc buồn lắm...chuyện tôi qua.....” – cậu không thể nói vì những tiếng nấc nhẹ nghẹn nghẹn ở cổ họng

“Em nói tôi và Heechul yêu nhau?” – Yunho ôm đầu bóp chặt trán mình.

Anh không ngờ cái con người này gốc không thể gốc hơn được nữa. Thật bất hạnh cho anh! Tại sao lại đi yêu thương cái con người này? Ở đâu ra cái màn suy nghĩ vớ vẩn đó? Nói vậy chẳng khác anh lấy cậu vì trách nhiệm. Giờ thì anh hiểu tại sao hành động và lời nói của cậu luôn kỳ lạ. Còn việc mua cái condom cho xài khi làm chuyện đó nữa.

Ngủ gốc quá, ngủ gốc quá rồi!!! Cậu hiểu sai hết mọi thứ rồi, tự nghĩ tự buồn.

“Em dẹp ngay những gì đang nghĩ trong đầu đi. Tôi và Heechul không có gì cả”

“Anh đừng giấu em.... em không có gì đâu. Chẳng qua.... em muốn anh vui.... muốn anh có gia đình hạnh phúc.... em...”

“Trời ơi!!!” – anh ôm mặt. Cậu làm anh nhức đầu đến điên luôn rồi.

...

Ông bà Jung ở thôn bên sống rất nhàn hạ.

“Ông à, ông nói xem khi về có khi nào JaeJoong đã mang cái bụng to không? Mình sẽ được ẵm cháu.” – bà Jung xoa xoa hai bàn tay vào nhau cười híp mắt

“Yunho không để JaeJoong mang thai sớm như vậy đâu.” – ông thở dài – “Thằng con này nó sao lại quá giống tôi thế không biết.”

“Ông cũng biết nữa hả? Gì chứ về khoản khó hiểu hay nóng tính nó y chang như ông.”

“Nó thương thằng bé mà không chịu nói ra. Cứ đi bộ đi học thay vì đi xe đạp cho nhanh, cũng chỉ muốn gặp thằng bé thôi.” – ông Jung cười, nhớ lại lúc con trai ông mới biết để ý ai đó

“Ông nhớ lúc thằng bé nó bị thương ở chân không? Thằng Yunho miệng thì nói nặng nói nhẹ thằng bé mà nhờ tôi bỏ tiền ra nói bác sĩ tìm cớ nào qua khám cho thằng bé. Nghe thằng bé bị bong gân nhẹ nó mới yên tâm.” – bà cười nhớ đến vẻ mặt lo lắng của thằng con cứ đi qua đi lại trong nhà chờ bà mang tin về

“Lúc tôi hỏi nó có muốn lên Seoul học Đại Học không, nó không chịu bảo là ở đây phụ giúp tôi. Xem ra có đứa nhớ thương ai, sợ thằng bé bị nhà khác qua hỏi cưới sẽ ân hận suốt đời.” – ông vuốt râu mép của mình cười xòa bên cạnh bà vợ

“Thằng đó cứng đầu y như ông. Vờ hỏi nó muốn lấy ai mà không chịu nói ra. Ông phải tìm cách thử nó, đặt cái bần ông Kim làm để cho nó gặp thằng bé. Hai tháng trời cứ trong nhà không chịu ra ngoài, suốt ngày xem tôi có nhắc gì đến cưới hỏi trong thôn không? Thật là.....” – bà lắc đầu tặc lưỡi

“Ai nó cũng nói chuyện cười đùa bình thường, chỉ riêng có thằng bé là nó làm mặt lạnh. Chỉ vì thằng bé làm ảnh hưởng đến nó nên nó lờ đi. Tội thằng bé muốn chết!” – ông suýt xoa tội nghiệp cho JaeJoong lúc bấy giờ

“Thì nó cũng sợ thằng bé bỏ học nửa chừng sẽ bị người ta cười nên nói sốc thằng bé. Nhờ vậy mà thằng bé hết lớp 12 đó chứ. Thằng bé JaeJoong này đúng là dễ thương quá! Con của tụi nó chắc cũng đẹp và đáng yêu như vậy.”

“Nó thương thằng bé lắm, xem ra một, hai năm nữa chúng ta mới có cháu bông. Nó không để thằng bé mang nặng sớm vậy đâu. Haizzz.... vợ chồng mình cứ ở đây vậy, đừng làm phiền chúng nó”

Hai người già nắm tay nhau ngắm nhìn hoàng hôn từ từ núp sau những bụi cây to lớn.

8. Chương 8

...

“Anh à, anh đỡ mệt chưa?” – JaeJoong thận trọng hỏi

Yunho bị cậu chọc đến tức chết nằm cả buổi trưa trên giường vì đau đầu.

“Ông...ông xã.... em...em gọi anh vậy được không?” – cậu nhớ tiếng ‘ông xã’ này lắm. Mỗi lần gọi anh như vậy trong tim cậu ấm ấm và vui lắm.

“Uhm!” – anh gật nhẹ. Mắt nhắm nghiền, có vẻ cậu làm anh mệt thật rồi.

“Ông xã! Hay là anh đánh em đi?!”

Đôi mắt anh mở to nhìn chăm chăm vào cậu.

“Người ta nói trút bực tức ra ngoài sẽ hết bệnh. Anh đừng cố chịu đựng, hại lắm!” – cậu lay nhẹ áo anh

Yunho thở dài nhú mày một cái thật sâu rồi suy nghĩ. Cuối cùng anh ngồi dậy kéo JaeJoong lên giường ngồi bên cạnh.

“Tôi không cần biết em đang nghĩ gì trong đầu. Nhưng từ giờ em làm ơn bỏ hết giùm tôi.” – anh nhìn về mặt căng thẳng của cậu nên cũng không muốn nặng lời – “Tôi chỉ nói một lần thôi. Tôi và Heechul là bạn tốt ngoài ra không có tình cảm gì như em nói hết.”

“Nhưng.... nhưng trong nhật ký anh ghi là chú ý anh ấy mà.... hôm trước em thấy hai người trong phòng khách....” – mặt cậu cũng ngớ ra, mọi chuyện hình như bắt đầu phức tạp quá rồi.

“Em.... em đọc trộm nhật ký của tôi?”

“Xin lỗi anh!” – cậu cúi đầu xuống và điều đó làm Yunho bốc hỏa nhiều hơn.

Lúc trước tệ môn văn thì thôi đi, tại sao ngay cả đọc nhật ký cũng không ra hồn. Đọc lên thì đọc hết đi anh đỡ phải cực khổ thế này. Cậu Kim JaeJoong quả là biết cách làm điên đầu Jung Yunho này mà.

“Tôi và Heechul không có yêu đương gì ở đây. Chuyện phòng khách.... tôi chỉ thổi bụi trong mắt Heechul giùm thôi. Em đừng có nghĩ bậy.”

“Dạ.” – cậu chỉ biết gật đầu thôi. Dù sao Heechul giờ cũng đã chính thức quen Siwon không thể thay đổi được gì – “Em...hỏi anh một câu cuối được không?” – cậu rụt rè giơ một ngón tay lên

“Hỏi đi!”

“Anh....” – cậu cắn môi im lặng suy nghĩ, có nên hỏi hay không đây? Thật sự cậu rất muốn biết câu trả lời – “.... có ghét em không?”

Yunho có thể nhìn thấy hai bàn tay cậu bấu chặt vào nhau tưởng chừng dính lại thành một. Anh tách chúng ra trước khi cậu tự làm mình bị thương.

“Không có” – giọng anh nhẹ hẫng.

Đôi mắt cậu mở to nhìn anh, nước mắt lại trào ra ngoài. Không phải vì buồn mà vì hạnh phúc, hóa ra anh không ghét cậu như cậu nghĩ.

Cậu vội giặt tay lại, cậu ngại khi anh chạm vào tay mình lắm. Nó vốn không được đẹp gì. Yunho quay ra ngoài tú lấy cái bịch nhỏ đặt lên giường trước mặt cậu, anh gỡ gỡ sau gáy nhìn đi đâu đó nói với cậu.

“Trước khi ngủ thoa vào tay, mấy cái vết chai từ từ hết.”

“Cám ơn anh.... ông xã.” – cậu hạnh phúc ôm cái bịch đó vào lòng.

Đây là món quà đầu tiên Yunho tặng cho cậu, làm sao cậu nỡ xài nhưng không xài thì anh sẽ giận.

Thôi thì xài hết giữ cái chai lại làm kỷ niệm.

...

Một Tháng Sau

Cuộc sống hôn nhân cũng ổn định lắm, Yunho nói nhiều hơn tuy là vẫn thái độ lớn tiếng đó nhưng cậu quen vậy rồi. Heechul và Siwon cùng đi lên Seoul chơi rồi! JaeJoong chỉ quanh quẩn trong nhà nhưng may là Yunho đa số ở nhà làm bằng hướng dẫn trồng trọt bằng phương pháp mới cho bà con nên cậu không thấy buồn.

Sau ngày hôm đó, khi cả hai làm chuyện đó anh không dùng đến condom nữa nhưng vẫn để ra ngoài vì chưa muốn có con sớm. Anh nói khoảng một, hai năm nữa ổn định mọi chuyện rồi có con cũng chưa muộn. JaeJoong luôn nghe lời anh, anh nói sao thì làm vậy.

“Ông xã, anh xem nè! Đẹp quá!” – JaeJoong chỉ chỉ vào album hình Heechul đem qua, họ vừa về cách đây vài hôm.

Yunho chỉ nhìn ảnh âm ừ như mọi lần. Thái độ này JaeJoong quen hẳn, không thấy khó chịu như lúc trước.

“Ông xã, anh đi Seoul lần nào chưa?”

“Rồi!”

Cậu xoe tròn mắt nhìn anh, cậu suốt ngày bám theo anh vậy mà anh đi Seoul cậu không hay biết gì hết. Như hiểu trong ánh mắt JaeJoong anh giải thích.

“Là lần cùng cha lên đó mua xe.”

“À...” – JaeJoong gật gù. Có một dạo anh không xuất hiện, cậu chỉ nghe mọi người loáng thoáng nói đi đâu mua xe để nhà chạy việc.

Anh là trưởng thôn, đất ở đâu cũng là của nhà anh nên so tiền so bạc anh không thua bất cứ ai trên thành phố cả. Nhà anh cũng có xe hơi xịn và những thứ cần thiết tuy nhiên vẫn giữ nét sống mộc mạc đặt trưng của dân quê. JaeJoong có thấy chiếc xe ở sân được phủ tấm bạc trùm kín lại. Cậu chưa bao giờ đi xe cả, sò còn chưa được sờ chữ nói gì ngồi lên đó. Nhà cậu có chiếc xe đạp cũ kỹ để ba đi lại trong thôn. Trong khi anh có hẳn một chiếc xe đạp riêng khi học trung học.

“Trên đó như thế nào vậy ông xã?” – cậu ôm đầu gối gác đầu lên đó nhìn anh

“Người đông, xe cộ đông.”

“Có phải rất hiện đại không? Em nghe nói xả rác là bị bắt vào tù liền.”

“Muốn đi không?” – anh dừng việc quay sang nhìn cậu

“Dạ?” – cậu há hốc miệng

“Tôi hỏi em có muốn lên Seoul chơi vài ngày không?”

“Anh dẫn em đi hả?” – cậu chỉ vào mặt mình

Gật đầu

“Ông xã chịu dẫn em đi hả? Ông xã dẫn em lên Seoul. Woa ~ ông xã dẫn em lên Seoul” – cậu vui mừng nhảy lưng tung như đứa trẻ

“Lấy điện thoại qua đây.” – anh nói. JaeJoong cười không ngớt lấy cái điện thoại trong góc qua anh.

Yunho quay số gọi cho cha anh thông báo sẽ lên Seoul với JaeJoong khoảng một tuần. Ông bà dĩ nhiên vui mừng hưởng ứng. Tốt nhất lúc về có hỉ cang vui.

Phòng ngủ

“Ông xã mình đem theo mấy bộ?” – cậu lôi cái vali ra soạn đồ, chiều mai anh đưa cậu lên Seoul.

Cậu được nhìn thấy Seoul, hít thở không khí của Seoul, nghĩ bấy nhiêu thôi mà lòng cậu đã háo hức vô cùng.

“Vài bộ thôi, em đừng đem cả cái tủ theo là được.” – anh không sao cản được cái vui mừng quá độ của cậu.

Sau ba tiếng cậu soạn quần áo và những thứ cần thiết xong mới chịu tắm rửa lên giường. Cả ngày hôm nay cậu cứ cười suốt, cậu cũng quen việc núp vào lòng anh để ngủ. Sống với Yunho lâu một chút cậu hiểu con người anh nhiều hơn. Tuy là anh nóng tính hay quát nạt cậu nhưng chưa bao giờ làm cậu buồn cả. Tối tối thấy cậu ho hay đập mền anh cũng kéo lên vừa ôm vừa đắp mền cho cậu. Những lúc như vậy dù trời rét cậu cũng thấy ấm nữa.

“Ông xã, lên đó mình ở đâu?” – bỗng cậu nhớ ra chuyện ăn ở.

“Khách sạn.”

“Mắc lắm! Mình ở nhà trọ thường thường được rồi anh.” – cậu ngược lên nhìn anh

“Nhà trọ nguy hiểm lắm, cướp bóc, giết người. Có muốn ở không?” – anh nhìn xuống, khuôn mặt cả hai rất gần nhau.

“Dạ thôi, ghê quá!” – cậu rùng mình nép sát ngực anh – “Ông xã ơi!” – cậu thì thầm

“Hửm?”

“Cám ơn anh! Ở đó đất đỏ như vậy anh cũng đưa em đi, em hứa không hoang phí tiền bạc đâu. Anh dắt em đi vòng vòng là em vui lắm rồi.”

“Ngủ sớm đi!” – anh ôm eo cậu, cả hai ôm nhau dưới tấm chăn dày êm ái.

...

“JaeJoong! Lên đó đừng đi lung tung, coi chừng lạc nha con.” – bà Kim nắm tay tiễn cả hai

“Yunho có gì con trông chừng nó giùm mẹ, thằng bé này nó ngốc nghếch lắm.”

“Dạ, con sẽ coi chừng JaeJoong. Xin mẹ cứ an tâm.” – anh cúi đầu chào bà rồi lên xe cùng cậu.

Anh có bằng lái nên chỉ cần mang theo bản đồ phòng trường hợp nhầm đường. Đoạn đường khá dài nên họ phải ghé khách sạn trên đường ngủ một đêm.

“Xe anh đẹp quá, lại còn rất êm nữa.” – cậu sờ sờ cái ghế rồi trườn xe. Anh mỉm cười bấm nút mở kính xe xuống, gió lùa vào mặt, mát rượi!

“Aaaaa đã quá

” – cậu hét lớn ra ngoài

“JaeJoong!” – anh nạt một tiếng kéo mạnh vai cậu vào – “Không được đưa tay hay đầu ra ngoài, nguy hiểm lắm.”

“Dạ, em xin lỗi.” – do lần đầu đi xe nên cậu đặt biệt thích thú không biết những điều cấm kỵ này.

Yunho tập trung lái xe, JaeJoong nhìn hoài cũng mệt mỏi ra ngủ lúc nào không hay. Đến khi anh gọi dậy thì họ đã đến một khách sạn nhỏ bên lề đường.

Yunho thuê một phòng và mang hành lý vào trong. Anh thuê căn phòng khá rộng rãi, không phải túng thiếu gì nên không cần tiết kiệm thái quá. Dù sao anh cũng chưa đưa JaeJoong đi chơi lần nào, xem như tuần trăng mật của cả hai đi. Xài tiền một chút để thoải mái cũng không sao.

“Em đói bụng chưa?” – JaeJoong nằm ngủ cả ngày trên xe nên chắc chắn sẽ thấy đói.

Gật đầu

“Em đi tắm thay đồ đi, tôi xuống gọi vài món mang lên.” – anh đóng cửa phòng lại

JaeJoong lấy bộ đồ thun trong vali mang vào nhà tắm, ngồi xe vui mà mệt quá. Tay chân và cổ mỏi ới là mỏi! Yunho lái cả ngày chắc còn đỡ người hơn. Cậu nghĩ chút sẽ chà lưng cho anh và đấm bóp tay chân, sáng mai anh còn chạy xe tiếp nữa. Nghĩ đến đây cậu thấy mình tệ quá! Nếu biết chạy xe chắc sẽ giúp anh nhiều rồi. Cũng tại cậu không đi được xe lửa, sẽ bị ới nên Yunho phải còng lưng ra lái xe. Cũng tại cậu hết thời!

Vừa tắm vừa trách mình cậu nghe tiếng gõ cửa bên ngoài.

“JaeJoong!”

Cậu nghe tiếng anh, chắc là anh quên mang chìa khóa. Cậu vội leo ra khỏi bồn nước, do gấp quá té bịch một cái ề cả mông. Với cái khăn che người lại cậu ra ngoài mở cửa cho anh.

Cạch

9. Chương 9

...

Cạch

“Tôi quên mang chìa khóa!” – vừa vào đã thấy cái mặt méo mó của cậu. Bộ dạng đứng nhón một bên chân, cái khăn tắm xộc xệch, anh cũng đoán ra cái con người bất cẩn này chắc té trong nhà tắm khi anh gọi rồi.

“Em bị đau ở đâu?”

Anh đỡ cậu qua giường xem cổ chân có bị trật không, nắn nhẹ chân cậu xem đau ở đâu. Nhiều khi JaeJoong cố cắn răng cho qua rồi vết thương lại nặng thêm, cái tật cứng đầu thiệt là ngốc quá! Anh nắn hai chân lên đùi rồi hông...

“Đau quá ông xã ơi ~” – cậu méo máo nói, mông bị bầm rồi!

“Nằm yên đi! Tôi sẽ quay lại ngay.” – anh cầm chìa khóa phòng vội chạy ra ngoài.

Một lát sau anh thở hổn hển quay lại giường với chai dầu trong tay. Anh đổ ra lòng bàn tay một ít thoa nhẹ lên mông cậu. Anh chỉ xoa nhẹ quanh mông chỗ bị bầm, từ từ một chút chờ cậu quen rồi mới bóp mạnh dần để vết bầm mau tan.

“A...” – cậu khẽ kêu lên

“Đi đứng cũng từ từ, em bỏ cái tật hấp tấp của mình đi.”

Anh mắng nhưng tay thì lại xoa nhẹ lại. Xoa một hồi cậu nói hết đau anh mới ngưng, vết bầm cũng mờ hẳn đi rồi. Cậu nhìn anh mà xót lắm, lái xe cả ngày tay mỗi người mệt vậy mà còn chăm sóc cậu.

“Quần áo em để trong nhà tắm hả?” – anh lau tay quay lại hỏi cậu

“Dạ, em đang tắm....” – cậu thấy hơi ngại vì không mặc đồ nằm trên giường như vậy, phòng tắt bớt đèn còn đỡ, đằng này phòng đèn sáng trưng trưng ra vậy, cái gì cũng thấy hết mà cậu lại không tự tin với bản thân.

Đứng trước anh, cậu chưa bao giờ tự tin về mình cả.

Đang mãi lo suy nghĩ không biết cơ thể bị nhấc bổng lên từ lúc nào. Yunho đang bế cậu trên đôi tay rắn chắc của anh. Nói ra mới thấy, tại sao cậu luôn làm việc và ra đường thường xuyên nhưng không ăn nắng, da dẻ lúc nào cũng trắng hồng trông có vẻ hơi yếu đuối, nhìn bề ngoài đã nói lên tính cách của cậu rồi.

Còn anh là con ông lớn trong thôn lại mang nước da nâu đồng, trông anh nam tính và mạnh mẽ lắm. Cậu thích ôm Yunho vì vòng tay anh vững vàng. Ít khi nào cậu nhìn cận mặt Yunho như vậy lắm, anh thật sự rất đẹp trai với mái tóc cắt cao gọn gàng này.

Anh đặt nhẹ cậu vào bồn nước ấm rồi cởi quần áo của mình ngồi vào phía sau cậu dùng cái khăn nhỏ chà lưng cho cậu.

“Ông xã ơi, em xin lỗi!” – cậu nghịch những bọt xà phòng trước mắt mình – “Đáng lý ra em định chà lưng rồi đâm bóp cho anh nhưng giờ anh phải tắm giúp em.”

Cậu cố xoay người lại lấy cái khăn và thoa xà phòng lên ngực anh chà giúp anh. Yunho ngồi gác hai tay lên hai bên thành bồn để cậu tắm cho mình. JaeJoong thật sự dễ thương trong mắt anh, rất ngoan và nghe lời tuy đầu óc có hơi ngốc nghếch và chậm phát triển nhưng đó cũng là những điều đáng yêu ở cậu. Tất nhiên đó là những gì Yunho nghĩ về cậu.

Cậu chà hai bên bắp tay, cánh tay, bụng và thấp xuống mới phát hiện ra.... anh phản ứng rồi. Cả hai cùng tắm với nhau như vậy cũng dễ xảy ra chuyện lắm.

“Kệ nó đi!” – anh kéo tay cậu lên ngực mình để tránh xa bên dưới. Cậu còn lại gần nó thì đúng là không xong thật.

“Ông xã hay là....”

“Em còn bị thương, muốn ngày mai khỏi đi sao?”

Cậu cắn môi suy nghĩ, ngày mai phải ngồi xe cả ngày trời nữa. Mà cái mông như thế.... sẽ chết mất. Nhưng anh đang ‘nhức nhối’ như vậy cũng tại cậu. Nghĩ tới nghĩ lui cái của cậu bắt đầu có phản ứng như anh rồi.

“Ông xã à, em....” – cậu ngại ngùng nhìn xuống bên dưới mình

“Lại gần đây!” – anh nắm tay cậu kéo nhẹ vào người rướn lên hôn vào môi cậu.

Cậu choàng tay ôm lấy cổ anh đáp trả trong nụ hôn. Tay trái anh bóp nắn đầu nhũ cậu tay phải luồn vòng qua eo tìm đến chỗ đang nhức nhối của đối phương mà vuốt ve, JaeJoong cũng làm hành động này với anh. Cả hai tăng tốc nhanh hơn vì họ đang ngâm trong nước, nụ hôn vẫn di chuyển cho đến khi tìm được đỉnh điểm của khoái lạc.

Yunho giúp cậu lau người và mặc đồ. Sau khi họ tắm xong khoảng nửa tiếng sau thức ăn đã được mang đến.

“Ông xã à, chiều mai mình sẽ đến Seoul thiệt hả anh?” – cậu không giấu được sự háo hức khi được tận mắt chứng kiến cái sự hùng vĩ mà tivi vẫn hay quảng cáo, có những diễn viên, ca sỹ và nhiều thứ rất rất đẹp mà cả đời cậu chưa từng được thấy.

“Mau ăn đi!” – Anh chỉ vào đĩa thức ăn đang nguội dần của cậu.

Cả ngày mệt mỏi mà còn phải lo cho người vợ hậu đậu này, điều duy nhất bây giờ anh muốn là chợp mắt ngủ ngay nhưng không được, JaeJoong cứ nằm trong lòng anh hỏi về Seoul, rồi lại nôn nao không ngủ được.

“Em đừng nhức nhích nữa.” – anh phải vịn vai cậu lại để cậu nằm yên

“Em hồi hộp quá ngủ không được.” – cậu nhìn anh ái ngại

“Để em qua ghé cho anh dễ ngủ” – cậu định ngồi dậy thì anh ôm chặt hơn.

Anh hôn lên môi cậu, thật nhẹ nhàng và từ tốn. Cậu không hiểu gì nhưng cũng nhắm mắt đáp trả, không lẽ anh muốn làm chuyện đó để cậu dễ ngủ sao? Dứt khỏi nụ hôn anh thì thầm bên tai cậu.

“Nếu em không ngủ tôi sẽ lái xe quay về ngay!”

Cậu sợ quá nhắm tịt mắt lại, anh khẽ cười. JaeJoong luôn nghe lời và ngoan ngoãn, dù la dù mắng nhưng anh rất thương vợ mình, chỉ là không thích nói hay biểu hiện ra thôi.

...

“Woa

~~ woa

~ WOAAAAAAAAA

”

JaeJoong quay vòng vòng nhìn thành phố Seoul tấp nập xe cộ và người đi đường. Tiếng còi inh ỏi khác hẳn nơi yên tĩnh như dưới thôn. Ai nấy ăn mặc đều rất đẹp và phong cách.

“Nghỉ chút đi, tối tôi đưa em đi dạo.” – anh đưa cậu đi theo nhân viên khách sạn đi nhận phòng.

Anh đặc biệt thuê căn phòng lớn có giường lớn, phòng tắm lớn. Đã là đi tuần trăng mật thì nên làm đúng nghĩa với nó. JaeJoong buông cái túi trên vai xuống nhảy lên giường lăn qua lăn lại. Chưa bao giờ cậu thấy một nơi sang trọng như vậy. Nhà anh là thuộc hàng sang dưới thôn nhưng nó chỉ to lớn và xây bằng gỗ như những căn nhà khác dưới thôn. Còn ở đây cái gì cũng có hoa văn điêu khắc tinh xảo.

Cả hai xếp quần áo vào tủ, nằm nghỉ lưng một chút anh mới lấy xe chở cậu ra ngoài. Trước khi đi anh có hỏi nhân viên khách sạn một vài nơi thích hợp để dạo đêm.

Vì trời tối nên chẳng ghé đâu để tham quan được, anh chỉ chở cậu dạo quanh các khu nổi tiếng xem người ra vào tấp nập. Những khu chợ đêm đèn chói sáng một khu, trong xe nhìn ra ngoài trông rất đẹp. JaeJoong thì chỉ cần như vậy đủ lắm rồi.

Sáng hôm sau anh đưa cậu đến một nhà hàng nhỏ để ăn điểm tâm, JaeJoong không ngừng khen những món ăn là ngon. Chỉ cần thứ gì mang dấu Seoul cậu đều cho là ngon, là mắc. Cái tính nhà quê hiện rõ lên trên khuôn mặt cậu, đó cũng là một nét rất dễ thương ở cậu.

Một tuần thật không đủ để dạo chơi hết Seoul. Yunho chỉ chọn ra những nơi nổi bật để đưa cậu đến. JaeJoong lấy máy ảnh của Yunho chụp rất nhiều, hình nào cậu cũng ôm chặt cánh tay anh. Nếu chụp mà có một mình cậu thì thật vô nghĩa, cậu muốn lúc nào cũng có Yunho bên cạnh mình.

Cả tuần này anh ngày nào cũng làm chuyện đó với cậu, nhưng rất dịu dàng không có làm cậu đau chút xíu nào hết. Tuần lễ được cậu ví von như thiên đường vậy. Cậu và anh cùng chọn mua vài thứ về tặng cho gia đình và hàng xóm.

Yunho nhắc được tờ bướm quảng cáo khóa học của trường Đại Học Nông Lâm – là trường mà Shindong và Kangin đang theo học. Chợt anh có suy nghĩ khác cho tương lai....

...

Họ quay về thôn với sự chào đón của gia đình và bà con. Cha mẹ chồng của cậu cũng về nhà ở khi họ đi vắng. Ngồi cả buổi phân phát quà cho mọi người mà cũng đổ đầy mồ hôi. Cậu chợt nhớ ra cái đồng hồ anh mua rất thích mà không biết anh để đâu, cậu tính cất nó vào tủ cho anh, tắm ra không thấy anh trong phòng vậy thì chắc chắn ở phòng khách xem tivi rồi.

“Con muốn lên Seoul học đại học à?” – Vừa bước gần cửa cậu nghe tiếng ông Jung vọng ra ngoài

“Dạ, chỉ ba năm thôi.” – Yunho đáp – “Ngành nông lâm này rất hữu dụng cho thôn chúng ta. Heechul cũng xem qua khóa học của họ trên mạng. Thật sự rất đáng thưa cha.”

“Uhm, con tính vậy cũng được. Nhưng sống trong đó khác hẳn với thôn mình, cha chỉ lo...”

“Không sao đâu cha. Con sẽ dần xếp tốt mọi chuyện mà.”

“Vậy con tính khi nào nhập học? Còn chuyện thuê nhà trên đó, ăn ở ra sao?”

“Con nhờ Kangin thuê giúp căn nhà nhỏ trên đó. Gần hai tháng sau khóa học mới bắt đầu, vẫn còn thời gian để sắp xếp việc ở và thích nghi với môi trường.”

Họ đang trò chuyện thì nghe tiếng chân chạy xa dần.

“Dạ khuya rồi, cha ngủ sớm. Con xin phép về phòng.” – anh cúi đầu chào ông vội quay về phòng ngủ. Tiếng chân như vậy chỉ có JaeJoong mà thôi. Lại hiểu lầm gì nữa đây?

...

...

...

Cạch

Mở cửa đã thấy khuôn mặt tèm nhem đang quệt quệt cho sạch. Cậu ngồi trên giường quay mặt vào trong lau nước mắt, cố nở nụ cười với anh.

“Em.... tìm không thấy cái đồng hồ của anh.” – nụ cười gượng làm khuôn mặt dễ thương trông xấu tệ

“Khoảng hai, ba tuần nữa sẽ dọn lên Seoul. Tôi học đại học trên đó khoảng ba năm.” – anh ngồi xuống bên cạnh cậu

“V...vậy...anh...” – cậu vừa nói vừa quệt nước mắt cứ rơi trên mặt mình

“Cuộc sống trên đó rất nguy hiểm, em có chịu được không?” – Anh nhìn cậu. Cậu nhìn anh, đôi mắt ướt đầm to tròn. – “Tôi và em sẽ dọn lên đó sống ba năm, em sẽ phải thích nghi cuộc sống mới, có chịu nổi không?”

“Hức...hức...em tưởng anh bỏ em lại một mình...em sợ lắm...” – cậu ôm lấy anh khóc òa lên

“Tôi chỉ sợ em chịu khổ không được, lên đó cái gì cũng phức tạp cả”

“Em không sợ, có anh em không sợ gì hết.” – cậu lắc lắc đầu trên vai anh

“Đừng khóc nữa, nước mắt nước mũi chảy tùm lum.” – anh đẩy nhẹ cậu ra – “Vào rửa mặt đi ra đây tôi dọn việc.”

“Dạ.” – cậu cười tươi chạy ùa vào nhà tắm

Anh lôi những thùng giấy ra để xếp quần áo và một số thứ vào, những vật dụng này sẽ chuyển lên đó khi địa chỉ nhà Kangin gửi xuống. Có lẽ hai tuần nữa họ sẽ đi lên Seoul và bắt đầu cuộc sống mới, Yunho cần học để giúp dân làng có cuộc sống tốt hơn. Chỉ dựa vào Heechul cũng không đủ, không bao lâu Heechul cũng sẽ về Mỹ với gia đình.

“Ông xã vậy mình mang hết quần áo luôn hả?” – JaeJoong mặt mũi sạch sẽ quay trở ra

“Chắc không mang hết được đâu, mang một nửa thôi khi nào thiếu thì mua vậy.”

Yunho nhìn tủ quần áo do dự, đúng là không thể chuyển lên hết. Căn nhà trên đó chỉ vừa đủ hai người ở, anh cũng không muốn phí phạm tiền mua một căn nhà trên đó. Học xong rồi về chứ có phải ở đó luôn đâu, tiêu tiền hoang phí là ngu ngốc.

“Ông xã ơi!” – cậu ấp úng, muốn nói gì đó mà lại thôi – “Dạ, không có gì. Để em xếp quần áo cho. Anh đi nghỉ sớm đi!” – cậu ngồi để áo thun lên và gấp chúng lại

“Có gì thì em nói đi!”

“Em.... về nhà thăm mẹ được không?” – giọng cậu lạc dần, đi ba năm lận. Sẽ nhớ gia đình lắm! Chị cậu vừa đính hôn, chắc cậu không dự được đám cưới này rồi.

“Ngày mai tôi đưa em về. Mang quà thêm tặng chị TeeHee, em đi lấy giấy đỏ gói quà đi!”

“Dạ.” – cậu gật đầu cười tươi chạy ra ngoài lấy giấy gói quà

10. Chương 10

...

Yunho dẫn cậu qua thưa chuyện với nhà mẹ vợ và để cậu ngủ lại nhà một tuần với gia đình. Anh biết cậu sẽ buồn và nhớ nhà dữ lắm, tuy làm dâu nhà anh nhưng cũng đi qua đi lại nhà mẹ dễ dàng hơn. Đẳng này lên tận Seoul ba năm, chắc lâu lắm mới về thăm một lần được.

Kangin đã gửi địa chỉ xuống. Yunho cho xe vận chuyển quần áo và vật dụng thật sự cần thiết. Những thiết bị gia đình anh đều nhờ Kangin mua trên đó cho tiện.

Hai tuần cũng đã đến. Cả thôn từng người ôm chào tạm biệt anh, JaeJoong cứ khóc suốt ôm chặt lấy mẹ mình. Cậu như đứa trẻ nhỏ bắt đi học mẫu giáo ngày đầu vậy. Sợ hãi và lo lắng! Nhưng đã có anh rồi, anh sẽ bảo vệ cậu mà.

Họ lại đi lên Seoul bằng con đường cũ. JaeJoong thật không ngờ mình vừa ở Seoul cách đó hai tuần và còn nói cả đời sẽ không thể quên chuyến đi này. Vậy mà bây giờ cậu theo anh lên Seoul sống ba năm, cậu sẽ học tập những thứ mới và thích nghi môi trường sống ở đây.

Ở Seoul phải có tiền lắm mới ở căn hộ riêng được, còn lại đa số đều ở chung cư hết. Chung cư như thế nào thì tùy vào kinh tế của người đó, căn hộ chung cư của Yunho khá sạch sẽ và an ninh. Nằm gần chợ và sở cảnh sát, đi bộ khoảng 20 phút sẽ tới trường, huống chi họ còn mang theo cả chiếc xe để đi lại.

Nhà họ ở lầu bốn, thang máy cũng nhanh mà thang bộ cũng gần. Mà ngộ ở chỗ càng lên cao thì càng mắc, chắc cái đáng giá là ở phong cảnh từ trên nhìn xuống. Yunho không phải tiếc tiền mà là vì lo cho sức khỏe của JaeJoong. Lỡ thang máy có hư cậu cũng không vất vả đi lên cao, gần đây có chợ thuận tiện cho cậu đi chợ nấu nướng. Sở cảnh sát gần đây cũng sẽ tốt hơn cho JaeJoong đi lại, anh sẽ an tâm phần nào khi đi học.

...

“Nhà đẹp quá ông xã ơi ~!” – cậu để balô xuống nhìn quanh căn nhà.

“Anh thích căn này không? Không để em đổi lại.” – Kangin và Shindong khiêng giúp họ cái ghế sofa mới vào

“Căn này tốt lắm rồi, anh cảm ơn hai cậu.”

Căn nhà nhỏ vừa đủ cho hai vợ chồng sống với nhau. Kangin dẫn họ một vòng xem nhà, có một phòng ngủ, một nhà tắm. Phòng khách thì chung với nhà bếp luôn, có ban công để phơi đồ. Nói chung mọi thứ chỉ vừa đủ.

Yunho tiễn Kangin và Shindong về vì làm phiền họ quá nhiều, sắp xếp nhà cửa để anh và cậu cùng làm, dù sao cũng hợp ý chủ nhà hơn. Nhà nhỏ thế này sắp xếp cũng không mất thời gian lắm.

“Ông xã, có máy giặt nè! Woa ~” – cậu ngồi xuống xem cái máy giặt mini được lắp vào tủ dưới quầy bếp. Đúng là gọn nhỏ tiện lợi vô cùng. Cậu cũng không biết nó là máy giặt nếu không đọc chữ ghi trên nó. Biết chữ cũng có lợi quá nhỉ! – “Anh mua máy giặt làm gì cho phí tiền, em giặt tay là sạch lắm rồi.” – cậu quay lại nhìn anh

“Chút nữa tôi dạy em cách sử dụng nó, mau lại đây!” – anh gọi cậu đến giúp anh chỉnh cái ghế sofa sát vào vách tường, cái ghế cũng nhỏ đủ cho anh và cậu ngồi xem tivi. Anh mua máy giặt là không muốn bàn tay cậu bị khô ráp, chai cứng rồi cậu lại mặc cảm với nó.

Lúc còn dưới thôn do phong kiến và lễ lối sống vận động anh không thể mua máy giặt được. Cậu sẽ bị lời ra tiếng vào là lười biếng và ỷ lại. Anh không bao giờ thương ra mặt mà chỉ lén lút âm thầm thôi. Có máy hút bụi nhỏ, anh chỉ cậu sạc pin và khởi động nó. Cậu chỉ việc phơi đồ, ủi đồ, nấu cơm rửa chén và lau nhà. Những việc đơn giản của một người vợ phải làm, nếu mua hết các máy móc cậu sẽ buồn chán ở nhà không có gì làm cả. Anh tính hết mọi thứ cho cuộc sống riêng rồi.

Họ dọn tới phòng ngủ.

“Em có thấy giường này nhỏ quá không?” – anh chỉ lên giường. Phòng cũng không to gì, có giường, có tủ quần áo và cái bàn làm việc.

“Dạ không. Em nằm có một góc à! Nếu anh thấy chật em ngủ dưới đất cũng được. Anh đừng đổi giường lớn phí tiền lắm.” – cậu xua xua hai tay

Anh gõ nhẹ lên đầu cậu, anh không có ý đó. Giấc ngủ rất quan trọng nên anh muốn cậu sẽ thật sự thoải mái khi nằm nó với lại họ còn xài nó vào chuyện khác nữa. Cậu nghĩ sao mà anh để cậu ngủ dưới đất chứ, có ngủ cũng phải là anh.

JaeJoong mang những chai sữa tắm và khăn lông, bàn chải đánh răng xanh và hồng vào nhà tắm. Cậu còn mang theo đôi dép cậu may cho anh và chính mình. Giờ mọi thứ cậu mang theo làm căn nhà trở nên ấm áp và dễ thương hơn bởi xanh và hồng.

Nhà tắm nhỏ lắm nhưng thiết kế hợp lý vô cùng, cái bồn tắm nhỏ áp sát vách tường trong và có màn che kéo lại, ở ngoài là bồn cầu và bồn rửa mặt. Những thứ cần thiết đâu đã vô đó, cả ngày dọn dẹp khiến tay chân đều nhức mỏi.

JaeJoong tắm xong vào phòng ngủ thấy anh nằm dài trên giường. Yunho lái xe suốt hai ngày mà con dọn dẹp nhà cửa nữa, cái gì nặng anh đều giành làm. Đổng đỉnh treo ảnh của họ đã chụp khi du lịch đến Seoul hai tuần trước, cái tấm hôn nhau anh treo trên đầu giường,

Đó là một tấm ảnh hiếm hoi biểu hiện cảm xúc trên mặt Yunho. Anh có vẻ cười trong nụ hôn đó, cậu đã đặt máy chụp hình ở đầu tủ và chụp anh với cậu ngồi trên giường mặc quần áo ngủ tại khách sạn. Máy ảnh đếm ngược giây khi đèn đỏ đang chớp chớp. Đột nhiên anh gọi cậu, theo phản xạ cậu quay qua và môi chạm vào môi anh chờ sẵn. Tấm ảnh đó rất rất ngọt ngào với những cặp vợ chồng son.

Nhìn bức ảnh trên đầu giường JaeJoong mỉm cười lần nữa trước khi leo lên cạnh anh, cậu bóp nhẹ vào thắt lưng anh.

“Ngủ sớm đi! Em không sao mệt sao?” – anh quay lại kéo tay cậu nằm xuống cạnh mình. Cái giường nhỏ nên họ phải nằm sát nhau.

“Ông xã mệt hơn mà! Cái gì ông xã cũng làm hết, em có làm gì đâu.” – cậu mỉm cười nằm trong vòng tay anh

“Sáng mai tôi đưa em ra chợ và chỉ một số đường gần đây cho em biết.”

“Dạ.”

Anh hôn lên má cậu lướt qua đôi môi tìm đến nụ hôn sâu, anh mệt thật! Hai ngày lái xe một ngày dọn dẹp cả người cũng ề ể, anh cần sạc năng lượng và đó chính là cậu. Hôn cậu khiến các cơ bắp anh dần nở ra, những mệt mỏi cũng tự tiêu tan hết.

JaeJoong nắm nhẹ ngực áo của anh nhẹ nhàng đáp trả lại. Nụ hôn của anh cũng xoa dịu những u phiền trong lòng cậu. Thật sự cậu không thích cuộc sống ở đây lắm. Thử nghĩ xem! Dưới thôn người dân và cuộc sống mộc mạc đã quen bạn bè anh tuy là ăn mặc có thời trang quần dài áo kiểu, đầu tóc nhuộm màu này nọ nhưng vẫn giữ chất hiền lành. Còn người thành thị trên đây không phải tốp người làm ăn có tiền áo vest xe xịn thì những giới trẻ ăn chơi quậy phá đầu tóc đủ màu, xỏ tai, mắt, mũi gì đó làm cậu thấy ớn cả người.

...

...

...

Họ dậy hơi muộn khoảng 9 giờ sáng. Vì cả hai quá mệt nên cần ngủ nhiều hơn và bắt đầu làm quen cuộc sống mới. Yunho đưa cậu ra chợ mua đồ nấu cơm. Chợ ở Seoul đông và náo nhiệt hơn nhiều so với dưới thôn mà giá cả dĩ nhiên cũng mắc hơn vì suy cho cùng những thứ này cũng chuyển từ các thôn quê lên bán mà.

“Ông xã ơi, anh muốn ăn gì?” – cậu xách cái túi nhỏ để đi chợ. Cậu vẫn mặc những bộ quần áo thoải mái dưới thôn, nhìn bộ dạng là biết nội trợ siêng năng rồi.

“Gì cũng được.”

“A!” – những xe hàng đẩy qua lại không nhìn thấy cậu nên bị va trúng

“Đi phía trong này.” – anh kéo cậu đi vào sát bên trong mình, khẽ nắm hờ tay cậu.

JaeJoong theo thói quen rút tay về, dù anh mua kem dưỡng da tay cho cậu. Tay không còn khô ráp như trước nhưng vẫn còn những vết chai chưa hết hẳn. Yunho nhìn bộ dạng rút tay về của cậu cũng đành chịu, nhất thời cậu vẫn chưa quen với việc ai chạm vào tay mình. Anh đưa cánh tay ra....

“Vịn vào và đi đứng cho cẩn thận.”

“Dạ.” – cậu nói lí nhí ôm hờ cánh tay anh vào và tiếp tục đi chợ.

Sau khi đi chợ anh đưa cậu đến cửa hiệu điện thoại di động để mua cho cậu một cái.

“Em đâu có quen ai đâu, xài cái điện thoại bàn ở nhà được rồi anh.” – cậu nói nhỏ kéo tay anh ra ngoài

Yunho nắm chặt tay cậu kéo vào một quần trưng bày nhiều nhãn hiệu điện thoại.

“Em chọn một cái đi, sau này có đi lạc thì gọi cho tôi.”

“Dạ.” – cậu hiểu ra điện thoại cần thiết ở đây. Nhưng mấy cái này cậu không rành cũng không biết xài ra sao nên cứ chọn đại cái màu hồng mình thích thôi. – “C.... cái đó được không xã?”

“Chị làm ơn cho tôi xem cái máy hồng.”

Chị bán hàng lấy ra cho anh xem, Yunho xem chức năng bên trong có dễ sử dụng không rồi mới mua cho cậu. JaeJoong không ngờ cái cậu chỉ là hàng mới ra nên rất mắc.

“Ông xã ơi! Cái đó mắc quá đừng mua nữa.”

“Em cần phải có một cái chứ, em không thích kiểu này à?” – anh giơ cái điện thoại màu hồng cậu chọn lên

“Dạ không. Nhưng nó mắc quá! Hay là anh mua cái màu xanh đi, em lấy cái cũ của anh xài là được rồi.” – cậu chỉ vào cái điện thoại cùng kiểu màu hồng cậu vừa chọn.

“Hay hai em mua một cặp đi, sẽ giảm 30% và một phiếu bốc thăm may mắn nữa.” – chị bán hàng lấy cái màu xanh để lên cho họ xem.

JaeJoong biết là mắc nhưng nhìn một cặp thật sự dễ thương lắm. Ở nhà cái gì cũng có một cặp cả, bàn chải đánh răng, khăn tắm, quần áo ngủ, dép vải.

Yunho nhìn đôi mắt cậu xoe tròn nhìn mãi cặp điện thoại này thì biết cậu rất thích rồi. Sẵn điện thoại anh xài đã lâu nên lấy cũ đổi mới bù thêm chút tiền cũng không sao.

“Vâng chị lấy cho em hai cái này đi ạ.” – Yunho đưa lại điện thoại cho chị bán hàng để họ lấy pin mới và sim điện thoại vào.

“Ông xã à....” – cậu kéo kéo tay anh lắc lắc cái đầu ra vẻ không chịu

Yunho lấy thẻ tín dụng ra thanh toán và cả hai quay về nhà.

JaeJoong đang hầm nồi canh, trông khi chờ canh chín Yunho chỉ cậu xài máy giặt, điện thoại và những thiết bị khác trong nhà. Trong phòng ngủ của họ có cả máy lạnh nữa, mùa hè ở thành phố rất oi bức nên cần phải có máy lạnh và máy sưởi ấm. Nó được lắp sẵn khi thuê nhà rồi, chỉ cần trả tiền điện là xong.

“Nếu em lạc ở đâu thì hỏi người đi đường sở cảnh sát gần đó hoặc bấm số một gọi cho tôi, biết chưa?” – anh lưu số điện thoại của mình vào phím số một, số hai là gọi về nhà cậu phòng khi cậu nhớ nhà.

“Dạ, cảm ơn ông xã.”

Mua cái mắc một chút cũng đáng, điện thoại thật sự rất cần thiết ở đây. Anh mua điện thoại bền một chút để người vợ hậu đậu này không may làm rớt nó cũng không bị hư, cậu gọi cho anh được bất cứ khi nào cần.

Yunho có chỉ cho cậu vài tuyến xe bus đi loanh quanh khu này, chắc chắn cậu không dám đi đâu một mình xa đâu. Chỉ đến chợ và về nhà thôi, khi nào anh rảnh sẽ đưa cậu đi dạo sau.

“Ông xã ơi! Vậy một tháng rưỡi nữa ông xã mới phải đi học hả?” – cậu dọn cơm ra bàn

“Uhm.” – Yunho giúp cậu mang nồi canh xuống

“Ông xã học chung trường với Kangin và Shindong. May quá, ông xã không sợ buồn.” – cậu nói cứ như anh là con nít đi học lớp một vậy. Suy nghĩ của JaeJoong lúc thì quá phức tạp, lúc thì quá đơn giản.

JaeJoong theo lời chỉ của Yunho ghi lại cách sử dụng mấy đồ điện tử trong nhà. Anh còn dặn khi nào thấy nguy hiểm thì tắt cầu dao ngay và gọi cho anh nếu anh không có nhà. Bóng đèn hay có gì hư thì đợi anh về chứ không được đục vào.

Cậu lấy điện thoại Yunho mới mua cho mình gọi về cho mẹ báo bình an và kể cuộc sống mới. Cậu khoe với mọi người Yunho mua máy giặt, máy lạnh, tủ lạnh và nhiều thứ cho cậu lắm. Tối cậu không chịu ngủ mà nằm nhìn hai cái điện thoại xanh – hồng trên tủ để đầu giường, cứ cười tủm tỉm một mình.

Yunho tắm xong lau khô tóc nhìn cái tướng nằm úp chân quơ qua quơ lại rất dễ thương, cặp mông tròn trĩnh căng ra dưới lớp vải quần ngủ mỏng manh kia nữa. Gần cả tuần rồi anh không có cùng cậu làm chuyện đó, anh hạn chế những ái ân vợ chồng vì sợ cậu mệt. Anh đặt ra luật một tuần chỉ một lần, khi nào chịu không nổi mới làm hai lần một tuần.

Nhưng mà mới dọn đến hai ngày, lại dọn dẹp mệt mỏi như vậy anh không muốn hành cậu chút nào. Kẹt ở chỗ cậu cứ vô tư lắc qua lắc lại, cái mông nó cũng lắc lắc theo khiêu khích anh.

Chợt nhận ra Yunho đã tắm xong cậu ngồi dậy tìm cây kéo trong tủ.

“Em làm gì vậy?” – Yunho hỏi khi tay cậu cầm cây kéo

“Dạ em định vào nhà tắm cắt tóc, nó dài quá rồi.” – cậu kéo kéo đuôi tóc ôm sát cổ mình

“Để tôi cắt cho!” – anh đứng lên cầm lấy kéo trong tay cậu.

11. Chương 11

...

Cả hai vào nhà tắm. Cậu lấy ghế ngồi trước gương cởi áo ra và choàng khăn quanh cổ để tóc vụn không rơi vào người. Yunho cẩn thận canh đo cắt từng chút tóc của cậu, JaeJoong có mái tóc rất mềm và thơm, da cậu cũng vậy. Một mùi hương khi mà chỉ khi cọ sát mũi vào hít mới ngửi được, sau đó sẽ ngien cái mùi thơm thoang thoảng tươi mát đó.

Một chút sau mái tóc mới làm rõ khuôn mặt thanh tú của JaeJoong hơn. Anh không cắt cao quá, chỉ tỉa hai bên gọn lên và phần mái phía trên gọn hơn không đâm vào mắt cậu nữa.

“Ông xã cắt đẹp quá ~” – cậu reo lên nhìn mái tóc mới của mình trong gương.

Yunho giúp cậu dùng khăn phủi sạch tóc vụn trên cổ và ngực rồi bỏ cái khăn vào sọt gỗ đồ dơ. Cậu đứng bán *** trước gương mãi mê nhìn mái tóc mới của mình. Yunho thật sự đang bị kích thích bởi thân hình

lần hình dạng mới của cậu. Phải nói mái tóc mới trông cậu rất xinh xắn dễ thương, cả khuôn mặt và hai gò má phúng phính ửng hồng lộ rõ ra thêm.

“Tóc này đẹp hơn tóc cũ em nhiều lắm nhưng mà em thích tóc ông xã hơn. Ông xã cắt kiểu nào cũng đẹp trai cả” – cậu quay lại nhìn anh, cả bộ ngực trắng, đầu nhũ hồng hồng đập thẳng vào mắt anh.

Một tuần rồi tay anh chưa chạm vào làn da mịn màng của cậu. Anh nhớ lắm, nhớ những phút giây ân ái của cả hai, nhớ nét mặt đỏ ửng và cả tiếng rên của cậu. Càng nghĩ về cậu bên dưới anh càng trở nên phản ứng nhiều hơn.

“Đẹp!” – anh sờ lên gò má cậu

“Ông xã khen em hả? Ông xã không chê em xấu hả?” – cậu lúc nào cũng cho rằng mình xấu và không đẹp bằng những bạn bè xung quanh anh. Đó là lý do cậu hay rụt rè và không dám thổ lộ nhiều suy nghĩ của mình.

“Uhm!” – anh gật đầu. Với anh, vợ anh là người đẹp nhất trên đời này. Kim JaeJoong là người dễ thương và đáng yêu nhất trong lòng anh.

Anh nhìn đôi môi đỏ mọng của cậu mà liên tưởng đến dưa hấu. Cái cảm giác tươi mát giữa mùa hè oi bức, thật tình là muốn cắn một cái quá đi. Cứ tưởng như đôi môi kia căng mọng ra vì nước bên trong, cắn vào sẽ giải khát. Uống cạn đôi môi đó có khi sẽ còn khát hơn, cái khát của dục vọng làm sao dừng lại ở đó được.

Anh ôm lấy vòng eo thon thon của cậu hôn đắm đuối lên môi, JaeJoong hé miệng để anh tự do chui vào. Cậu đã quen với việc sinh hoạt vợ chồng cùng anh rồi. Nhiều khi cậu cũng nhớ lắm mà không dám nói, cậu cũng sợ anh mệt.

Tay cậu choàng ra phía sau lưng anh dùng những đầu ngón tay mịn màng còn sót lại xoa nhẹ bờ vai rộng lớn. Hai cơ thể áp sát nhau nên JaeJoong có thể cảm nhận rõ bên dưới anh đang nhúc nhích cử động vào người cậu kêu gọi sự yêu thương. Anh luyến tiếc rời khỏi đôi môi cậu nhấc bổng cậu lên bế thẳng vào phòng ngủ. Giờ thì không dừng lại được rồi!

Anh đặt cậu xuống giường và chống tay giữ người ở bên trên cậu. Anh nhìn vào đôi mắt to tròn của cậu, JaeJoong cũng im lặng ngắm nhìn người chồng hoàn hảo của mình. Anh không tháo từng nút áo mà lột hẳn nó qua khỏi đầu cho nhanh, anh kéo quần mình lẫn quần cậu xuống, cậu hơi cong chân lên để anh kéo ra nhanh hơn.

“Ông... ông xã ơi! Tắt...đèn đi.” – cậu ngại

Yunho tắt bớt đèn lớn chỉ để lại đèn ngủ cạnh giường thôi. Anh muốn nhìn ngắm cậu, nhìn những biểu hiện từng chút một trên khuôn mặt xinh đẹp kia. Yunho hôn lên trán, trượt dọc sống mũi đến cánh mũi mềm mại rồi chạm vào đầu môi. JaeJoong hơi đưa lưỡi ra ngoài để chờ anh, càng ngày JaeJoong càng yêu anh nhiều hơn. Anh đã rất quan tâm cậu dù theo một cách của riêng anh. Nhưng cậu cảm nhận được anh không hề ghét cậu chút nào, cũng không hung dữ chút nào.

Anh là một người đàn ông, một đấng nam nhi của thôn. Anh có chút cao ngạo và gia trưởng nhưng đó không là gì khi anh ở bên cậu. Dùng đôi tay yêu thương nhẹ nhàng vuốt ve khắp cơ thể cậu mang đến hơi ấm và lòng tin.

Yunho nắm tay cậu dù cậu cố giật lại, anh ghì chặt hơn ép cậu thả lỏng bàn tay. Anh nhẹ nhàng hôn vào lòng bàn tay, hôn lên những vết chai sần lâu năm.

“Có thoa kem thường xuyên không?”

“Dạ có, tối nào đi ngủ em cũng thoa hết.” – cậu ngoan ngoãn gật đầu, mặt bắt đầu đỏ ửng lên khi anh mút dọc các ngón tay của cậu.

Anh cúi xuống cắn nhẹ vào dưới cằm cậu, nơi có dấu bớt màu hồng nhỏ xíu rất dễ thương. Anh hôn dọc xuống bờ ngực phập phồng của cậu, mút mát quanh đầu nhũ bé li ti khiến chúng căng cứng lên. Cả cơ thể đều căng cứng bởi đôi môi và bàn tay của anh. Khi Yunho đi thấp dần xuống cậu ngồi bật dậy đẩy nhẹ vai anh ra.

“Ông xã không cần đâu.” – cậu lắc lắc đầu nhìn phần dưới đã phản ứng của cả hai

“Em không thích sao?”

“Dạ không! Em không muốn ông xã khó chịu, ghê lắm. Ông xã cứ vào thẳng đi, em không sao đâu.” – cậu chồm tới ôm anh để anh tiến thẳng vào trong mình.

“Tôi thương em nên mới làm vậy. Ai nói tôi khó chịu vì cái đó?” – anh nhúu mày kéo cậu ra khỏi người mình

“Ông xã..... thương em hả?” – cậu trở mặt.

Đây có phải là sự thật không? Người lạnh lùng khó hiểu Jung Yunho nói thương Kim JaeJoong! Ông xã của cậu cuối cùng cũng nói ra lời trong lòng rồi. Cũng nhờ sự ngốc không thuốc chữa của cậu làm chất xúc tác khiến anh chịu đựng không nổi phải nói bằng miệng cho cậu nghe. Có như vậy cậu mới không nghĩ linh tinh nữa.

“Tôi không thương sẽ không lấy đâu.” – anh tỏ tình mà sắc giọng lẫn khuôn mặt vẫn bình thản như mọi khi.

“Hức...hức...ông xã....” – cậu ôm anh khóc ngon lành – “Em tưởng.... ông xã không thương em.... ông xã lấy em vì trách nhiệm.... hức hức.... Em sợ có ngày ông xã chán em, bỏ em.... ông xã ơi....”

“Nín đi!” – anh vuốt nhẹ lưng cậu hôn lên đôi vai hơi run vì tiếng nức

“Em thương ông xã lắm.... thương từ nhỏ.... vậy mà ông xã không nhìn đến em một lần.” – bao nhiêu khúc mắc trong lòng đều giải bày ra – “Sôcôla em làm tặng ông xã.... ông xã vứt vào thùng rác...huhu...em buồn lắm. Em nghĩ chắc cả đời này không được ông xã chú ý đến.... Em nghĩ mình sẽ lấy người khác rồi.”

“Đồ ngốc! Nín đi rồi nói.” – anh khẽ cười. Vợ anh lúc nào cũng vậy, ngốc thì ngốc lắm nhưng mà rất đáng yêu và hiền lành. – “Có ai tặng sôcôla mà để dưới đất. Ở trường cô giáo không dạy em không được nhặt đồ ăn bậy sao?”

JaeJoong ngừng khóc nhìn anh chằm chằm, thì ra là cậu chọn sai cách rồi. Đúng là ngốc mà!

“Vậy...sao ông xã.... không nói thương em trong đêm tân hôn. Ông xã xưng hô với anh Heechul khác, xưng hô với em cũng khác nữa. Ông xã không muốn có con với em....” – cậu giấu mặt trong cổ anh thì thầm bên tai anh. Nước mắt chảy dài xuống lưng anh.

“Anh yêu em, bà xã....”

JaeJoong khóc lớn hơn, ôm anh cứng ngắt. Cậu hạnh phúc quá! Cuối cùng anh cũng nói thương cậu, nói yêu cậu còn gọi cậu là bà xã nữa. Bao nhiêu khổ đau trước đây đều tan biến sạch hết rồi, chỉ cần những lời anh nói cậu sẽ tin. Yunho chưa bao giờ nói dối cũng không phải là kẻ như vậy cho nên lời nói của anh rất có trọng lượng.

“Anh tính một, hai năm nữa mới có con. Có con sớm cực khổ lắm.”

“Dạ! Em biết rồi. Em không nghĩ lung tung nữa đâu. Ông xã thương em là đủ lắm rồi.” – cậu chủ động hôn lên má anh. Là lần đầu tiên cậu dám chủ động trước.

Do này giờ cậu cứ ôm anh cứng ngắt, cậu có biết cậu làm anh chịu khổ cỡ nào không? Anh để đầu cậu gác lên vai và đưa ngón tay miết dọc theo rãnh móng chui vào trong người cậu.

“Đau thì nói anh ngừng.” – anh đẩy tiếp ngón thứ hai và ngón thứ ba. Bao giờ chuẩn bị kỹ thì vào cuộc sẽ dễ dàng hơn.

“Đ...được...rồi anh.... em.. hết.... đau.... rồi....” – cậu gật gật trên vai anh. Chân cậu duỗi ra quần quanh hông anh trong khi tay ôm vòng quanh ngực, đầu gác trên vai anh chuẩn bị cái đau dần xé. Nhưng cậu nhớ những cái đau anh mang lại vì nó có yêu thương trong đó nên cậu sẽ bớt đau hơn.

Hai tay anh đỡ lấy hai bên hông cậu để đưa phần đàn ông của mình vào. Cậu khẽ rên vài tiếng trong cổ họng nhưng anh kịp dùng đôi môi mình khóa môi cậu lại, cuốn theo những nhịp điệu bất tận.

Anh bắt đầu nẩy người nhanh hơn đẩy cơ thể cậu lên cao và tụt xuống mạnh mẽ nuốt trọn thành viên anh vào sâu bên trong cậu. Tư thế này thật khó để anh tìm kiếm điểm nhạy cảm bên trong cậu, anh rời khỏi

người cậu để chỉnh lại tư thế khác cho cả hai. Anh không muốn JaeJoong đau người hay khó chịu bởi những tư thế chỉ có lợi cho anh nên anh luôn dùng một cách là nằm đè lên người cậu để cậu êm ái trên giường và đón nhận khoái cảm anh mang đến.

Khi cả hai cơ thể thở dồn dập, họ trao nhau những nụ hôn ngọt ngào chúc ngủ ngon sau đêm dài.

...

Sáng sớm Yunho đã đến trường đăng ký khóa học và đến nhà sách mua những tư liệu cũng như sách vở cần thiết cho năm học. Với tư chất thông minh sẽ không khó khăn trong việc anh học ngành nào và không có việc anh ham mê cuộc sống thành thị hay mê mẩn bên ngoài. Cái đáng lo nhất trong đời anh chính là người vợ ngốc nghếch Kim JaeJoong. Anh thật không biết cậu sẽ thích nghi ra sao, ở đây lừa lọc, trộm cướp, cường bức cái gì cũng có. Không giống dưới thôn ai cũng yêu quý nhau như gia đình.

Kim JaeJoong luôn là vấn đề nan giải.

Anh cũng tranh thủ một tháng còn lại để đưa cậu đi nhiều nơi mà lần trước chưa có dịp ghé. Sau này khi bắt đầu học anh sợ mình không còn dành nhiều thời gian cho cậu được nhưng cuối tuần sẽ dắt cậu ra biển hoặc đi xe phim để thư giãn. Anh cũng không muốn để cậu trong nhà hoài thế này nhưng không yên tâm cho cậu ra ngoài một mình. Cậu rất ngốc, lỡ có ai bắt cậu rồi xảy ra chuyện gì thì sao?

...

Trường Đại Học

“Anh Yunho! Tụi em học bên dãy E lâu ba. Giờ nghỉ trưa hẹn anh ở căn tin nhé, em sẽ đưa anh đi tham quan một vòng.” – Kangin và Shindong vẫy tay chào tạm biệt rồi chạy nhanh về lớp mình

Yunho đi vào lớp học. Trường Đại Học rộng lớn và chia nhiều khu với nhau, ngay cả sân cũng có ba mặt và nhiều cổng để sinh viên thuận tiện ra vào đúng ngành mình học. Lớp anh cũng khá đông khoảng 50 người, anh chọn một chỗ ở bàn số hai gần bảng.

Yunho vốn đẹp trai và thanh lịch nên việc vừa vào lớp có người chú ý chỉ là thường tình. Khi còn dưới thôn anh đã được nhiều sự mến mộ, những cô gái xinh đẹp đều dành trái tim cho anh. Vậy mà anh đi thương một người hết sức bình thường nhưng lại rất đẹp trong mắt anh. JaeJoong có một nét đẹp không phải ai cũng thấy, chẳng qua con người bây giờ xem trọng hình thức quá.

Không phải anh mê bề ngoài của JaeJoong, công nhận cậu sở hữu khuôn mặt rất thanh tú nhưng do bề ngoài luộm thuộm không biết ăn mặc chải chuốt nên chưa bộc lộ hết vẻ đẹp của cậu. Cái anh thích ở cậu là tâm hồn, JaeJoong mang một trái tim ấm áp và nhân hậu. Cậu hiền lành, giỏi chịu đựng. Nội việc kiên trì theo anh từ nhỏ đến lớn đã thấy được con người cậu trước sau như một. Với ngần ấy năm trôi qua, nước chảy đá còn mòn thì nói chi đến trái tim con người không rung động chứ.

Cho nên bây giờ có một người nào đẹp hơn cậu hoặc tốt hơn cậu anh đều không để mắt tới. Chỉ vì chẳng ai có thể yêu anh nhiều như cậu được, cậu hiểu lầm anh lấy cậu vì trách nhiệm làm con nhưng vẫn một mực yêu thương chăm sóc cho anh tận tình, còn bảo anh lấy thêm vợ về hầu. Hỏi xem có ai rộng lượng mang chồng mình ra chia sẻ không chứ, chỉ mỗi việc đó đã thấy cậu vì anh mà hi sinh biết bao nhiêu. Đời này, kiếp này, Jung Yunho chỉ có thể yêu mỗi Kim JaeJoong thôi. Tuyệt đối không phụ lòng cậu được.

Yunho mặc kệ những ánh mắt chiếu rọi vào anh như một miếng mồi ngon. Anh chú tâm vào những gì cô giáo đang đứng lớp đang nói và ghi chép vào sách.

...

Trong khi anh học ở trường JaeJoong ra chợ mua thức ăn để chiều nay nấu cho anh một bữa ngon. Ngày đầu đi học chắc sẽ vất vả lắm! Những ngày ngồi ở ghế nhà trường cậu thật sự không tập trung vào việc học chỉ vì nhớ đến. Đến khi nỗ lực học để leo lên lớp thì mới thấm được cái gian khổ của bài vở. Cậu hợp với việc nội trợ hơn là chữ nghĩa.

“Dì ơi! Cá này bao nhiêu vậy?”

“Nhìn cậu đẹp trai vậy lấy 5000 won thôi!”

“Dạ, dì gói lại giúp cháu.”

“Anh gì ơi! Như vậy là mắc đó” – cậu khẽ nói với người lạ mặt. Không nhận tâm thấy bị lừa trắng trợn như vậy. Nhìn bộ đồ vest trên người thì biết không rành đi chợ rồi, bị đưa lên bàn mổ mà không hay biết gì.

“Này! Cậu kia không mua thì đừng phá nhé!” – bà chủ bán cá hét to với cậu

“Dì này! Cháu và anh này mua hai con dì bớt nhé! Hai con 6000 won thôi ạ.” – cậu chỉ vào con cá bà chủ đang để trên cân

“Xem như bán làm quen vậy.” – bà chủ lầm bầm rồi vớt thêm một con nữa. Nhìn dáng cậu là biết rành trả giá rồi, thật là xui khi gặp cậu.

“Nè! 3000 won.” – cậu đưa tiền cho người lạ mặt

“Con cá đó tôi tặng cậu, xem như lời cảm ơn.” – người đó từ chối tiền của cậu đưa

“Không có gì! Tôi cảm ơn anh mới đúng, mua hai con sẽ rẻ hơn rất nhiều. Nè anh giữ lấy đi!” – anh nhét tiền vào túi áo anh quay sang bà chủ bán cá – “Dì để riêng hộ con nhé!”

“Tôi lỡ để chung rồi. Không phải vợ chồng hai người cùng đi chợ sao? Để riêng làm gì” – bà chủ không quên chuyện cậu phá đám nên cố tình không chia ra. Biết là hai người lạ nhưng vẫn cố tình nói thế để làm khó cậu.

“Dì hiểu lầm rồi! Con và anh này không phải vợ chồng đâu.” – cậu vội xua tay

“Thôi tôi không biết. Cá của hai người nè.” – bà chủ đưa bịch cá cho cậu rồi lấy tiền trong tay người lạ mặt

“Làm sao bây giờ?” – cậu giơ bịch cá lên xem

“Cậu giúp tôi một chuyện nữa được không?”

12. Chương 12

...

Căn hộ Yunho

“Tôi làm sạch cá, anh chỉ cần nấu theo ý mình là được.” – JaeJoong mỉm cười dùng dao cạo vẩy cá thật chuyên nghiệp

“Woa! Cậu giỏi thật!” – người lạ mặt đứng xa vì sợ vẩy cá văng vào người, nhất là bộ vest đắt tiền

“Nhìn anh không giống đầu bếp. Tại sao lại đi mua cá vậy?”

“Mẹ tôi bên nước ngoài mới về. Bà thích ăn cá tươi lắm nên định mua một con về nấu canh cho bà.”

“Anh thật là hiếu thảo.” – cậu rửa sạch con cá đã được làm sạch sẽ, lấy cái bịch sạch bỏ vào.

“Hôm nay gặp được cậu thật là may mắn. À tôi bất lịch sự quá chưa giới thiệu bản thân gì cả” – người đó lấy tấm danh thiếp trong túi áo ra đưa cho cậu – “Tôi là Choi Dong Wook trưởng phòng ngân hàng TTL”

“Anh để trên bàn đi, tay tôi dơ lắm.” – cậu hất mặt qua cái bàn gần đó, rửa sạch tay với xà phòng – “Tôi là Kim ... à Jung JaeJoong, tôi là nội trợ”

Dong Wook cười với lời giới thiệu của cậu vì cho là câu đùa của người thất nghiệp hoặc rằng cậu làm nghề gì đó về dọn dẹp nhà cửa, nấu ăn thuê chẳng hạn.

“Cậu sống cùng bạn à?” – Dong Wook nhìn lên hình cậu chụp với Yunho treo trong phòng khách. Chỉ là chụp chung khoác vai nên hẳn không nghĩ là vợ chồng. Nhìn dáng vẻ và tuổi của cậu ai cho rằng cậu đã lấy chồng chứ. Nhấn cười cũng không có đeo má.

“Đó là.... A chết!” – cậu la lên khi nước sôi tràn ra, vội tắt lửa mở nắp nồi ra.

Dong Wook nhìn quanh căn nhà dễ thương một lần, mắt hấn dính vào đồng hồ trên tường. Chết thật! Mẹ hấn đang chờ hấn ở nhà.

“JaeJoong! Thật ngại quá, mẹ tôi vẫn còn chờ tôi ở nhà. Có dịp tôi mời cậu dùng nước nhé!” – hấn vội mang giày vào

“Cá của anh nè!” – cậu mang bạch cá đưa cho hấn

“Cám ơn! Hẹn gặp lại!” – hấn cười vội cầm bạch cá chạy ra thang máy

JaeJoong lắc đầu cười quay vào bếp nấu bữa chiều chờ chồng đi học về. Dọn dẹp bàn ghế lại ngay ngắn, cậu nhìn tấm ảnh cả hai cười rất tươi treo trên ghế sofa, vừa bước vào cửa sẽ nhìn thấy ngay.

“Ông xã à ~ em yêu anh lắm!” – cậu tự nói tự thấy xấu hổ quay lại cái bếp đang dở của mình

...

...

...

“Yunho! Em đến văn phòng cô ngay nhé! Cô có chút chuyện cần nói với em.” – cô giáo nói khi đi ngang qua bàn anh ra cửa

Yunho khẽ nhìn đồng hồ trên tay. Chắc không lâu đâu! Anh sợ JaeJoong sẽ chờ cửa nếu anh về trễ. Vì trường gần nên Yunho không đi xe làm gì, đi bộ tốt cho sức khỏe hơn.

Văn phòng giáo viên.

“Em ngồi đi!”

“Vâng!” – Yunho ngồi xuống ghế kế bên cô giáo

“Cô đã theo dõi em suốt một tuần này. Biểu hiện và sức học của em rất tốt, những bài luận của em dường như đầu tư rất kỹ. Cô muốn em giúp cô làm một bài luận văn cuối cấp, chuyện này đáng lý ra sinh viên năm nhất không được biết nhưng vì cô tin vào khả năng của em. Em có muốn tham gia không?”

“Tham gia thảo luận cuối cấp là một đề tài lớn. Phải mất rất nhiều thời gian và tâm huyết, cô muốn làm nó để chuẩn bị cho bài tốt nghiệp cuối năm sao?” – anh trở mặt ngạc nhiên

“Uhm! Nếu nó hoàn thành sẽ giúp ích rất nhiều cho sinh viên, họ sẽ có cơ hội hiểu biết thêm nhiều giống cây trồng và phương pháp hiệu quả. Đưa đến thực tiễn là một chuyện không xa.” – cô cười gật đầu

“Em không nghĩ một cô giáo trẻ lại mang tâm huyết lớn như vậy.” – anh nhìn cô đầy kính trọng

“Cô hơn em có năm tuổi thôi, cũng chỉ vừa vào trường dạy không lâu. Em sẽ giúp cô chứ?”

“Vâng, em sẽ làm.” – anh gật đầu

“Vậy sau giờ học mỗi ngày em có thể ở lại khoảng hai đến ba tiếng không? Không làm mất nhiều thời gian của em chứ?”

“Dạ không.”

“Được rồi! Hẹn gặp em ngày mai.”

Yunho cúi chào cô rồi vội chạy về nhà. Làm luận văn này sẽ giúp ích cho anh và kiến thức về trồng trọt chắc nuôi rất nhiều. Mà chính tay anh soạn ra thì đề nằm gần một nửa trong tay anh rồi. Chuyện này tuyệt đối có lợi chứ không có hại. Nói đến anh thật nể cô giáo trẻ ấy, còn trẻ mà mang nhiệt huyết giáo viên muốn giúp học sinh vươn cao trong lĩnh vực này. Không có lý do gì anh phải từ chối cả.

Nhưng còn JaeJoong? Cậu sẽ ở nhà chờ anh thêm vài tiếng nữa. Nhưng anh sớm dự trù những thời gian này rồi, dù không bận làm luận án cùng cô thì anh cũng sẽ đến thư viện hay chú tâm vào những cuốn sách dày cả trăm trang. Anh không thể dành thời gian nhiều như trước cùng cậu.

“Ông xã!” – cậu mỉm cười chui vào mền ôm anh

“JaeJoong! Từ ngày mai anh sẽ về trễ khoảng hai, ba tiếng. Em đói thì cứ ăn cơm trước đừng có nhịn đói chờ anh, biết không?” – anh ôm cậu vào lòng hôn nhẹ lên trán như một lời xin lỗi

“Sao vậy? Sao ông xã về trễ? Ở trường bắt học thêm hả?” – mặt cậu bí xị

“Anh phải ở lại trường giúp cô giáo làm luận văn. Chuyện này rất có ích cho việc học của anh. Em hiểu không?”

Lắc đầu.

“Hay em làm cơm hộp mang đến trường cho anh nha? Ông xã nhịn đói bệnh đau bao tử sẽ tái phát.” – cậu lo lắng

“Anh chỉ ở đó một chút không sao đâu. Làm xong anh sẽ về liền, em đừng ra đường một mình khi trời tối. Cần gì thì gọi anh, khi anh về sẽ mua luôn.” – anh căn dặn cậu thật kỹ. Nhiều cạm bẫy bên ngoài vòng tay anh lắm.

“Dạ. Anh nhớ về liền nhé!” – cậu ôm chặt anh. Vậy là cậu sẽ ăn cơm một mình rồi ngồi xem tivi thêm khoảng hai, ba tiếng nữa để chờ anh.

Cuộc sống chỉ vừa bắt đầu thôi!

...

Đã vài hôm rồi! Cậu buồn lắm, Yunho về nhà có khi 9 giờ ăn cơm, tắm rửa lại làm bài tập. Cậu không có cơ hội trò chuyện cùng anh. Ngày nào như ngày nấy, sáng sớm ăn sáng cùng anh, làm cơm hộp cho anh mang đến trường vì anh phải nhịn đến tối. Trưa nấu một chút đồ ăn cho mình, ngồi xem tivi ăn một mình. Muốn gọi về cho nhà mà tiếc tiền điện thoại nên thôi. Đến chiều nấu sẵn đồ ăn cho anh ngồi xem tivi tiếp chờ tối anh về hâm nóng thức ăn cho anh. Ngay cả ngủ cậu cũng chờ không được mà ngủ trước anh. Yunho quá chú tâm vào việc học mà quên mất sự cô đơn của cậu.

King Koong

JaeJoong ngồi ở ghế bật nhanh chạy ra mở cửa.

“Yu..... Là anh à?” – mặt cậu xịu xuống khi thấy Dong Wook vẫy tay trước cửa

“Xin chào! Tôi đến mời cậu đi uống nước, cảm ơn chuyện lần trước làm cá giúp tôi.”

“Nhưng....” – cậu nhớ lời Yunho dặn không được ra ngoài một mình. Cậu có nên gọi điện thoại xin phép anh trước không?

“Sao vậy? Sợ tôi bắt cóc à?” – Dong Wook cười vẽ mặt lo lắng của cậu

“Anh chờ tôi gọi điện thoại một chút.” – cậu quay vào trong và gọi cho Yunho

Giờ này anh đang học ở lớp.

“Alô?” – giọng Yunho nhỏ xíu, chắc chắn là đang học rồi.

“Ông xã ơi! Em....”

“JaeJoong! Có chuyện gì...tít tít.” – điện thoại Yunho mất tín hiệu

...

“Yunho! Theo em thì chỗ này nên dùng phương pháp nào để cải thiện nó?” – cô giáo gọi anh. Yunho nhìn điện thoại hết pin của mình mà lo lắng

“Vâng, theo em.....”

...

JaeJoong gấp điện thoại lại mặt càng buồn hơn. Cậu nhìn ra cửa, Dong Wook vẫn mỉm cười chờ cậu. Nhìn hắn ta như vậy chắc chắn không phải người xấu như tivi thường nói đâu.

“Anh vào nhà ngồi chờ chút nha! Tôi thay đồ rồi ra ngay.” – cậu mời Dong Wook vào nhà và vào thay bộ quần áo khác trông lịch sự hơn.

Dong Wook chở cậu đến một quán nước khá dễ thương và bình dị. Điều này làm cậu thấy dễ chịu bởi cái bình thường của nó. Cậu sợ chỗ nào sang trọng hay mắc tiền lắm, họ hay nhìn bẽ ngoài và không muốn đón tiếp những kẻ bình thường như cậu.

“Cậu uống gì?” – Dong Wook đưa menu cho cậu

“Nước cam, cảm ơn!”

“Hai nước cam, cảm ơn!” – Dong Wook đưa menu lại cho nhân viên.

Hắn vui khi có thời gian gặp lại cậu thế này. Hắn nhớ nụ cười rạng rỡ của cậu, nhớ cách cậu làm cá thật tháo vác. Hắn không nghĩ mình lại có ấn tượng mạnh với một cậu bé bình thường như vậy. Nói sao nhỉ? Ở cậu có gì đó thu hút hắn, bắt hắn phải nhìn cậu, phải nói chuyện cùng cậu, làm cho cậu cười để tái hiện cái nụ cười xinh đẹp đó.

“À lần trước chưa có dịp hỏi cậu, nhìn cậu không giống người ở đây? Cậu từ đâu tới?”

“Thôn Yeoungju. Tôi mới lên đây khoảng hai tháng.” – cậu giơ hai ngón tay lên – “Đây là lần đầu tiên tôi dám ra đường với người khác đó. Bình thường tôi chỉ ở nhà thôi.”

“Sao lại không dám ra đường? Không sợ buồn à?” – hắn càng ngạc nhiên nhiều hơn ở cậu. Việc cậu nói năng thẳng thắn và cách biểu đạt như vậy chắc chắn là dân quê rồi nhưng việc ở trong nhà suốt đúng là khó hiểu.

“Tivi nói nhiều lừa gạt và bắt cóc bán người nên tôi không dám ra đường.” – cậu làm vẻ mặt nghiêm trọng

“Vậy theo cậu tôi là người tốt hay là người xấu?” – hắn cười. Cậu thật sự quá dễ thương đi mất!

“Người tốt! Anh quay lại tìm tôi, còn mời tôi đi uống nước nữa. Anh là một người rất tốt bụng.” – cậu cười hiền

“Cậu ở nhà sao kiếm việc gì làm giết thời gian. Cứ vòng vòng trong chỗ chật hẹp đó dễ sinh bệnh lắm.” – hắn nhíu mày. Nghĩ đến cái nhà nhỏ xíu của cậu cùng ở với bạn chắc chắn là rất chật.

“Nhưng tôi không biết làm gì cả với lại tôi không có... bằng cấp.” – cậu nói lí nhí, mặt cúi xuống xấu hổ

“Vậy cậu giỏi việc gì? Thích làm gì? Không kể nấu ăn.” – hắn lơ đãng tiếp tục vui vẻ nói chuyện với cậu

“May vá, đan len. Tôi thích nấu ăn và dọn dẹp thôi à.” – cậu đếm trên các đầu ngón tay mình

“Khu cậu ở là khu chung cư bình dân. Chắc chắn có nhiều bà nội trợ có em bé, cậu có thể nhận may đồ con nít và đan khăn len bán. Vừa ở nhà lại có việc làm.” – Dong Wook kể ra những việc cậu có thể làm kiếm tiền trong lúc rảnh

“Woah! Anh thông minh quá. Vậy là tôi có thể tự kiếm ra tiền rồi.” – cậu suy ngẫm. Cậu có thể may và đan len bán để dành tiền mua quà sinh nhật cho Yunho. Nếu lấy tiền của anh mua thì còn ý nghĩa gì nữa, còn đan len hay may dép vải tặng sinh nhật thì tầm thường quá.

“Tôi nghỉ làm việc ở ngân hàng rồi nên cũng rảnh lắm. Có gì buổi trưa tôi ghé qua nhà cậu chỉ cậu vài cách làm ăn.” – hắn hất mặt nói

“Sao anh lại nghỉ làm? Nhiều người thất nghiệp trong khi anh lại làm ở ngân hàng hẳn hoi.” – cậu bĩu môi và hành động đó làm tim hắn đập mạnh trong ***g ngực.

JaeJoong thì không nghĩ nhiều như hắn. Cậu thấy tiếc vì hắn có công việc ổn định và kiếm ra tiền. Nói đến tiết kiệm thì không ai qua khỏi JaeJoong đâu.

“Tôi thấy căng thẳng nên tạm nghỉ thôi. Sau này sẽ làm lại. À cậu cho tôi số điện thoại đi, khi nào buồn tôi gọi cho cậu nói chuyện chơi.” – JaeJoong đọc số cho hắn lưu lại.

Cậu cũng buồn lắm, trong danh bạ chỉ duy nhất có hai số. Số Yunho và số mẹ! Chẳng thể gọi cho ai để tâm sự cả, JaeJoong vừa mới vui đây vì Yunho nói thương cậu thì bây giờ lại buồn vì việc học chiếm hết thời gian của anh. Ngay cả hôn, anh cũng chưa hôn cậu suốt mấy ngày nay rồi.

Dong Wook ngồi trò chuyện một chút rồi đưa cậu về. Hắn lái xe đến chỗ vài người bạn đang chờ mình.

13. Chương 13

...

Bar K-Win

“Dong Wook!” – bạn hắn giơ tay gọi

“Hi!” – hắn ngồi xuống búng tay gọi một chai bia như thường lệ

“Sao mày đi một mình? Yoona đâu?” – bạn hắn nhìn qua nhìn lại

“Hôm nay không có hứng.” – hắn uống một ngụm bia, tim hắn đập vì ai khác rồi. – “Jun Jin tao kể mày nghe một chuyện rất thú vị.” – hắn vỗ đùi thẳng bàn bắt đầu kể về cậu.

“Nói vậy mày thích cậu ta à?” – Jun Jin ngó người. Sao tay ăn chơi lại đi thích nhà quê được chứ?

“Tao không biết. Nhưng tao muốn gặp lại cậu ta, có số điện thoại và địa chỉ nhà rồi.” – hắn cười khẩy uống thêm ngụm bia khác.

“Dắt đến đây cho tao xem mặt đi.”

“Một thời gian nữa đã. Tao cần lấy lòng tin của cậu ta.” – hắn nhếch môi. Nhớ lại lúc này có khoảng thời gian thoải mái bên cạnh cậu mà không có bất cứ cô bạn gái nào làm được.

Cậu không ăn diện hay giả tạo như những người khác. Cậu thoải mái và đôi khi vụng về trong đi đứng, cả thắt dây an toàn trên xe cũng không biết. Lúc hắn chòm qua người cậu thắt dây giúp, tim hắn đập gấp ba lần bình thường khi thấy hai gò má ửng đỏ của cậu. Dễ thương đến vậy sao? Thật sự hắn đã thấy nhớ cậu rồi!

...

Reng reng

~JaeJoong vội bắt máy khi thấy tên Yunho nhấp nháy trên màn hình.

“Ông xã ~!”

“JaeJoong à, hôm nay chắc anh về trễ lắm! Em ngủ trước đi, đừng chờ cửa anh.”

“Sao vậy ông xã?”

“Uhm! Có nhiều tài liệu cần sắp xếp gấp, anh đang ở phòng giáo viên giúp cô chấm bài. Chắc gần 10 giờ anh mới về được, anh xin lỗi.”

“Ông xã chưa ăn cơm mà, làm sao chịu đói được.”

“Anh sẽ mua thức ăn ngoài trường để ăn. Em không cần lo cho anh, nhớ ngủ sớm không được chờ cửa anh đấy.” – giọng anh có chút đe dọa

“Dạ.... ông xã.”

JaeJoong ôm điện thoại trong tay mà lo lắng. Yunho nói vậy thôi chứ không lo ăn uống đàng hoàng đâu. Lúc nào cũng công việc với bài vở bỏ bê bữa ăn. Nghĩ tới nghĩ lui rồi nhìn đồng hồ liên tục. Bây giờ rồi! Tranh thủ còn sớm cậu bối cơm và thức ăn đã hâm vào hộp mang đến trường cho anh.

Cậu đi nhanh để về nhanh, trời tối ở ngoài cậu cũng sợ lắm. Yunho có chỉ cho cậu trường anh một lần, cậu cũng hỏi chú bảo vệ dưới nhà để chắc đi đúng đường. Thở phào khi thấy trường anh vẫn còn đèn sáng. Cậu hỏi chú bảo vệ cổng trường phòng giáo viên ở đâu.

Mặc khác Yunho thật sự bận với một đồng giấy tờ của cô giáo đưa cho và nhờ sắp xếp hộ.

“Nếu em mệt cứ về trước đi! Cô làm một mình cũng ổn mà.”

“Không sao!” – anh cười hiền

“Để cô ra ngoài lấy nước nhé!” – cô giáo trẻ cười

JaeJoong ôm chặt hộp cơm trong lòng sợ nó nguội anh ăn sẽ mất ngon. Nhưng cầu thang nhiều và lớp học nối tiếp nhau làm cậu không biết nên quẹo khúc nào. Nhìn thấy có người ở máy bán nước tự động cậu vội chạy đến hỏi đường.

“Xin lỗi! Chị cho em hỏi phòng giáo viên ở đây vậy ạ?”

“C...cậu là học sinh ở đây à?”

“Dạ không!” – cậu lắc đầu – “Em muốn tìm Jung Yunho để đưa cơm hộp cho anh ấy. Anh ấy nói giúp cô giáo chấm bài.”

“À, tôi là giáo viên chủ nhiệm của Yunho! Em là...” – cô nhìn đáng vẻ cậu cộng với bộ đồ thun rẻ tiền – “... người giúp việc cho Yunho hả? Để tôi đưa giúp cho, em cứ quay về đi.” – cô lấy đi hộp cơm trên tay cậu

“Dạ nhưng...”

“Yên tâm! Tôi sẽ giao nó tận tay Yunho. Em ấy đang giúp tôi làm nhiều việc lắm, cậu cứ quay về trước đi.”

“Dạ, vậy cảm ơn cô!” – cậu cúi đầu chào cô giáo

Nhìn lưng cậu đi xa cô giáo trẻ khẽ nhếch môi nhìn hộp cơm. Cái gì mà hộp cơm màu mè như vậy chứ? Cô phải đuổi cậu về trước khi cậu phá hoại không gian riêng của cô đã dày công dựng ra. Chủ đích là để có thời gian bên cạnh Yunho để anh từ từ tìm hiểu và chú ý đến cô.

Cô giáo trẻ quả là biết phương pháp thật!

“Yunho! Lúc này người làm em mang đến cho em này.” – cô đưa cho anh hộp cơm

“Cậu ấy đi rồi hả cô?” – anh cầm hộp cơm vội đi ra cửa

“Đi về lâu rồi, em không cần tìm. Cậu ấy nhờ cô đưa cho em. Em ăn đi rồi mình làm tiếp.”

...

JaeJoong về nhà ngồi buồn một mình, không được gặp anh rồi!

King Koong

~Cậu vội chạy ra mở cửa. Mỉm cười rồi lại thất vọng.

“Xin hỏi có phải nhà này nhận may dép vải và khăn len không?” – bà thím hàng xóm hỏi

“Dạ phải! Mời cô vào nhà ngồi.” – cậu cười vui vẻ mời thím hàng xóm vào – “Cô cần may hay đan khăn ạ?” – cậu tranh thủ lúc anh không có nhà đã dán giấy nhận may và đan khăn cho trẻ em, người lớn. và giờ cậu có khách hàng đầu tiên rồi

“Cháu chỉ có mẫu này thôi ạ.” – cậu mang hai đôi dép của anh và cậu ra cho thím hàng xóm xem

“Đẽ thương quá! Cô muốn may hai đôi giống như vậy.” – thím hàng xóm chỉ vào đôi dép

“Dạ, cô nói cỡ chân để cháu ghi lại. Khoảng hai tuần sau cô đến lấy nhé!” – cậu lấy giấy bút ghi lại kích cỡ chân

Tiến thím hàng xóm về, cậu vui mừng tạm quên chuyện anh về trễ. Cậu lấy vải ra và bắt đầu may.

Reng Reng

~“Alô! Dong Wook!” – cậu ngạc nhiên khi hắn gọi vào tối như vậy.

“JaeJoong, em đang làm gì vậy?” – giọng hắn vẫn vui vẻ như ngày nào, hắn dám gọi cậu bằng em.

“À ! Em kể anh nghe. Em vừa nhận được đơn đặt hàng đầu tiên đấy. Có thím bên kia đặt hai đôi dép rồi.” – cậu cười khúc khích. Với cậu xưng hô ra sao không quan trọng. Người lớn hơn mình nên phải xưng em, cậu vẫn xưng hô như vậy với những người dưới quê

“Woa ~ Vậy em phải trả công cho anh. Nhờ anh mà em kiếm được việc làm đấy!”

“Em chưa lấy được tiền anh đã đòi công rồi. Em may tặng anh một đôi dép nhé hay anh thích khăn chòang hơn?”

“Em tặng gì anh cũng lấy. Trưa mai anh mời em đi ăn nhé, mừng vì kiếm được khách hàng đầu tiên!” – hắn kiếm có hên hờ với cậu

“Ra ngoài tốn tiền lắm. Muốn ăn thì đi chợ về nhà em nấu cho ăn.” – tính tiết kiệm của cậu lại trỗi dậy

“Cũng được! Vậy trưa mai anh đưa em đi chợ rồi về nhà cậu nấu.”

“Uhm!”

“Chúc ngủ ngon! JaeJoong.”

“Chúc anh ngủ ngon.”

Cậu cười tắt điện thoại, vậy là trưa mai không phải ăn cơm một mình. Có người bạn thật là tuyệt, đó giờ cậu không có bạn, nói chuyện với con heo len nó cũng không trả lời. Cách đó chỉ hiệu quả khi còn nhỏ thôi, giờ lớn rồi có nhiều chuyện phức tạp không phải chỉ nói là đủ đâu.

...

“Ông xã mang theo ăn, đừng để đói nha!” – cậu ủ rũ nhét hộp cơm vào balô cho anh

“Uhm! Hôm nay anh sẽ về sớm.” – anh đeo balô vào, cười với cậu trước khi đi học.

Lại buồn rồi! Ngày nào cũng nhìn anh được vài tiếng, không có hôn được cái nào cả. Ngồi lấy dép vải ra may tiếp để giết thời gian. Trưa nay có hẹn cùng Dong Wook mà, có bạn thật là tốt! Buồn vui gì cũng có thể tâm sự, không hiểu sao mới gặp Dong Wook một, hai lần mà lần nào cũng vui vẻ hết. Nghe Dong Wook kể vài câu chuyện hài hước là cậu cười híp mắt quên hết mọi buồn phiền. Trong tâm cậu xem Dong Wook là bạn rồi, bạn bè phải đối xử tốt, quan tâm đến nhau.

King Koong

Cậu bỏ kim chỉ xuống ra mở cửa.

“Xin chào!” – cậu cúi chào Dong Wook

“Đang may à? Siêng năng nhỉ! Chúng ta đi chợ nhé?”

“Chờ em một chút.” – cậu vào cất kim chỉ và dép vải vào cái thùng giấy nhỏ rồi lấy bóp tiền.

Dong Wook không thích những nơi dơ tanh như chợ trời như vậy. Hắn thích đến siêu thị hay nhà hàng hơn nhưng vì cậu là dân quê nên chắc chắn không chịu đến những nơi đó. Hắn làm trong ngành quản lý Ngân Hàng nhiều năm, các bà nội trợ lại mở tài khoản cũng chỉ xem chương trình khuyến mãi hay lợi ích mà thôi. Cho nên công việc đánh vào tâm lý là nghề của hắn. Hắn biết cách nào làm cho cậu thoải mái và cởi mở khi bên hắn.

“Hôm nay hai vợ chồng lại đi chợ à?” – bà chủ bán cá hôm trước trêu cậu

“Dạ không phải. Anh ấy không phải chồng con đâu ạ. Chồng con đi học rồi!” – cậu vội xua tay. Hắn trở mặt nhìn cậu, cậu có chồng rồi ư?

“E...em có chồng rồi hả? Là..... là người trong ảnh đó hả?” – hắn nhớ đến tấm hình trong phòng khách

“Dạ.” – cậu gật đầu – “Ông xã em học Đại Học Nông Lâm. Cũng gần nhà lắm! Bữa nào ông xã em rảnh em giới thiệu cho anh quen.”

Cả buổi đi chợ hấn cứ nhìn cậu nhíu mày, chốc chốc lại thở dài chán nản. hấn thấy bứt rứt quá, tự nhiên cậu có chồng à? Còn trẻ như vậy ai lại kết hôn sớm chứ? À, mà hấn quên dưới quê lấy nhau sớm lắm, có khi 15, 16 là gả về nhà chồng học việc rồi. Càng nghĩ hấn càng thấy chua xót cho số phận mình. Một cậu bé dễ thương hiền lành như vậy, lấy chồng rồi.... đã lấy chồng rồi.

“Dong Wook! Dong Wook! Dong Wook!” – JaeJoong quơ quơ tay trước mặt hấn

“Hả?” – hấn giật mình – “Ồ anh nghe!”

“Em hỏi anh sao vậy? Đồ ăn em nấu không ngon hả? Sao anh không ăn?” – cậu chỉ vào chén cơm còn nguyên của hấn

“Ồ...không có gì. Tại anh đang tập trung suy nghĩ thôi.” – hấn cười xòa cầm chén cơm lên ăn vội

“Ăn từ từ thôi!” – cậu cười rót cho hấn chút nước lọc

“JaeJoong! Nói vậy chồng em thường xuyên bỏ mặc em sao?” – hấn thấy xót xa thay cậu nhưng lại vui vui cái gì đó. Hấn chưa bao giờ nghĩ mình lại thích một người có gia đình và muốn phá hoại hạnh phúc người ta.

Nhưng theo cậu kể, chẳng phải đó là tên chồng vô tâm, lạnh lùng, bỏ bê vợ trẻ ở nhà. Nhót trong nhà suốt cả ngày trời, ai mà chịu được. Hấn tự nghĩ theo sự phân tích của bản thân, nghĩ sao cũng không chịu được việc cậu bị đàn áp như thế. Thế kỷ 21 rồi mà còn sống lễ lối phong kiến, coi quần áo cậu mặc kìa! Thiệt là tội quá! Nhìn cậu ra đường có khác gì người giúp việc đâu. Hấn phải giúp cậu!

“Em sẽ cố may số dép vải thật nhiều. Tháng tới là sinh nhật của Yunho, em muốn mua tặng Yunho cái đồng hồ thật đẹp.” – cậu nghĩ đến Yunho lại cười tủm tỉm

“JaeJoong à.....” – hấn phân vân nhìn cậu.

Hấn tất nhiên là muốn cậu không phải cam chịu như vậy. Nhưng cậu rất yêu chồng mình, theo lời kể của cậu thì cậu quyết dành cả cuộc đời bên cạnh Yunho dù có được đáp trả yêu thương hay không. Thật là một kẻ ngu ngốc!

Hấn gặp cậu hấn cũng trở nên ngu ngốc theo. Tại sao hấn có những ý nghĩ xấu xa và đê tiện khi nhìn thấy cậu ở nhà một mình với hấn như vậy chứ. Hấn là ai? Hấn là con trai một tập đoàn mà lại có ý nghĩ bẩn thỉu với một người dân quê bình thường đã có chồng. Hấn không chấp nhận được bản thân mình lại trở nên thế này. Hấn cũng là một tay chơi nhưng rất thẳng thắn và hiểu chuyện. Không ép buộc, không miễn cưỡng, hấn thích họ. Họ thích tiền của hấn, vậy là đủ.

Nhưng với cậu. Cậu không thích hấn cũng không thích tiền của hấn. Hấn với cậu chỉ là một người bạn bình thường, cậu quá trong sáng, chỉ cần hơi tốt một chút cậu lại xem người đó là bạn và hết lòng. Ở xã hội màu đen này lại có loại lông vũ màu trắng tinh khiết này sao?

“Anh có cách giúp em kiếm tiền nhiều và nhanh hơn.” – hấn cười

“Cách gì?”

...

14. Chương 14

...

“Là người mẫu chụp ảnh quảng cáo. Bạn anh đang tuyển người nếu em đồng ý anh sẽ giúp em.” – anh búng tay

“Em không làm được đâu.” – cậu xua tay – “Người mẫu phải đẹp, phải giỏi này nọ. Anh tìm người khác đi.” – cậu lắc đầu lia lịa

“Dễ lắm! Em chỉ cần đứng yên cười là được. Chẳng phải em nói muốn mua đồng hồ đẹp cho chồng em sao? Phải cần rất nhiều tiền mới mua được. Em nhận lời đi, chụp ảnh lãnh tiền xong anh đưa em đi mua luôn.” – thuyết phục một người không khó đối với hắn, nhất là những người luôn bộc lộ suy nghĩ của mình qua khuôn mặt.

“E...em...” – cậu ầm ừ. Đúng là may dép vải không thể mua được đồng hồ vừa tốt vừa đẹp được. Yunho rất thích đồng hồ, lần trước lên đây anh có mua ba cái rất mắc. Chúng tỏ nó bền lắm và tốt lắm nên Yunho mới mua một lúc ba cái như vậy.

“Anh sẽ đi chung với em mà, đừng có lo.” – anh đặt tay mình lên tay cậu gạt đầu nhẹ – “Nhé!?”

“Nếu không được thì thôi nha?”

“Uhm! Trưa mai anh đến đón em.” – hắn gạt đầu mạnh. Cậu sẽ được hắn lột xác lại một lần. Lần này hắn giúp cậu thực hiện ước muốn tặng quà sinh nhật cho chồng nhưng cậu cũng phải thực hiện giúp hắn một chuyện.

...

Trường Đại Học

“Yunho! Hôm nay em không ở lại à?” – cô giáo hơi nhíu mày nhìn anh nhét vội vài cuốn sách vào balô

“Dạ không! Hôm nay em phải về sớm. Xin lỗi cô, chiều mai em sẽ ở lại giúp cô sau. Chào cô!” – anh cúi đầu chào cô giáo rồi rẽ hướng xuống cầu thang.

Cô giáo trẻ đứng dậm chân bực tức. Anh thật là..... có chuyện gì quan trọng hơn việc bài luận có thể giúp trong kỳ thi chứ?

...

Cạch

“Ông xã!” – JaeJoong reo lên nhảy ra khỏi ghế đỡ lấy balô của anh để xuống sàn nhà. Yunho về sớm cậu vui lắm, đã lâu không có thời gian nói chuyện với anh rồi. Yunho tuy ít nói nhưng cậu nói gì anh cũng nghe và trả lời lại ít nhiều. Đó không phải là anh không thích mà do tính cách của anh như vậy rồi. Yêu anh, cậu yêu cả những khuyết điểm của anh, với cậu những khuyết điểm đó làm thành một Jung Yunho hoàn hảo.

“Anh có mua kem cho em này!” – anh đưa cậu một hộp có nhiều loại kem trong đó

“Cám ơn ông xã.” – cậu nhón chân lên hôn lên má anh. Cậu để kem vào tủ lạnh – “Ông xã đói chưa? Để em hâm thức ăn lại.”

“Chưa! Chút nữa đi.” – anh vào nhà tắm rửa sạch mặt.

Quay ra ghế sofa ngồi cạnh cậu ăn chung ly kem với cậu.

“Ông xã ơi! Chừng nào ông xã mới làm xong bài luận gì đó?” – cậu ngậm muỗng kem trong miệng nhìn anh

“Anh sẽ cố gắng làm xong trong tuần này.” – anh nói chắc nịch. Việc bỏ cậu một mình ở nhà khiến anh ray rứt lắm nên anh dồn hết sức vào làm cho xong rồi sẽ bù đắp lại cho cậu.

“Thiệt hả?” – mắt JaeJoong sáng rực lên – “Vậy ông xã sẽ không về trễ nữa phải không?”

“Uhm.” – anh cười nhẹ, nhìn dáng điệu vui vẻ của cậu làm anh thấy có lỗi quá. Anh khoác tay để lên thành ghế kéo cậu ngồi sát vào người mình hơn, cả hai cùng ăn kem và xem tivi.

Tối đến anh nằm ôm cậu trong vòng tay, nghe cậu kể những việc làm hằng ngày trong lúc anh đi vắng. Tuy nhiên cậu không kể về Dong Wook vì cậu phải lên đi chụp ảnh kiếm tiền. Sau khi qua sinh nhật anh cậu sẽ nói rõ và xin lỗi vì đã giấu anh. Cậu cũng không muốn vậy đâu, nhưng vì muốn bất ngờ dành cho anh nên đành vậy. Có lẽ JaeJoong vẫn chưa biết mình chụp ảnh cho báo nào nhỉ?!

“Ông xã ơi! Ngày mai mấy giờ ông xã về?” – cậu sẽ canh giờ về sớm trước anh.

“Chắc gần 10 giờ. Em ngủ sớm đi, đừng ngồi ngoài phòng khách chờ cửa.” – bàn tay xoa nhẹ tóc cậu trượt xuống gò má phúng phính nhéo yêu một cái. Cậu bỗng liếm môi một cái theo thói quen hay khô miệng, điều đó làm anh nhớ cậu nhiều hơn và muốn yêu cậu nhiều hơn.

Nuốt trọn vị ngọt của đôi môi, anh lần nhẹ đè lên bên trên cậu. Hơi nóng trong người như bùng phát, anh cần cái gì mạnh mẽ để xoa dịu cảm giác trong người mình. Đó chính là cậu!

...

Trưa hôm sau Dong Wook đến như đã hẹn và chở cậu đến một studio sang trọng vì bạn hắn là thợ chụp ảnh chính cho hôm nay.

“Jun Jin! Đây là JaeJoong!” – Dong Wook giới thiệu cậu cho bạn hắn

“Em chào anh!” – cậu cúi đầu chào lịch sự

“Chào...em.” – Jun Jin bất ngờ với cách chào quá kính cẩn và xưng hô mắc cười như vậy – “Em đừng lo, anh sẽ cắt tóc và đưa vài bộ quần áo cho em mặc. Chỉ chụp vài tấm thôi là xong.” – Jun Jin tạo không khí thân thiện

“Không cắt tóc được không anh? Tóc em vừa mới cắt gần đây, em không muốn cắt nó ngắn nữa.”

“Ok! Vậy anh chỉ chải kiểu cho em thôi. Giờ em theo chị này...” – Jun Jin ngoắc tay gọi nhân viên make up lại – “... qua bên kia để chuẩn bị nhé.”

“Dạ.” – cậu gật đầu khẽ nhìn Dong Wook vì lo lắng

“Anh sẽ đứng đây!” – Dong Wook đẩy nhẹ vai cậu đi theo chị nhân viên

Jun Jin nhìn theo người mẫu này mà thở dài. Sẽ mất nhiều thời gian lắm đây.

“Này! Mà định giờ trò gì? Nói thật đi, mà muốn phá đọt ảnh lần này của tao sao?” – Jun Jin nhú mày nhìn JaeJoong ngồi yên cho make up mà cứ ho vì phấn nền và các mỹ phẩm khác.

“Tao chỉ xin mà chụp cho cậu ta khoảng năm tấm trong bộ ảnh. Mà trích ảnh cậu ta ra làm cuốn album nhỏ dành cho sinh viên phát vào trường đại học Nông Lâm cho tao. Tao sẽ trả ơn mà thích đáng.” – Dong Wook sờ cằm mình khẽ cười.

Với dân nhà quê không khó để làm họ bức tức. Phong kiến à? Hắn sẽ dùng theo lẽ lối đó đánh bật tính cách của họ lên. Cậu sẽ tìm ai khi bị đánh bị chửi chửi? Sẽ là hắn!

Hắn không có ý định cặp bồ hay lấy gì cậu, chẳng qua thói quen muốn gì được đó không cho phép hắn buông tay dễ dàng. Cứ thử hết cách xem, không được thì thôi còn được thì tốt, hắn sẽ có con người dễ thương này.... một thời gian chẳng hạn.

JaeJoong được chải chuốt lại quả nhiên là lột xác. Mái tóc uốn hơi cong vuốt gel mềm giữ nếp qua một bên, phần phía sau hơi dựng dựng tạo một cảm giác mạnh mẽ và cuốn hút. Cậu chỉ mặc bộ quần áo sinh viên bình thường, đơn giản là đồng phục mà thôi.

Jun Jin bước đến cởi nút áo của cậu, JaeJoong lập tức vịn tay lại nhú mày nhìn Jun Jin.

“Em đừng sợ! Chỉ là cởi bớt cho thoáng, chụp sẽ đẹp hơn.” – Jun Jin thả tay ra cho cậu tự cởi. Chỉ một nút thôi cũng không khác gì không cởi.

Jun Jin miễn cưỡng chụp vài tấm cho cậu nhưng JaeJoong quá cứng người, khuôn mặt gượng vô cùng làm tấm ảnh trông cứ như thảm lắm vậy. Dong Wook nhìn vậy cũng không biết làm sao cho cậu bớt căng thẳng.

“Đề tao vào, mà cứ chụp thoải mái.” – Dong Wook nói nhỏ rồi bước vào đứng cạnh cậu

“Em sợ lắm phải không?” – Dong Wook hỏi

“Dạ! Nhiều đèn quá với cái đèn đó đó” – cậu chỉ vào đèn flash trên máy ảnh cứ nhấp nháy liên tục – “Nó chói vào mắt em.”

“Uhm, khó chịu lắm.” – Dong Wook cười, khoác tay lên vai cậu. JaeJoong nhìn hắn khó hiểu – “Anh kể chuyện cười cho em nghe nha! Em đừng nhìn bên đó, cứ nhìn anh là được rồi.” – Dong Wook xoay nhẹ mặt cậu qua đối diện mình

Với những chuyện cười của Dong Wook, JaeJoong đã cười trở lại thoải mái hẳn ra, quên luôn máy ảnh vẫn hoạt động và chụp lại những góc độ rất đẹp của cậu. Dong Wook hơi nhìn qua máy ảnh cúi sát thì thào vào tai cậu.

“Chút nữa lãnh tiền em muốn mua đồng hồ như thế nào?” – hắn mỉm cười khi Jun Jin giơ ngón tay lên. Tấm ảnh này chụp góc nghiêng nên giống như hắn đang hôn vào má cậu còn cậu thì cười rạng rỡ vì nghĩ đến Yunho.

Dong Wook đưa cậu đi mua một cái đồng hồ rất đẹp và có cả kim cương trên đó. Hắn chỉ nói vài lời thì JaeJoong không nghi ngờ gì giá trị cũng như nó vượt xa số tiền mà chụp ảnh mang lại. Cái hắn đang xây dựng là đập vỡ lòng tin của Yunho đối với cậu. Gia trưởng à? Dễ ghen lắm đấy!

...

Hai ngày sau – Trường đại học

“Yunho em xem cái này nè! Cậu bé giúp việc nhà em làm người mẫu quảng cáo đồng phục đấy.” – cô giáo trẻ mang tấm poster để làm báo tường đưa cho anh xem.

“Cô Chae Yeon! Hôm nay em xin phép về trước.” – Yunho hạ trầm xuống nghe rất đáng sợ. Anh cầm cả cái poster chạy ra khỏi phòng giáo viên

Anh điên cuồng chạy về nhà, tấm poster trong tay cũng bị bóp nát phần nào, đập vào mắt anh là nụ cười hạnh phúc khi được tên đàn ông khác hôn. Cậu phản bội anh sao? JaeJoong hiện lãnh chân thật của anh đâu?

Và điều trước mắt anh như đã chứng nhận tất cả, JaeJoong từ trong chiếc xe đắt tiền mỉm cười bước ra. Đứng vẫy tay với kẻ trong xe, trong tay cậu còn cầm một hộp gì đó lấp lánh. Anh nhìn một lúc thấy cậu đã lên nhà, từng bước chân nặng nề anh trở lên để đối chất với cậu

Cạch – Rầm

Anh mở cửa vào và sao đó đập mạnh nó lại bằng chân. JaeJoong ngồi trên ghế sofa bất ngờ thấy anh về nhà sớm, đồng hồ chỉ gần sáu thôi mà, mặt anh trông có vẻ đáng sợ lắm.

“Ông xã! Anh sao vậy? Ông xã mệt hả?” – cậu thấy mặt anh đỏ au, đến gần lo lắng sờ lên trán anh

“Đừng đụng vào tôi!” – anh hất mạnh tay cậu ra làm cậu té xuống sàn nhà. Anh quăng tấm poster vào mặt cậu

JaeJoong mở tấm poster ra và biết anh đã hiểu lầm, hơn nữa cậu đâu biết cái này sẽ phát tán như vậy. Dong Wook nói là chỉ chụp thử nghiệm cho bạn anh ta mới ra nghề thôi mà, Cậu hoàn toàn không biết tấm ảnh kia trông như đang hôn vậy.

“Ông xã! Cái này...”

“Em!” – anh chỉ vào mặt cậu – “Nhìn bộ dạng của em đi! Em quen người giàu có, xe xịn và cho em những thứ này phải không?” – anh lấy cái hộp trên bàn lúc này thấy cậu cầm mở ra, là một cái đồng hồ kim cương đắt tiền, anh lấy nó quăng vào mặt cậu làm gò má cậu trầy một đường – “Em được những thứ này phải không? Em đi lại với họ chỉ đổi lại những thứ này thôi sao?”

Anh nghiêng răng cay đắng, JaeJoong lên đây chẳng bao lâu mà thay đổi như vậy. Anh thật không ngờ thời gian qua cậu đã cảm ứng anh, qua mặt anh để qua lại với một tên nhà giàu, còn làm người mẫu nữa. Đây chính là những gì anh lo lắng ngày lo đêm, anh sợ ai khác ngoài anh thấy được vẻ đẹp của cậu, đẹp từ trong tâm hồn mà ra. Một thứ bảo vật vô giá!

“Không có ông xã.... huhu.... anh hiểu lầm em rồi.” – cậu lắc đầu khóc òa lên

“Em chê tôi chưa cho em đầy đủ phải không? Em thấy cuộc sống như vậy cực khổ lắm phải không? Đi đi! Nếu em chịu không được thì đi đi! Đừng có làm trò đó sau lưng tôi.” – anh hét lên chỉ ra cửa

“Không! Em không có.... ông xã.... em không có làm chuyện có lỗi với anh.... huhu.... cái này em dùng tiền chụp ảnh mua cho anh mà.” – cậu cầm cái đồng hồ dưới sàn đưa lên chỉ chỉ vào poster.

“Em nói sao? Tiền chụp ảnh à? Em chụp vài tấm đó mà đủ mua một cái đồng hồ có kim cương sao? Em ngu ngốc hay là tôi?” – anh nghiêng đầu nhìn vào đôi mắt ướt đầm kia

“Em..... huhu..... em không có làm gì có lỗi với anh hết. Huhu...ông xã...đừng đuổi em đi.... ông xã ơi.”

Nhìn cậu ôm chân anh khóc nức lên, đầu cứ lắc lắc anh cũng đau lắm. Nhưng làm sao đây? Thành phố này quá nhiều thứ tội ác khiến con người lạc vào sai trái, cậu có nằm trong số đó không? Nhưng mọi chuyện là sao đây?

“Ông xã.... em thề.... em không có làm gì.... có lỗi với anh.” – cậu giơ ba ngón tay lên, quỳ trên gối trước mặt anh – “Dong Wook chỉ giúp em kiếm tiền mua quà sinh nhật cho anh thôi! Em không có lừa dối anh.... huhu.... ông xã đừng đuổi em đi.”

“Em bảo tôi tin em làm sao đây?” – anh mệt mỏi ôm trán mình.

“E...m.....” – cậu cắn môi. Cậu biết anh giận dữ lắm và còn đuổi cậu đi. Không có anh làm sao cậu sống đây?

Lần này cậu sai rồi! Cậu không nên giấu anh đi chụp ảnh như vậy, cậu biết lỗi rồi mà. Anh giận rồi! Anh không nhìn mặt cậu nữa, anh không thương cậu nữa. Anh ghét cậu! Anh không muốn lấy cậu, anh đuổi cậu ra khỏi nhà, anh đủ tiền nuôi cậu và cho cuộc sống tốt đẹp, cậu không có quyền ra ngoài làm việc hay xuất hiện với bất cứ người nào khác ngoài anh, như vậy là xuất đầu lộ diện, thôn cậu kiêng kỵ những chuyện này. Cậu sẽ bị anh bỏ và không ai thương xót cho cậu với sai lầm như vậy.

Cậu không muốn anh giận đâu. Cậu đau lắm! Cậu nhìn anh như vậy cậu chỉ muốn chết để chứng tỏ lòng trong sạch thôi. Phải rồi! Chết có thể rửa tội, cậu sẽ chứng minh cho anh thấy cậu không có phản bội anh. Cậu yêu anh và không bỏ đi đâu.

“Em không còn gì để nói phải không? Em cảm thấy mệt mỏi thì đi đi! Đi tìm ai lo cho em tốt hơn tôi. Tôi không trách em đâu.” – anh quay mặt vào tường cố nén dòng nước mắt.

Anh cũng đau lắm! Nhìn vợ mình ra ngoài cùng người đàn ông khác, sao anh chấp nhận được. Cậu có biết cái người kiêu ngạo tự tin này đứng trước cậu thì không còn tự tin nào không? Anh sợ trên đây cậu quen được ai tốt hơn anh, ai làm cậu vui hơn anh, ai tài giỏi hơn anh. Cậu sẽ không còn tôn sùng anh như một mẫu người hoàn hảo nữa.

Anh yêu cậu nhưng anh ít biểu lộ ra. Với một người gia trưởng như anh không quen cưng chiều hay nói yêu thương suốt ngày, thương thì để trong lòng là được rồi. Những đêm ân ái anh vẫn không ngừng gọi tên cậu, anh yêu cậu biết nhường nào. Lần này anh không ép cậu nữa, cứ chọn con đường nào cậu muốn đi, cứ chọn ai cậu muốn bên cạnh! Anh không còn đủ tự tin mà giữ cậu lại nữa.

“Ông xã..... em không có làm chuyện có lỗi với anh.” – giọng cậu nhỏ dần, không còn khóc nữa chỉ nức nhẹ – “.... em biết anh giận lắm. Em xin lỗi..... em giấu anh đi chụp ảnh..... em không biết lại thành ra như vậy..... em không muốn rời xa anh đâu.... anh đuổi em.... em không muốn đâu ông xã.” – cậu nhìn anh, Yunho vẫn quay lưng với cậu

“Em chỉ yêu...có mình anh thôi...ông xã đuổi em, em không có chỗ nào để đi hết..... em không biết làm sao để ông xã tin. Em.... em.... chỉ còn cách dùng cái chết thôi.” – cậu chạy đến bếp lấy con dao để trên đĩa táo đâm thẳng vào ngực mình, khuôn mặt nhăn lại vì đau, máu theo mũi nhọn của dao chảy ra ngoài ướt đầm vùng ngực áo.

“JAEJOONG!!!” – Yunho hét lên vội chạy đến đỡ lấy người cậu đang ngã xuống, máu trên ngực thấm đỏ cả chiếc áo cậu đang mặc.

...

15. Chương 15

...

Keng

Con dao rút xuống, do mũi dao đâm vào khiến cậu đau nên đã buông dao và ngã xuống. Máu chảy từ miệng vết thương ra ướt đầm một phần ngực áo, anh vội điện thoại gọi cấp cứu, tay dùng áo mình bịt miệng vết thương lại.

“Ông xã....” – cậu nhăn mặt vì đau siết lấy tay áo anh – “.... em không có phản bội anh đâu..... ông xã...em yêu anh lắm.” – cậu lại khóc

“Anh tin, anh tin em. Đừng khóc nữa, vết thương sẽ đau.” – anh dùng áo mình cầm máu vết thương của cậu lại chờ xe cấp cứu đến.

“Ông xã.... đừng đuổi em.”

“Anh giận quá nói vậy thôi, anh không đuổi em đi đâu hết, đừng khóc nữa.” – anh hôn lên trán cậu.

Nhìn cậu tự đâm mình anh thật muốn giết chết bản thân mình quá, sao lại để cậu làm bản thân bị thương chứ. Vậy là đủ rồi, chỉ cần cậu nói thì anh sẽ tin, vì cậu là JaeJoong của anh, JaeJoong của anh không bao giờ nói dối anh cả.

Xe cấp cứu đến đưa cậu và anh đến bệnh viện. Anh vẫn nắm chặt tay cậu trên xe cho đến khi vào phòng cấp cứu bác sĩ không cho anh vào, anh đành bất lực ngồi bên ngoài chờ.

Xoảng – anh tự đâm vào gương trong nhà vệ sinh.

Anh là thằng khốn! Tại sao không tin vợ mình chứ? Anh là chồng cậu thì nên biết rõ cậu như thế nào chứ, cậu làm mọi chuyện vì anh mà. Mọi chuyện trở nên nghiêm trọng khi cậu lại tìm cái chết như vậy, cũng may là bị thương thôi, nếu cậu có xảy ra chuyện gì.... Khốn kiếp! Anh sẽ tự giết chính mình.

Bác sĩ trở ra. May mắn là cậu chỉ mất máu và may 7 mũi cho vết thương, cần nghỉ ngơi và dưỡng sức trong thời gian tới. Anh vào giường bệnh nắm tay cậu xoa nhẹ chờ thuốc mê tan hết. Tối nay anh sẽ ngủ lại bệnh viện cùng cậu.

“Ừ.... ừ....” – JaeJoong nhú mồm

“JaeJoong!” – anh khẽ gọi, vuốt nhẹ mái tóc trên trán cậu

“Ô.... ông...xã.... à....” – cậu thều thào nói. Vết thương ở ngực đau quá!

“Em đừng nói chuyện sẽ làm động vết thương.” – anh ngồi lên mép giường nắm tay cậu để trên đùi mình

“Ông.... xã....” – cậu nhìn như muốn khóc

“Đừng khóc. Anh tin em, em không có phản bội anh. Anh tin em mà, khi em khỏe lại kể mọi chuyện cho anh nghe được không?” – anh cười hiền hôn lên môi cậu. JaeJoong khẽ gật đầu mặt cứ nhăn lại vì đau.

“Em ngủ đi! Anh sẽ ở lại đây với em.” – anh vuốt nhẹ mặt cậu. JaeJoong từ từ chìm vào giấc ngủ lần nữa, thuốc mê hình như chưa tan hẳn. Để cậu ngủ sẽ tốt hơn vì không thấy đau nhiều.

...

Sáng hôm sau

“Uhhmmm.” – JaeJoong nhú mồm đau khi cửa mình dậy theo thói quen mỗi sáng. Nhìn lại Yunho nằm gác đầu trên tay bên cạnh, anh ngủ ngồi như vậy cả đêm chắc đau lưng lắm. Cậu lay nhẹ vai anh.

“Ông xã ới!”

“Hửm?” – anh ngẩng mặt dậy, khuôn mặt phờ phạc sau một đêm không ngon giấc – “Em tỉnh rồi hả? Có đau lắm không?” – anh lo lắng nhìn vết thương băng bó trên vai cậu

“Dạ đỡ rồi! Ông xã ngồi đây cả đêm mệt lắm. Ông xã về nhà ngủ một giấc đi, hôm nay đừng đến trường nữa.” – cậu nắm tay anh

“Anh không sao! Em đói bụng không? Anh xuống canteen mua thức ăn cho em nhé?” – anh lắc đầu ngồi xem sắc mặt của cậu. Hình như hồng hào hơn một chút rồi, xem ra da cậu không phản ứng lại với thuốc.

“Tối qua đến giờ ông xã cũng đâu có ăn gì. Ông xã đừng nhìn đói, sẽ đau dạ dày đó” – cậu lúc nào cũng lo cho anh trước rồi mới đến bản thân mình.

“Bây giờ anh về nhà lấy cho em vài bộ đồ và mua thức ăn đến, anh sẽ cùng ăn với em, được không?”

“Dạ!” – cậu gật đầu nhẹ

Yunho hôn lên môi cậu lần nữa rồi nhờ cô y tá vào kiểm tra vết thương của cậu. Anh về nhà lấy vài bộ đồ thun rộng mặc cho thoải mái. Lấy khăn lông mới, bàn chải đánh răng và một số đồ khác cần thiết cho cậu. Khi anh chuẩn bị ra cửa thì điện thoại di động của cậu nằm trên bàn reo lên, anh vòng lại. Là tên Dong Wook cậu đã nhắc. Tốt! Anh đang muốn làm rõ mọi chuyện.

“Alô!” – anh lịch sự nói

“Xin lỗi có JaeJoong ở đó không? Tôi là bạn của JaeJoong.” – đầu dây bên kia cũng lịch sự không kém

“JaeJoong hiện không có ở nhà. Tôi là chồng của JaeJoong, cần gì anh có thể nhắn lại.”

“Ồ...vậy thôi. Tôi sẽ gọi lại sau, cảm ơn!”

Yunho tắt nguồn điện thoại và đặt nó về chỗ cũ. Anh cầm balô đồ của cậu đi đến bệnh viện và ghé đâu đó mua những thức ăn dinh dưỡng cho cậu. Anh quay lại bệnh viện thì có bác sỹ và hai cô y tá ở đó, anh hơi cuống lên vì sợ cậu xảy ra chuyện gì.

“Bác sỹ! Vợ tôi bị làm sao à?”

“Cậu tự nói với anh ấy nhé!” – bác sỹ và hai cô y tá ra ngoài.

Yunho vội ngồi xuống ghế bên giường cậu nắm chặt tay cậu.

“Em làm sao vậy? Bác sỹ đã nói gì?” – anh đang hoảng sợ. Nếu vết thương không may bị nhiễm trùng hoặc một căn bệnh quái ác nào được phát hiện trong người cậu chắc anh sẽ chết mất.

“Ông xã.... em xin lỗi...” – cậu cúi đầu lí nhí không dám nhìn mặt anh

“Có chuyện gì? Em nói cho anh biết đi! Bác sỹ đã nói gì với em.” – anh cuống cả lên. Nhìn bộ dạng cậu chắc hẳn đã nghe bác sỹ nói điều gì đó ghê gớm lắm. Ung thư sao?

“Em..... có thai rồi! Em xin lỗi.” – cậu nói càng lúc càng nhỏ trong khi mặt anh sững ra – “Em biết ông xã chưa muốn có con, là do em bất cẩn đã không phòng bị tốt.” – giọng cậu meo dần

“Bác sỹ.... nói bao lâu rồi?” – anh đặt nhẹ bàn tay lên bụng cậu

“Dạ khoảng hai tuần.”

Yunho nhớ lại khoảng thời gian đó có nhiều lúc anh mất tự chủ quá đã ra thẳng bên trong cậu, vì nó quá nóng ấm khiến anh không thể nào kiềm chế nổi.

“Ông xã.... đừng giận em.... đừng đuổi mẹ con em về quê.” – cậu khóc nhẹ kéo kéo tay áo anh

“Ngốc quá!” – anh mỉm cười rướn người gần như ôm cậu nhưng không áp hẳn hai cơ thể vào nhau, phải tránh va chạm vết thương và đứa nhỏ. – “Anh vui còn không kịp làm sao giận em được.”

“Nói vậy.... ông xã không giận em hả? Ông xã sẽ cho mẹ con em ở lại với ông xã phải không?” – JaeJoong lúc nào cũng phải hỏi rõ ràng rành mạch mới chịu

“Uhm.” – anh gật đầu và cậu cười toe toét.

Sau khi dứt cơm cho cậu ăn và bắt uống hết một ly sữa đầy anh mới ngồi bên cạnh cứ nắm tay hôn vào lòng bàn tay cậu suốt. Nỗi niềm làm cha thật là vĩ đại, cảm giác gì đó cứ dấy lên trong lòng anh. Anh hạnh phúc quá! Cậu mang kết tinh tình yêu của anh và cậu. Đứa nhỏ sẽ dễ thương như cậu vậy.

“Bác sĩ nói em thiếu dinh dưỡng. Sau này phải ăn đầy đủ đấy!” – anh mắng yêu

“Dạ, em biết rồi! Em sẽ cho bé ăn thật nhiều để bé khỏe.” – cậu xoa xoa lên bụng mình mỉm cười, mặt cậu bỗng đầm chiêu nhìn anh – “Ông xã! Mình lỡ có con sớm, vậy có cực cho anh không? Anh vừa học vừa chăm sóc mẹ con em nữa.”

“Không! Không cực gì hết. Em đừng có lo nghĩ nhiều, anh đã gọi nói với cô chủ nhiệm hủy bài luận ở trường rồi. Anh sẽ dành nhiều thời gian cho em và con. Sau này anh chỉ học từ sáng đến chiều là về nhà ngay.” – anh hôn nhẹ lên các đầu ngón tay của cậu. Anh bây giờ thấy nôn nao lạ kỳ, cảm giác có con thật là tuyệt!

“Cám ơn ông xã.” – cậu cười nhìn anh đầy yêu thương. Cậu được làm mẹ nên vui lắm, đứa nhỏ sẽ giống cả anh và cậu. Cậu hi vọng nó hoàn toàn giống anh vừa đẹp trai lại thông minh.

“Lúc anh ra khỏi nhà, Dong Wook có gọi cho em.” – tông giọng Yunho đổi hẳn, có chút tức giận

“Ông xã ơi! Người đó là bạn em....” – JaeJoong kể lại mọi chuyện cho anh nghe.

Tối qua cậu chỉ đi cảm ơn người thợ chụp hình, không ngờ đến nơi thì có tiệc gì đó nên Dong Wook bảo cậu mặc đồ đồ của hắn để nhập tiệc. Cậu đòi về sớm nên hắn đưa về còn cái đồng hồ là cậu nhờ hắn khắc giúp chữ ‘Happy Birthday Yinnie’. Không ngờ anh lại về lúc đó và hiểu lầm mọi chuyện.

Yunho có phần nghi ngờ tên đó nhưng không trách được, JaeJoong quá ngây thơ mà, không phải người này thì cũng là người khác gạt cậu. May là cậu chưa bị gì.... nếu không anh không biết làm sao nữa.

“Sau này đừng gặp riêng người đó nữa. Có gì thì anh đưa em đi, em giờ có thai rồi phải biết giữ mình.” – anh nói nhẹ nhàng. Không trách cậu được, mọi chuyện còn khó hiểu lắm nhưng anh tin cậu hết lòng.

Lúc mắng cậu chỉ là quá tức giận không chịu nghe giải thích thôi, khi thấy máu của cậu anh mới bình tĩnh lại. Cậu là vợ anh, cậu tin anh sao anh lại không tin cậu chứ.

“Dạ, em sẽ không ra ngoài nữa đâu. Ông xã đừng giận, em chỉ ở nhà chờ ông xã về thôi.” – cậu siết nhẹ tay anh

“Em phải ở viện vài hôm để bác sĩ theo dõi. Anh đi học đến chiều sẽ vào đây với em, em cần gì thì nhấn nút màu đỏ gọi y tá giúp.” – anh chỉ cậu cái nút ở đầu giường

“Ông xã học về cứ nghỉ ngơi ăn cơm đi, mà em trong đây ai nấu cơm cho ông xã bây giờ?” – cái tính cậu làm anh thật không yên tâm, cứ lo nghĩ cho anh mãi thế thì bản thân làm sao khỏe đây? – “Em không nằm ở đây đâu, em khỏe rồi mà. Ông xã ơi! Em muốn về nhà, anh cho em xuất viện đi.” – cậu kéo kéo tay anh năn nỉ

Yunho nhìn vậy cũng không nỡ. anh gạt đầu nhẹ rồi ra ngoài hỏi ý kiến bác sĩ. Cậu cũng chỉ suy nhược thôi nên anh có thể đưa cậu về nhà chăm sóc, có điều cần cẩn thận hơn và bồi dưỡng cho thai nhi. Anh thu dọn đồ và đón taxi đưa cậu về.

Cách

“Em nằm nghỉ đi! Anh lấy khăn lau người cho em.” – Yunho không để cậu đi tắm được vì vết thương và cậu còn yếu do mất máu.

Yunho cẩn thận dùng khăn xả nước ấm lau hai bên cánh tay rồi bụng, lưng và hai chân. Sau khi vệ sinh thân thể cho cậu anh mới đi tắm và ra giường nằm ôm cậu. Anh thấy cậu mỏng manh quá, cần phải có vòng tay anh che chở mọi lúc mọi nơi. Dù sao ở đây cũng là thành thị, không sợ các chú bác dưới quê nói nặng nhẹ cậu nếu thấy anh cưng chiều.

Anh không muốn cậu có con sớm là vậy, những trưởng lão dưới thôn sẽ dạy đủ điều và bắt cậu học những điều để sau này dạy con của anh. Yunho nghĩ đến đã thấy mệt, anh định để một, hai năm anh có tiếng nói chắc chắn ở thôn mới có con. Dù sao anh lúc đó có thể bảo vệ cậu, che chở cậu khỏi những trưởng lão khắt khe.

Không ngờ lại có con khi cả hai ở đây. Yunho sẽ không báo chuyện này về nhà, họ mà biết chắc chắn bắt cậu về dưới một mình, không có anh cậu sẽ làm sao chống chọi lại đây? Ở đây có hai vợ chồng thôi nên anh có thể cưng chiều, chăm sóc cậu và con tốt nhất.

Nếu dưới thôn là họ sẽ bắt ngủ riêng vì sợ đụng trúng bụng, không cho anh lại gần vì dương khí mạnh ảnh hưởng thai nhi. Người xưa luôn có nhiều thứ răn đe lắm, anh nghĩ cảnh không được ôm cậu một năm lại còn xa đứa con trong bụng lắm sao anh chịu được. Thật không biết cha anh ngày xưa làm sao mà hay vậy, cho nên cũng chỉ dám sinh một đứa thôi, ông Jung thương bà Jung lắm nên không thể xa cách lâu được. Điểm thương vợ con anh cũng giống cha mình.

“Ông xã ơi!” – cậu thì thầm – “Nếu.... em sinh con gái, anh có thương mẹ con em nữa không?”

Quan niệm trọng nam khinh nữ là một vấn đề đau đầu.

“Là trai hay gái cũng được, em và con khỏe mạnh thì anh thương.” – anh hôn trán cậu. Anh dù gia trưởng, phong kiến nhưng vẫn biết thời đại này là gì rồi. Những cái suy nghĩ đó chỉ làm khổ mọi người thôi. Nhưng con trai vẫn phải có để nối nghiệp, nếu lần này là bé gái.... thì cố ở lần sau vậy.

“Ông xã ơi! Em buồn ngủ quá à ~” – cậu dụi dụi mắt

“Thì ngủ đi!” – hần cười. Sao cậu ngốc thế hả? Buồn ngủ mà cũng dễ thương như vậy. Ôm cậu nhẹ nhàng tránh trúng vết thương, anh xoa nhẹ vai cậu giúp cậu chìm vào giấc ngủ bình yên.

...

Trường Đại Học

“Yunho! Em bỏ thật sao? Nó sẽ có lợi đến bài thi cuối cấp của em mà, nếu em có khó khăn gì cứ nói, cô sẽ giúp.” – cô giáo Chae Yeon nhún mày nhìn anh dọn sách vở vào. Yunho đi học trông rất vui vẻ nhưng kiên quyết từ chối bài luận đó.

“Em cần thời gian lo cho gia đình. Em cảm ơn lòng tốt của cô nhưng em cần về nhà sớm.”

“Uhm nếu vậy....” – Chae Yeon suy nghĩ một lúc – “.... cô có thể đến nhà em để làm tiếp tục. Thật tình không muốn tìm người khác, em đã làm rất tốt bài luận đó”

“Chuyện đó....” – anh cho rằng đây không phải là ý kiến tồi. Dù sao về nhà cũng thoải mái hơn ngồi trong phòng giáo viên, anh lại có thể chăm sóc JaeJoong.

“Em thấy sao?”

“Vậy cũng được. Em chỉ sợ cô phiền thôi ạ.” – anh cười hiền

“Vậy cô vào văn phòng lấy tài liệu rồi theo em về nhà em luôn nhé.” – Chae Yeon mỉm cười ra khỏi lớp. Vừa ra ngoài cô ta đã bịt miệng mỉm cười đắc ý.

Yunho ghé siêu thị mini dưới chung cư mua vài thứ linh tinh: kem cạo râu cho anh, bông băng cho cậu và một số đồ ăn vặt để JaeJoong ở nhà có buồn lấy ra ăn. Anh đưa cô lên nhà.

Cách

“Ông xã!” – cậu reo lên. Nhìn thấy cô giáo cậu vội đứng ngay ngắn – “Chào cô!”

“Xin chào!” – Chae Yeon cười chào

“Mời cô ngồi ạ!” – JaeJoong dọn cái ghế sofa nhỏ lại để chỗ cho Chae Yeon ngồi.

“Cám ơn.” – Chae Yeon ngồi và để chồng sách lên bàn kê nhìn quanh. Tấm ảnh lớn trên đầu cô khiến cô có cảm giác khác về cậu.... rằng cậu là chủ nhân thứ hai của ngôi nhà này.

“Sao em không nằm nghỉ trong phòng?” – anh hỏi nhỏ khi cậu rót nước cho khách.

“Nằm hoài em buồn lắm, em muốn xem tivi và chờ ông xã.” – cậu mang ly nước qua cho cô – “Mời cô dùng nước.”

“Cám ơn.”

“Đây là vợ em, JaeJoong! Cậu ấy không khỏe nên em cần ở nhà nhiều hơn.”

16. Chương 16

...

“Vợ? Em..... còn trẻ vậy mà có vợ rồi à?” – miệng cô há hốc ra. Người con trai nhỏ con đang đứng cạnh anh là vợ anh. Anh chỉ mới 18 thôi mà!

“Anh và cô sẽ làm luận văn ở đây vào mỗi chiều. Em không cần phải đợi anh nữa.” – anh quay sang nói với cậu

“Dạ!” – cậu gật đầu. Cậu cũng sợ anh vì cậu mà bỏ đi lợi ích này lắm. Vậy là cậu vẫn được nhìn anh, nếu anh khát hay đói cũng có cậu chạy tới chạy lui giúp anh.

“Anh và cô từ trường về đây chắc đói rồi. Để em hâm thức ăn lại rồi dọn ra, ăn xong hãy làm việc.” – cậu đi ra bếp nhưng anh ôm vai nhẹ vai cậu lại

“Vết thương em chưa lành hẳn đâu. Để đó anh làm cho, em qua ngồi với cô đi.” – Yunho kéo nhẹ cậu ra khỏi khu vực bếp. Anh hâm nóng canh và dọn chén đĩa ra bàn.

Reng reng

Điện thoại của JaeJoong reo lên, cậu thấy Dong Wook gọi. Từ khi cậu nhập viện đến giờ vẫn chưa có nói chuyện với Dong Wook, Yunho đã dặn không được ra ngoài với người khác nữa, nếu có hẹn anh sẽ đi cùng.

“Alô!”

“JaeJoong, dạo này em bệnh hả? Điện thoại cũng tắt.”

“Em khỏe. Cám ơn anh!” – cậu khẽ nhìn qua anh. Yunho vừa dọn thức ăn vừa nhìn cậu, Chae Yeon chạy đến giúp anh một tay.

“Bữa nào đi uống nước nhé? Anh và Jun Jin định mời em làm người mẫu cho kỳ tới đấy.”

“Dạ thôi, em cám ơn. Em phải ăn cơm rồi, tạm biệt anh.” – cậu gấp máy bỏ vào túi trước khi đầu dây bên kia la í ới, chạy qua bàn bốc cơm.

Bữa ăn cũng nhẹ nhàng, chỉ có cô giáo trẻ lơ thích học trò của mình mà không biết rằng anh ta có vợ rồi lại gần có con. Mà còn trẻ như vậy ai mà tin chuyện đó chứ? Sao Yunho lại lấy một người luộm thuộm và nhà quê như vậy được chứ? Càng nhìn họ bên nhau cô càng thấy không xứng chút nào. Cô dành ra một khoảng thời gian để làm thân với anh, cô còn định giúp anh trong việc học chỉ mong anh chú ý đến mình. Xem ra không được rồi.

“Ông xã ăn tôm đi! Tôm hôm nay tươi lắm!” – cậu bóc vỏ tôm bỏ vào chén cho anh. Trong khi anh mút muống cơm với thịt gà xé nhỏ dứt cho cậu.

“Ông xã thích ăn cá trạch nhất mà!” – cậu gấp cá vào chén cơm anh, trong khi anh lại dứt muống canh cho cậu.

“Cô giáo ăn tôm không? Em lột giúp cho ạ.” – JaeJoong quay sang hỏi cô

“Tôi không ăn hải sản được, dị ứng.” – cô cười, từ chối khéo

Cả bữa ăn JaeJoong cứ xé đồ ăn, gấp thức ăn vào chén anh. Còn anh dùng những thức ăn đã xé trộn với cơm dứt cho cậu. Anh một muống, cậu một muống. Thật là chướng mắt!

Yunho cũng ngại lắm nếu thân mật như vậy trước mặt người ngoài nhưng nếu anh không chính tay dứt cho cậu thì JaeJoong cứ mãi xé thức ăn cho anh. Cậu bị suy nhược và còn mang thai nên sức khỏe cần phải bồi dưỡng, Yunho đành làm vậy thôi!

Sau khi ăn xong JaeJoong mất vài phút nắn nỉ anh cho cậu rửa chén, cả ngày không hoạt động làm cậu thấy khó chịu lắm. Yunho cũng xiêu lòng cho cậu vận động nhẹ một chút, anh ngồi dưới sàn lót nệm và Chae Yeon ngồi trên ghế cùng làm luận văn.

King Koong

JaeJoong chạy vào phòng lấy cái bịch nhỏ ra rồi mở cửa đưa cho thím hàng xóm hai đôi dép đã đặt. Cứ thời gian chờ đợi anh cậu lại lấy ra may một chút. Vậy là kiếm được rồi!

“Xin lỗi em đi vệ sinh một chút.” – Yunho lịch sự ra khỏi bàn. Anh nắm tay dẫn cậu vào phòng đóng cửa lại.

“Ông xã?” – cậu nhìn anh khó hiểu. Yunho nhú mày bực dọc, giờ thì anh hiểu mấy cái dấu tròn tròn nhỏ nhỏ trên đầu ngón tay cậu do đâu mà có rồi.

“Sau này đừng may dép cho người ta nữa.”

“Sao vậy ông xã?”

“Em xem đi! Như vậy đó hả?” – anh cầm tay cậu lên đưa trước mặt cả hai

“Mấy chỗ đó..... chai sần hết rồi. Không có đau đâu ông xã.” – mặt cậu cúi xuống, khẽ giật tay về bầu vào áo mình

“Anh sẽ làm cho nó mịn màng trở lại, cho nên em đừng làm công việc đó nữa. Nếu em buồn anh mua cho em một con chó để em nuôi, em có thể chơi với nó trong lúc chờ anh.” – anh quỳ xuống sàn nhà nắm lấy hai bàn tay cậu giữ chặt chúng.

“Dạ! Ông xã.” – cậu gật đầu cười tươi

“Em đi tắm đi! Anh làm luận văn xong sẽ thay băng cho em. Anh có mua rồi!” – anh hôn lên môi cậu trước khi quay trở ra phòng khách.

Yunho quay trở lại cùng cô giáo trẻ của mình. Chae Yeon ngoài mặt thì xem luận văn nhưng cứ lén lút nhìn anh rồi suy nghĩ, làm thế nào anh ở chung với một người nhảm chán không chút mặn mà kêu gọi gì cả. Cô tự nghĩ không biết có phải dưới quê anh không còn ai khác được hơn JaeJoong hay không mà phải lấy cậu.

“Yunho này! Trưa mai chỉ học hai tiết hay rủ JaeJoong cùng ngoài ăn đi. Đổ không khí sẽ tốt hơn, nhìn cậu ấy có vẻ xanh xao quá.” – Chae Yeon đề nghị

“Vậy cũng được ạ!” – anh cười rồi tiếp tục ghi chép

...

Dong Wook từ sáng đến giờ cứ gọi mãi cho cậu mà chẳng được, JaeJoong không bắt máy sau đó thì tắt hẳn đi. Hấn thấy lạ vì cách nói chuyện hôm qua, chắc chồng cậu đã biết hấn qua lại với cậu nên cảm cảnh gặp nhau. Mấy tên nhà quê thường là vậy mà!

Hấn quyết chạy đến nhà cậu, giờ này thì Yunho vẫn còn ở trường nên không sao. Mà có phải vụng trộm đâu chứ? Cho dù là có thì cũng tốt thôi, cảm giác lén lút làm hấn phấn chấn lắm.

King Koong

~Cạch

“JaeJoong! Sao anh gọi em hoài mà em không bắt máy?” – hấn nhú mày khi thấy cậu. Nhìn sắc mặt cậu xanh xao hơn trước, không lẽ cậu bệnh?

“...” – cậu không biết nói làm sao

“Có phải chồng em hiểu lầm gì không? Để anh gặp anh ta giải thích nhé? Anh ta không thể nhốt em trong nhà như thế được, em có quyền gọi cảnh sát đến can thiệp mà.” – Dong Wook đi vào nhà vệ sinh hai vai cậu

“A!” – do trúng vết thương nên cậu nhăn lại đau

“Em sao vậy? Bị thương à? Chồng em đánh em hả?” – anh sờ nhẹ lên chỗ cộm trên ngực. Bông băng vẫn còn đó, hẳn thiệt tức khi thấy cậu bị thương. – “Anh đưa em đi!”

“Không!” – cậu vội la lên – “Là do em tự làm bị thương không liên quan đến Yunho.” – cậu vào trong lấy cái hộp đồng hồ ra đưa cho hắn – “Cái này em trả lại anh, nó mắc lắm em không nhận đâu.”

“Cái này là em tự kiếm tiền mua mà.”

“Không phải! Yunho nói cái này mắc rất nhiều, tiền đó không đủ mua đâu. Em cảm ơn lòng tốt của anh nhưng em không nhận được.” – cậu cúi đầu xin lỗi

“Anh hiểu rồi!” – hắn thở hắt ra, xem ra kế hoạch của hắn đi sai hướng rồi – “Nhưng sao em không gặp anh? Anh là bạn mà, không lẽ em không xem anh là bạn bè sao?” – mặt hắn buồn buồn

“Em sẽ không ra ngoài một mình. Khi nào Yunho rảnh em hẹn anh ra uống nước nhé, anh đừng buồn.”

Hắn thiệt hết nói với cậu, nghĩ sao đi hẹn hò mà còn dắt theo chồng. Có chồng cậu theo hắn không biết nói gì nữa, không lẽ kể chuyện cười tán tỉnh cậu hay sao? Aishh! Hắn điên mất!

“Em tính đi đâu à?” – hắn nhìn cậu mặc quần dài với áo thun tay dài

“Dạ! Em chờ Yunho, anh ấy gần về rồi.”

“Vậy.... anh sẽ hẹn em hôm khác vậy.” – hắn chán nản bỏ ra thang máy

Ting

Dong Wook khẽ nhìn Yunho và cô gái trẻ bước ra từ thang máy. Hắn nhận ra anh vì tấm hình trong nhà, Yunho nhìn hắn theo quán tính khi ra khỏi thang máy. Thấy JaeJoong đứng ngay cửa mở sẵn thì anh đã biết – chính là hắn Choi Dong Wook!

Thang máy đóng lại giữ hai đôi mắt chạm nhau. Tình địch!

“Ông xã!” – JaeJoong gọi khi thấy anh

Yunho đi lại phía cậu – “Em chuẩn bị xong rồi à?”

“Dạ!”

“Vây mình đi luôn nhé!” – Chae Yeon cười nhẹ

JaeJoong mang giày vào và khóa cửa lại. Yunho lái xe chở họ đến trung tâm lớn để dùng bữa. Chae Yeon nói ở đây có đủ thức ăn các nước, tùy theo khẩu vị mà ăn.

Họ đi dọc các cửa hiệu treo đầy những hộp đèn, món ăn trông rất hấp dẫn.

“Em muốn ăn gì?” – Yunho quay sang hỏi cậu

“Dạ em ăn gì cũng được.” – cậu được đi vòng vòng ở đây nên vui lắm. Quá trời thức ăn và người đi qua đi lại, mùi thức ăn thơm phức à.

“Yunho hay qua đó mua một cái pizza đi.” – Chae Yeon chỉ qua quầy hàng pizza. Họ cùng đi qua đó và đứng chọn – “Cho một pizza hải sản cỡ lớn.” – Chae Yeon gọi với phục vụ

“Vâng! Phiên quý khách lấy số và chờ một chút.” – nhân viên đưa cho họ một bảng số và ra bàn ngồi.

“Em và cô qua ghế ngồi đi! Anh đi mua nước.” – Yunho cười nhẹ chạy qua hàng bán nước giải khát. Lát sau anh cũng quay về với bảng số trong tay.

...

...

...

“Nước cam tươi, trà xanh và nước lọc của quý khách đây ạ.” – nhân viên bán hàng đặt nước xuống bàn cho họ, đúng lúc Chae Yeon lại giơ tay lên muốn lấy cuốn menu trên khay phục vụ làm nước đổ trúng vào cái váy.

“Ồ tôi xin lỗi!” – phục vụ vội lấy cái khăn lau cái váy cho nó không lan ra.

“Không sao.” – Chae Yeon xua tay, Yunho lấy khăn giấy trên bàn đưa cho cô và xem có sao không

“Thật ngại quá làm váy bạn gái anh dơ rồi!” – lời xin lỗi của phục vụ làm cô không giấu được nụ cười. Thấy chưa? Ra đường ai cũng nghĩ cô xứng với anh hơn là cậu.

“Cậu ấy mới là vợ tôi!” – Yunho cười với phục vụ và ra hiệu không sao

“Tôi sẽ đổi ly khác lại cho anh, thành thật xin lỗi.” – phục vụ vội mang ly nước quay về

“Tôi vào nhà vệ sinh rửa nó đã.” – Chae Yeon quay đi mà lòng hậm hực. Anh có cần phản bác ngay lập tức thế không

Yunho ngồi lại bên cạnh JaeJoong. Cậu có vẻ rất buồn, cũng phải thôi có ai ra đường với chồng mình mà không muốn người ta khen xứng đôi. Cậu rõ ràng là không xứng với anh mà. Ai đứng bên cạnh anh cũng phải nổi bật và xinh đẹp. Cậu có khi làm anh lu mờ theo nữa chứ! Nghĩ đến đây thấy sống mũi cay cay, bụng chưa to mà tâm trạng bầu bĩnh làm cậu dễ xúc động hơn mọi khi gấp nhiều lần.

“Vết thương của em đau à?” – anh choàng tay qua vai cậu xoa nhẹ

JaeJoong lắc lắc đầu nhưng không ngẩng đầu lên nhìn anh. Cậu mặc sao cũng không sang trọng cũng không bắt mắt được. Dưới quê thì không nói đi vì không ai xem trọng hình thức nhưng đây là thành phố, đến đâu người ta đều nhìn bề ngoài rồi mới xét đến túi tiền. Cái nào cậu cũng không có...

“Pizza hải sản của quý khách. Chúc quý khách ngon miệng!” – nhân viên đặt xuống một khay bánh lớn nóng hổi

Chae Yeon cũng vừa kịp lúc quay ra bàn.

“Cô cứ dùng trước, em đưa JaeJoong vào nhà vệ sinh một lát.” – Yunho đưa cậu đi, JaeJoong không hiểu chuyện nhưng vẫn đi theo anh.

Vào nhà vệ sinh anh để cậu ngồi trên nắp bồn cầu trong một phòng. Anh vén áo thun của cậu lên cao để xem vết thương có bị động sứt chỉ hay không. Ngón tay anh nhẹ nhàng chạm vào thử xem phản ứng của cậu.

“Ông xã, em không sao. Lành nhiều rồi!”

“Vậy sao em khóc huh?” – anh nhìn đôi mắt đỏ hoe đầy nước. Yunho đối xử với cậu rất tốt, cho cậu mọi thứ mà cậu chẳng làm gì được cho anh cả.

JaeJoong lại lắc lắc đầu và điều đó làm anh lo lắng nhiều hơn. Cậu không khỏe trong người rồi giấu bệnh, càng lúc càng nặng thì làm sao. Vuốt nhẹ gò má nóng ẩm, anh thở nhẹ nhìn khuôn mặt ủ rũ của cậu, dù không biết cậu cảm thấy thế nào nhưng như vậy làm anh lo lắng, anh cứ đứng ngồi không yên.

“Em mệt trong người phải không? Anh đưa em về nhà nha?”

“Dạ thôi! Mình hẹn cô rồi.... em không sao mà. Mình ra ngoài đi! Cô đang đợi đó” – cậu lắc nhẹ đầu

Anh thở hắt ra với cái tính cứng đầu của cậu, đưa cậu ra ngoài và ăn uống, thấy cậu ăn một cách đầy máy móc, có lẽ vết thương và việc có thai mang nhiều áp lực cho cậu quá. Anh sẽ thường xuyên chăm sóc cậu nhiều hơn và dành nhiều thời gian trò chuyện cùng cậu để bớt căng thẳng.

Chiều nay đi ăn xong anh đưa cô giáo về nhà vì muốn dành thời gian đưa cậu đi dạo. Anh muốn nói chuyện để biết cậu đang nghĩ gì, lo gì?

“Ông xã mình đi đâu vậy?” – nhận ra không phải hướng về nhà cậu bần khoăn nhìn anh

“Đi chơi!” – anh cười quay lại với việc tập trung lái xe.

Cả bữa ăn cậu không nói tiếng nào, chỉ im lặng nghe Chae Yeon và Yunho bàn về việc luận văn gì đó ở trường. Cậu không hiểu họ nói gì cả, cậu không bao giờ có đề tài gì để nói cùng Yunho hết. Từ nhỏ đã vậy, cậu luôn lạc lõng trong thế giới to lớn của anh. Cậu luôn nhỏ bé yếu kém so với những người tài giỏi mạnh mẽ bên cạnh anh. Cậu...chỉ là một con người bình thường đến mức vô dụng..

Yunho thật không biết cậu đang suy nghĩ điều gì. Đôi mắt cứ vu vơ nhìn ra khoảng không ngoài cửa xe. Anh cố gắng hỏi cậu, quan tâm cậu nhưng chỉ nhận được vài cái lắc đầu hay cười gượng. Anh nhớ JaeJoong nói nhiều và hay kể những việc hằng ngày cho anh nghe. Cuộc sống của anh cũng chỉ bình thường như bao người và anh muốn mình cũng có một mái ấm bình thường mà thôi. Với anh....JaeJoong là tất cả và giờ họ sắp có một thiên thần nhỏ sẽ cùng làm trọn vẹn hạnh phúc gia đình. Anh sẽ mạnh mẽ hơn để bảo vệ cả nhà và mang những điều tốt đẹp cho đến cho họ.

Mỗi người một suy nghĩ nhưng đều là kẻ ngốc.

...

lòng tốt của cô nhưng em cần về nhà sớm.”

“Uhm nếu vậy....” – Chae Yeon suy nghĩ một lúc – “.... cô có thể đến nhà em để làm tiếp tục. Thật tình không muốn tìm người khác, em đã làm rất tốt bài luận đó”

“Chuyện đó....” – anh cho rằng đây không phải là ý kiến tồi. Dù sao về nhà cũng thoải mái hơn ngồi trong phòng giáo viên, anh lại có thể chăm sóc JaeJoong.

“Em thấy sao?”

“Vậy cũng được. Em chỉ sợ cô phiền thôi ạ.” – anh cười hiền

“Vậy cô vào văn phòng lấy tài liệu rồi theo em về nhà em luôn nhé.” – Chae Yeon mỉm cười ra khỏi lớp. Vừa ra ngoài cô ta đã bật miệng mỉm cười đắc ý.

Yunho ghé siêu thị mini dưới chung cư mua vài thứ linh tinh: kem cạo râu cho anh, bông băng cho cậu và một số đồ ăn vặt để JaeJoong ở nhà có buồn lấy ra ăn. Anh đưa cô lên nhà.

Cạch

“Ông xã!” – cậu reo lên. Nhìn thấy cô giáo cậu vội đứng ngay ngắn – “Chào cô!”

“Xin chào!” – Chae Yeon cười chào

“Mời cô ngồi ạ!” – JaeJoong dọn cái ghế sofa nhỏ lại để chỗ cho Chae Yeon ngồi.

“Cám ơn.” –Chae Yeon ngồi và để chồng sách lên bàn kê nhìn quanh. Tấm ảnh lớn trên đầu cô khiến cô có cảm giác khác về cậu.... rằng cậu là chủ nhân thứ hai của ngôi nhà này.

“Sao em không nằm nghỉ trong phòng?” – anh hỏi nhỏ khi cậu rót nước cho khách.

“Nằm hoài em buồn lắm, em muốn xem tivi và chờ ông xã.” – cậu mang ly nước qua cho cô – “Mời cô dùng nước.”

“Cám ơn.”

“Đây là vợ em, JaeJoong! Cậu ấy không khỏe nên em cần ở nhà nhiều hơn.”

17. Chương 17

...

Yunho đưa cậu lại khu trung tâm lớn lúc này, họ vừa dùng bữa ở đây mà giờ lại vòng lại. JaeJoong nhìn anh khó hiểu, Yunho vòng xe vào bãi gửi rồi đưa cậu vào thang máy bấm tầng bốn – khu vui chơi.

“Ông xã! Mình vừa ăn xong ở đây mà. Anh đưa em lên đây làm gì?” – cậu nhìn những thanh thiếu niên mặc quần áo lòe loẹt đủ phong cách mua thẻ game và chơi hăng say trên các máy nhảy, mấy em nhỏ hơn thì mua kem và chơi chơi bóng màu theo ô. Náo nhiệt!

“Dưới thôn mình không có mấy cái này đâu. Em không muốn thử à?” – anh nắm tay kéo cậu qua chỗ quầy thẻ mua một hộp to.

“Ông xã đổi nhiều vậy?” – cậu há hốc nhìn cái hộp trong tay anh

“Vậy thì em phải chơi cho hết đấy! Mua rồi không đổi lại được đâu.” – anh cười, một tay cầm hộp thẻ, tay còn lại nắm tay cậu đi vòng quanh tìm trò nào để chơi nhất.

JaeJoong đã cười trở lại khi anh nắm tay cậu dẫn quanh khu trò chơi như con nít. Họ thật ra thì đã không có hẹn hò mà tiến thẳng tới hôn nhân, dù rằng với cậu như thế là quá đủ nhưng vẫn có một chút hụt hẫng tận trái tim, thời gian hẹn hò bao giờ cũng là đẹp nhất trong đời con người mà.

Và giờ hình như anh đang bù đắp cho chuyện đó, đưa cậu đi chơi và hưởng thụ cảm giác hai người trước chính thức vào vai trò người cha người mẹ chăm lo cho gia đình.

“Ông xã biết chơi bóng rổ mà, ông xã chơi đi!” – cậu chỉ vào máy ném bóng đổi quà

“Uhm! Em thích con nào?” – Yunho nhìn lên hàng gấu nhồi bông trên cao

“Anh lấy cho em con đó đó nha!” – cậu chỉ lên con heo bông nhỏ xíu. Cậu muốn nó làm bạn với con heo len ở nhà, cậu kết hôn rồi thì cũng muốn ‘bạn thân’ của mình cũng có hạnh phúc riêng.

“Hửm?” – Yunho nhú mày nhìn con heo tròn tròn nhỏ xíu đó. Chẳng phải cậu đang khi dễ tài năng ném bóng của anh sao? Tại sao không chọn con to nhất chứ? – “Em không thích mấy con kia à?”

“Dạ không! Nhưng em muốn bé Boo ở nhà có bạn.” – cậu nói làm anh ngây người ra. Vợ anh thật sự rất đáng yêu! Có khi chịu đựng không dám lên tiếng trách móc một câu, có khi lại nói không suy nghĩ như một đứa trẻ.

“Vậy anh lấy con heo đó và con gấu to cho em luôn nhé!” – anh cười bỏ thẻ vào máy và bắt đầu ném bóng vào rổ

...

...

...

“Woa ~ cảm ơn chú.” – JaeJoong cúi đầu cảm ơn chú bán thẻ đã đổi cho cậu một con gấu to và con heo tròn bé xíu.

“Còn anh thì sao?” – anh ôm con gấu to giúp cậu. Cứ để cậu ôm con gấu đi vòng vòng người ta lại tưởng gấu biết đi vì nó che hết cả người cậu rồi.

“Dạ em cảm ơn ông xã.” – cậu cười tí mắt xoay xoay con heo trong tay

...

Yunho mỉm cười đứng từ cửa nhìn vào phòng ngủ, JaeJoong đang cầm hai con heo cho chúng làm quen với nhau. Cậu gần làm mẹ mà cậu chơi thú nhồi bông như thế sao?

“Ông xã! Sao anh đứng đó vậy?” – cậu nhìn thấy Yunho đứng ngoài phòng mà không vào. Anh mỉm cười tiếp tục lau mái tóc của mình đến giường ngồi bên cạnh cậu. JaeJoong mang hai con heo đi cất vào tủ rồi quay lại giúp anh lau đầu cho mau khô để còn đi ngủ.

“JaeJoong!” – anh nắm bàn tay nhỏ trên đầu mình kéo nhẹ về phía trước để cậu ngồi trong lòng mình, anh dịu dàng căn dặn những điều cần thiết cho sức khỏe cậu – “Sau này đi đứng từ từ, đói thì phải ăn ngay không có nhịn hay bỏ bữa, thêm ăn gì thì gọi cho anh. Đạo này em có thấy khó chịu trong người không?”

“Dạ không.” – cậu lắc nhẹ đầu, choàng tay ôm cổ anh. Cậu hay lo nghĩ làm đầu óc cũng trở nên mệt mỏi nhưng rồi ôm anh thế này lại trở về nhẹ nhõm.

Anh mỉm cười cúi xuống hôn cậu, nụ hôn chậm rãi đi từng chút một vào bên trong khoang miệng nóng ấm. Đôi môi căng mọng cùng chiếc lưỡi nhỏ xinh luôn là thứ khiến anh khao khát.

Chợt anh dứt nhanh ra khỏi môi cậu trong đôi mắt bờ ngờ của JaeJoong.

“Em vừa mang thai, chúng ta không thể làm được.” – anh đỡ cậu nằm xuống và tắt đèn phòng

JaeJoong có chút buồn và thất vọng, cậu ôm anh thủ thủ – “Ông xã.... vậy.... em mang thai cả năm.... mình không được gần nhau hả?” – giọng cậu nghe như muốn khóc tới nơi

“Không có! Chờ thai ổn định đã, anh cũng không rõ. Sáng mai dậy sớm anh đưa em đi khám sẵn hỏi bác sĩ luôn. Ngủ sớm đi em.” – anh hôn lên trán cậu chúc ngủ ngon. Nếu mà nhin một năm thì anh là người chết đầu tiên.

Nói về học hành hay chịu khó anh có thể hơn người ta ở đầu óc và nghị lực. Nhưng nói về làm chồng làm cha thì anh hoàn toàn không biết. Nói ra thì thật xấu hổ! Trong đêm động phòng anh quá căng thẳng, lại là lần đầu hôn, lần đầu cho chuyện chăn gối, anh không biết làm sao...chỉ cố gắng đi theo bản năng trời dạy mà thôi nên đã làm cậu đau và chảy máu. Anh đã lo lắng giữ hai tuần mới dám gần cậu lại và rút kinh nghiệm. Từ từ anh biết cách chăm sóc vợ mình hơn và quan tâm những chuyện vặt vãnh.

Giờ đột nhiên làm cha, anh còn chưa chuẩn bị sẵn tâm lý và kiến thức gia đình. Anh không biết phải làm sao với cậu nữa. Anh chỉ nghe nói bà bầu hay khóc và khó chịu lắm, giờ nghĩ cái chuyện không gần vợ cả năm chắc anh chết mất! Thử hỏi vợ chồng son lấy nhau chưa bao lâu mà kiên cữ rồi, ai mà chịu cho được. Nói chung ngày mai có thắc mắc gì thì hỏi bác sĩ hết.

...

Bệnh Viện Sản Khoa

Bác sĩ gỡ ống tay nghe xuống mỉm cười nhìn đôi vợ chồng trẻ đầy sốt ruột. Anh nắm chặt tay cậu chờ đợi từ vị bác sĩ...

“Thai nhi vẫn phát triển tốt, sức khỏe của cậu JaeJoong cũng vậy. Cứ giữ tình trạng này, khi đứa trẻ ra đời sẽ bụ bẫm lắm!” – vị bác sĩ cười, ghi vào toa thuốc vài tên loại thuốc bổ an thai – “Sau bữa ăn nên chịu khó đi dạo chậm, uống thuốc bổ và sữa thường xuyên.”

“Dạ.” – Yunho và JaeJoong gật đầu

“Bác sĩ à....” – Yunho phải hỏi chuyện đó thôi – “.... trong thời gian mang thai có kiêng cữ chuyện....”

“À!” – bác sĩ vội ngắt lời anh và cười lớn – “Tôi quên mất, hai người vẫn còn trẻ nên một số kiến thức cần phải biết.”

Anh và cậu gật đầu đồng tình, thật sự thì họ không biết làm thế nào cả.

“Chuyện quan hệ vợ chồng thì vẫn bình thường. Tuy nhiên, không thể mạnh bạo hoặc làm nhiều tư thế gây ảnh hưởng đến đứa nhỏ” – vì là bác sĩ nên những điều này là bình thường, chỉ có JaeJoong là đỏ ngượng cả mặt khẽ nắm chặt áo anh như muốn chui vào đó trốn.

“Bây giờ bụng còn nhỏ nên đừng làm nhiều quá. Một tuần hai lần là nhiều nhất, đến khi thai nhi được ba đến bốn tháng thì có thể tăng lên, tùy theo ham muốn của thai phụ” – bác sĩ mỉm cười nhìn qua cậu

“Thai phụ?” – Yunho trở mắt ra. Tại sao người có thai lại ham muốn? Phải là anh nên kiềm chế ham muốn lại chứ?

“Khi thai hình thành, hooc môn trong người sẽ phát triển mạnh và khiến ham muốn nhiều hơn bình thường. Quan hệ vợ chồng thường xuyên sẽ tốt cho đứa nhỏ” – bác sĩ đẩy nhẹ gọng kính lên nhìn anh vẫn chăm chú lắng nghe – “Cậu mang cuốn sách này về mà đọc. Trong đó giải thích rõ những trạng thái những tuần thai, cứ theo đó mà chăm sóc cho vợ mình.”

“Dạ, cảm ơn bác sĩ!”

Anh chở cậu về nhà. Sau khi chắc chắn cậu đã uống sữa và ngủ lại trên giường anh mới yên tâm đến trường. Giờ nghỉ trưa anh dành thời gian nói chuyện điện thoại với cậu và ăn trưa với hộp cơm tình yêu do cậu

chuẩn bị sẵn cho anh. Anh đã giúp cậu đổi số điện thoại khác để chắc chắn Dong Wook không thể gọi cho cậu được. Anh không cần biết hẳn là ai hay anh quá độc đoán nhưng trong ánh mắt của hẳn anh nhìn ra được một thứ: dục vọng. Anh nhận ra ánh mắt đó vì anh cũng có nó, đó là khi anh nhìn cậu bên dưới mình, e thẹn và quyến rũ...anh không thể để ai khác nhìn thấy vẻ mặt của cậu lúc đó được.

Chae Yeon vẫn theo anh về nhà vào buổi chiều. Cô không thể nào tin được cậu lại là vợ anh, một sự thật đau thương với cô và các cô gái xinh đẹp khác. Cô không biết anh có cái gì khác ngoài thực lực học và sức hấp dẫn của một chàng trai mới lớn. Không! Anh còn hơn thế nữa, ở anh luôn toát lên sự cuốn hút như một người đàn ông mạnh mẽ.

Cô vẫn nhớ vòng tay rắn chắc của anh khi cô vô tình ngã vào người anh, đôi tay anh giữ chặt eo cô, điều đó làm cô muốn cuộn tròn trong vòng tay ấy lâu hơn hoặc mãi mãi. Anh ở căn nhà nhỏ và bình dị nhưng những thứ đó không làm cô phiền lòng. Cái cô thích là anh, điều cô cần là anh nên những việc khác không là gì cả.

Thời gian kết thúc luận án cũng đã hết, cô không tìm được lý do nào để tiếp cận anh nữa, mặt khác anh cứ dành toàn bộ thời gian cho JaeJoong. Cô thật không hiểu anh yêu thương chỗ nào ở cậu? Tầm thường, kém cỏi, cục mịch, cư xử cực kỳ nhà quê và mất mặt khi dẫn đi cùng.

Cuối cùng cô cũng lấy được cái cơ đến tìm cậu hỏi về cách may dép vải để tự làm, anh vui vẻ đưa cô về căn hộ nhỏ của mình.

Cạch

“JaeJoong! Anh về rồi!” – anh nói lớn khi vừa vào nhà.

Có tiếng vọng ra từ nhà tắm – “Ông xã chờ em một chút!”

“Cô ngồi chơi nhé!” – anh mỉm cười mời cô ngồi và rót ly nước. Anh vào phòng ngủ cất balô và xem cậu tắm xong chưa.

Cửa nhà tắm chỉ khép một nửa nên anh đẩy nhẹ vào trong.

“Ông xã!” – cậu ngẩng đầu lên mỉm cười chào anh về nhà – “Chờ em chút! Em gần xong rồi!” – cậu quay lại thau xà phòng với những đôi giày của anh.

“Sao em lại ngồi như vậy? Sẽ cản vùng bụng. Anh đã nói những việc này em đừng làm nữa mà.” – anh kéo cậu đứng dậy và rửa sạch tay lại cho cậu

“Nhưng em gần xong rồi.” – cậu quay mặt nhìn đôi giày đang giặt đang dở trong thau trong khi anh cầm hai bàn tay cậu rửa dưới vòi nước.

“Chút nữa anh sẽ làm, hôm nay cô Chae Yeon đến đấy. Cô ấy muốn hỏi em cách may dép vải.” – anh lau khô tay cho cậu rồi dẫn ra ngoài chào khách.

Để cậu bên ngoài cùng cô giáo trẻ anh quay vào giặt cho xong đôi giày của mình. Mấy việc này tốn chút tiền có thể mang ra tiệm hoặc chủ nhật rảnh anh sẽ tự làm, để cậu khom lưng ngồi như thế sẽ rất mỏi và ảnh hưởng thai nhi. Làm chồng anh vẫn chưa học hết mà giờ phải học luôn làm cha, trường đại học lại chồng chất bài vở, anh đang mang một gánh nặng đấy! Nhưng Yunho đã tự hứa nếu lo không xuể anh sẽ bỏ việc học để toàn tâm toàn ý lo cho gia đình, sau khi con anh ra đời và ổn định anh có thể học lại cũng chưa muộn, dù thế nào JaeJoong và con là hai người quan trọng nhất đối với anh.

“Làm đến đâu rồi?” – anh mỉm cười ngồi trên thành ghế bên cạnh cậu. Nhìn đồng hồ cũng gần bảy giờ rồi, lấy remote mở tivi để giết thời gian trong khi JaeJoong vẫn chỉ cho Chae Yeon cách may dép vải. Sau đó có thể mời cả cô ở lại dùng cơm với gia đình nhỏ của anh.

[... tin khẩn cấp. Hiện tại vùng khí nóng đột ngột chạm phải khí lạnh tạo nên hiện tượng mưa đá bất chợt. Số người bị thương do mưa đá gây ra vẫn chưa cập nhật. Đêm nay quý vị không nên ra đường, các cửa trong nhà nên đóng kín và tránh di chuyển dưới thời tiết bất thường như hiện nay...]

“Mưa đá đáng sợ vậy sao ông xã?” – cậu há hốc nghe tin tức khẩn từ tivi

“Uhm! Nó có thể làm bể đầu hoặc chết người nếu bị rơi trúng.” – anh gật đầu xoa nhẹ vai cậu – “Chúng ta ở trong nhà nên không sao đâu.”

“Cô Chae Yeon làm sao về được? Nguy hiểm lắm!” – cậu chợt nhớ ra cô giáo vẫn còn trong nhà họ

“Nếu cô không phiền tối nay cứ ngủ lại đây.” – anh cười nhẹ nhìn cô

“Cô làm phiền hai em rồi. Cô ngủ trên ghế là được rồi.” – cô gật đầu nhẹ

“Không sao! Cô có thể ngủ trên giường. Em và JaeJoong ngủ ngoài này là được rồi.”

Cả cậu và cô đều nhìn anh nhưng Yunho đã quyết định như thế nên không ai nói gì nữa.

“Cám ơn em nhé!” – Chae Yeon nhận bộ pyjama của cậu để thay ngủ. Cô muốn mặc quần áo của anh hơn, mùi đàn ông của anh là thứ cô khao khát.

“Em thay trải giường và mền mới rồi, cô cứ dùng thoải mái.” – cậu cười quay ra phòng khách giúp anh trải mền.

Yunho kéo bàn ăn sát vào trong góc bếp để đủ chỗ trải rộng tấm mền đủ chỗ cho hai người nằm. Chae Yeon là đàn bà con gái dù thế nào cũng không thể để ngủ phòng khách như vậy được. Không chỉ là khách mà còn là cô giáo chủ nhiệm của anh vì thế nhường giường ra ngoài ngủ cùng JaeJoong cũng không sao. Anh trải mền dày một chút để cậu không bị đau người.

“Ông xã!” – cậu cười ngồi xuống chỗ bên cạnh anh lấy kem dưỡng da anh mua cho cậu để thoa lên tay mình, sau đó nắm tay anh vuốt đều những ngón tay to lớn của anh.

“Em uống hết sữa chưa?”

“Dạ rồi!” – cậu gật đầu.

“Cám ơn hai em về tối nay nhé!” – Chae Yeon mỉm cười

Chae Yeon bước ra nhà tắm với bộ pyjama màu hồng của cậu, Yunho cũng mặc bộ pyjama màu xanh như mọi khi. Cô chợt thấy họ giống một cặp vợ chồng hơn là sò với cậu. Nếu lấy cô chẳng phải sẽ đúng mẫu người lý tưởng dành cho anh sao? Cô dạy chuyên ngành mà anh cần học, họ có nhiều chuyện để nói với nhau như mỗi buổi chiều trong phòng giáo viên.

“Chúc ngủ ngon!” – anh và cậu cùng cười khi cả hai đồng thanh như vậy

“Chúc ngủ ngon!” – cô quay vào trong phòng đóng cửa lại.

“Em nằm thử xem có êm không? Nếu không anh lót thêm nệm ghế sofa cho em.” – anh ấn ấn xuống chỗ cậu JaeJoong ngã lưng xuống lăn qua lăn lại – “Êm lắm ông xã.” – cậu lúc nào cũng cười. Với cậu sao cũng được, có anh là quá đủ rồi.

18. Chương 18

...

Yunho đi tắt đèn phòng và dùng đèn ngủ nhỏ ghim vào ổ điện cho nó chiếu sáng chỗ anh ngủ. JaeJoong không thích chỗ nào tối quá, phải có chút ánh sáng sẽ làm cậu đỡ sợ hơn. Anh nằm xuống kéo mền cho cả hai, ôm nhẹ cậu trong lòng.

“A!” – bỗng cậu khẽ kêu lên

“Em sao vậy? Đau ở đâu hả?” – anh lật đặt ngồi dậy mở đèn lớn để xem cậu

“Hình như...có kiến cắn lưng em.” – cậu gãi gãi sau lưng mà không tới

“Để anh xem!” – anh kéo áo cậu cao lên để xem cả tấm lưng, có một chỗ nhỏ màu đỏ hơi sưng sưng, chắc là kiến cắn rồi. Anh dùng ngón tay chạm vào JaeJoong khẽ kêu lên khi đúng chỗ.

“Kiến cắn nhỏ thôi, không sao đâu! Em ngứa không?”

JaeJoong gật gật, muốn gãi mà không tới, cậu cứ quay đầu lại nhìn. Anh áp sát môi mình lên chỗ bị cắn của cậu liếm nhẹ lên đó, người ta nói bị kiến cắn dùng nước bọt thoa lên sẽ hết ngứa nên anh cũng dùng cách này giúp cậu. Cậu khẽ rên khi trúng vị trí đang khó chịu mà cái lưỡi nhột nhột của anh lại càng làm cậu khó chịu hơn nữa. Những tiếng rên hay những hơi thở gió tông cao của cậu luôn kích thích anh một cách mạnh mẽ, nhanh chóng.

Anh kéo dài nụ hôn trên lưng cậu, dọc xuống rồi lại trượt lên sau vùng gáy đầy nhạy cảm, tay anh luôn ra trước cởi nút áo cho cậu, đôi môi di chuyển lên má rồi tìm về môi. Cậu nghiêng đầu ra sau đáp trả, cũng từ từ xoay người ngồi đối diện anh giúp anh cởi nút áo ngủ.

“Ông xã.... nhà mình có khách....” – cậu do dự khi chạm đến nút thứ ba trên áo anh

“Chắc cô ấy cũng ngủ rồi...anh sẽ làm nhẹ và chậm.” – anh hôn lên môi cậu lần nữa và kéo dài nụ hôn ướt át đó xuống tận ngực cậu, dừng lại vui đùa với hai đầu ngực ửng hồng. Anh đỡ cậu nằm xuống và chống người bằng khuỷu tay để không đè sát cơ thể mình lên trên người cậu dù anh muốn cảm nhận cơ nhiệt cậu bằng chính cơ thể mình.

Đầu óc anh nhức buốt còn toàn thân thì căng cứng khi vào bên trong – nơi ấm áp yêu thương cậu dành riêng cho anh. Giọng cậu thều thào không ngừng gọi tên anh trong hơi thở hổn hển. Anh cố gắng, cố gắng kiềm chế cơ thể mình để giữ sức khỏe cho cậu và đứa nhỏ.

Ép chặt đôi môi vào nhau anh thả những tiếng rên nhỏ cũng như nuốt những tiếng tông cao mà anh cho là liều thuốc mạnh khiến anh mê muội vào trong cổ họng mình. Từng chuyển động của anh hết sức nhẹ nhàng, đưa đẩy thân dưới ra vào theo một nhịp độ mà anh chưa bao giờ dám nghĩ đến.

“Nhanh.... đi anh.” – cậu ngẩng đầu lên ôm chặt lấy cổ anh, nhìn anh khổ sở như vậy cậu cũng đâu vui sướng gì.

“Ừ...ừ...” – anh găm gừ trong cổ họng như sự kiềm chế đã đi quá giới hạn.

Anh là một chàng trai mới lớn và có những nhức nhối trong cơ thể luôn tìm chỗ để trút ra ngoài. Cả cậu cũng cần điều đó! Họ còn trẻ và đam mê những thứ cảm giác mạnh mẽ đầy nồng nàn

“Nếu...đau thì bảo anh ngưng.” – anh bắt đầu tăng tốc khi thấy cậu gật đầu và ôm chặt lấy anh hơn.

Những nhịp điệu không còn trong toan tính, những tiếng va chạm cơ thể lẫn tiếng ư ử trong cổ họng được thoải mái giải thoát ra ngoài. Anh đúng là một thanh niên tràn đầy sức sống!

Chae Yeon như chết sững trước cảnh tượng đó. Cô chỉ định ra ngoài uống chút nước vì khô cổ họng nhưng giờ cô khát nhiều hơn thế nữa. Có lẽ đắm chìm trong một dòng suối băng mới giải nhiệt được cơ thể nóng bừng lên của cô. Tiếng rên không ngớt của cậu bên dưới anh lẫn tiếng phà hơi mạnh mẽ đầy mùi đàn ông của anh đều vang cả căn phòng. Cô đứng đó như đang tưởng tượng ra chính bản thân mình cũng được anh dùng cơ thể yêu chiều như thế. Cơ thể anh mạnh mẽ đúng như cô nghĩ, những bắp thịt rắn chắc màu nâu đồng bóng loáng phối cùng khuôn mặt điển trai vốn có của anh. Đó chưa hẳn là hoàn hảo nếu không có tính cách lịch thiệp đúng mực và đàn ông trong cư xử. Nếu không, cô làm sao chú ý đến anh được.

Cô vội quay về phòng trước khi cô mất tự chủ và chạy đến chỗ anh van xin anh làm thế cùng mình. Anh sẽ ghê tởm thậm chí sỉ nhục sự tự tôn của một giáo viên như cô. Giáo viên thì sao chứ? Giáo viên thì không phải là người à? Chính vì bình thường cô luôn làm tốt vai trò giáo viên trong mắt anh và những người khác nên cô quên đi cuộc sống cho chính bản thân mình, quên đi cuộc sống vui chơi trước kia. Bên trong cô vẫn còn nồng nhiệt và khao khát lắm! Cô mong mỗi những điều xứng đáng sẽ đến với mình và đó chính là anh – người đàn ông hoàn hảo trong mắt cô.

“Ông xã...em nghe tiếng cửa đóng...có khi nào cô ấy thấy không?” – cậu nằm thõ. Cơ ngực phập phồng theo chuyển động của lời nói.

“Anh có nghe gì đâu. Mau ngủ sớm nào!” – anh giúp cậu mặc lại quần áo ngay ngắn và nằm ôm trọn lấy cậu.

...

Vài Tuần Sau

Hôm nay là sinh nhật của Yunho và dĩ nhiên khách mời là cô Chae Yeon vì muốn hay không cô biết ngày sinh và tặng quà cho anh. Yunho mời cô về nhà dùng bánh kem do JaeJoong làm.

“À Yunho em không mở quà ra xem thử coi có thích không?” – Chae Yeon nhìn vào hộp quà vẫn để yên trên bàn

“Ồ...vâng!” – Yunho cũng quên mất. Anh mãi lo cho JaeJoong nên không nhớ đến quà.

“Quà gói đẹp quá!” – JaeJoong cũng háo hức xem anh mở quà

Yunho mở ra và bên trong là cái đồng hồ rất đẹp. Kiểu đơn giản như cái lắc tay màu bạc và mặt đá sapphire chống trầy xước. Thật là một món quà đáng giá và đúng sở thích của Yunho.

“Em đeo thử xem có vừa không?”

“Ông xã đeo thử đi.” – JaeJoong giúp anh đeo đồng hồ vào. Nó thật sự xứng với anh lắm – “Đẹp quá!”

“JaeJoong! Em tặng gì cho Yunho?” – Chae Yeon thật trông mong món quà từ cậu

“Dạ....” – cậu ái ngại chỉ vào bánh kem cười méo xẹo – “.... em chỉ biết làm bánh thôi.”

“Mình cắt bánh đi!” – Yunho với lấy con dao

“Khoan đã!” – cả Chae Yeon và JaeJoong đều vội cản anh

“Yunho em phải ước chứ.”

“Dạ phải, ông xã mau cầu nguyện đi.”

Yunho thật không muốn làm điều này chút nào vì anh không tin mấy chuyện cầu nguyện này nhưng cô và JaeJoong đều trông đợi nên anh đành ước. Ước một điều thật hạnh phúc.

“Ước JaeJoong và đứa bé sẽ khỏe mạnh.” – anh vội cắt bánh kem ra

“Cám ơn ông xã.” – cậu cười hạnh phúc khi nghe anh nói ước như vậy

“JaeJoong.... có thai sao?” – cô ngạc nhiên chỉ vào bụng cậu

“JaeJoong mang thai hơn một tháng rồi ạ.” – anh gật đầu cười

King Koong

JaeJoong chưa kịp đứng dậy thì anh đã ấn vai cậu xuống để ra mở cửa.

“Anh Yunho!” – là Kangin và Shindong đến chúc mừng anh.

“Hai cậu vào đi!”

JaeJoong lấy thêm ly nước với đĩa để cắt bánh kem cho họ. Họ mang hai hộp quà to đến chúc mừng sinh nhật cho Yunho. Anh mở quà ra cũng là những đôi giày và áo sơmi theo kiểu anh thích. Những người này quả là biết sở thích của anh và quan tâm. Sáng nay ba anh và một số trưởng lão có gọi điện thoại chúc mừng anh và gửi quà lên cách đó một ngày.

“Sao sinh nhật anh mà không ra ngoài chơi?” – Shindong đã ăn mấy đĩa bánh kem vì nó rất ngon

“À cô Chae Yeon không ngờ cũng đến chúc mừng anh, anh Yunho oai thật!” – Kangin giơ ngón cái lên

“Hai em cùng quê với Yunho à?”

“Dạ! Anh Yunho là trưởng thôn đó cô. Đất ở thôn Yeongju toàn bộ là của nhà họ Jung.” – Shindong gật đầu mạnh ca ngợi về Yunho.

Cô thật sự ngạc nhiên khi nghe anh làm lớn lại có cả một mảnh đất lớn như vậy. Anh có rất nhiều tiền vậy mà chỉ ở căn nhà nhỏ xíu thế này sao. Nhưng như vậy mới chứng tỏ anh là người thật thà và bình dị, không như những người ở thành thị, chỉ biết ăn chơi đua đòi, người cô cần phải như anh, nếu yêu ai sẽ thật lòng thật dạ, anh trong mắt cô quá đối hoàn hảo.

“JaeJoong làm bánh kem phải không? Ngon thật!” – Shindong vỗ bụng khi ăn gần hết cái bánh kem to

“Anh còn đói không? Em nấu đồ ăn thêm cho anh nhé?” – JaeJoong ân cần hỏi Shindong. Lúc nhỏ cậu hay bị họ ăn hiếp và sai vặt lắm, mà nhờ vậy Yunho mới cứu cậu rồi trở thành anh hùng trong tim cậu chứ. Nói ra cũng phải cảm ơn hai người này.

“Anh Yunho ngày mai mình đi xem phim đi. Bọn em mua PSP được tặng 10 vé xem phim, em bán trên mạng được hai vé rồi. Còn mấy vé anh em mình đi coi.” – Kangin chợt nhớ ra số vé khuyến mãi

“Cô Chae Yeon cùng đi nhé!” – Shindong cười với mép môi dính đầy kem

“Ông xã! Xem phim là giống chỗ lần trước anh dắt em đi vào chỗ tối tối có màn hình lớn bằng cả bức tường phải không?” – cậu kéo nhẹ tay anh hỏi. Yunho gật đầu.

“JaeJoong cậu lên đây lâu vậy mà chưa nắm hết cuộc sống ở đâu sao? Cái đó gọi là màn hình phẳng, rạp phim thì phải tắt đèn chứ. Cậu đi bơi bao giờ chưa? Ở hồ bơi chứ không phải ở sông hay biển đây đây.” – Kangin nhìn cậu. JaeJoong lắc đầu, cậu không biết.

Rạp phim Yunho cũng dẫn đi một, hai lần à. Còn hồ bơi là thì cậu có thấy trên tivi, đẹp lắm! Nhưng cậu không được phép bơi đâu, mặc đồ bơi hở ra, thân hình cậu lại không đẹp còn có vết khâu trên ngực nữa. Xấu xí lắm!

Hồi xưa ở thôn cậu có tắm sông vài lần, sau này lớn hiểu chuyện nên không tắm nữa. Cậu ngại xuất hiện chỗ nào đông người và bị nhòm ngó lắm. JaeJoong luôn e dè như thế. Cuộc sống khó khăn nhà cậu khiến cậu có mặc cảm bản thân quá lớn.

“Vậy mai đi xem phim rồi đi bơi luôn! Xem như mừng sinh nhật anh Yunho bù” – Shindong hô lớn

“Ông xã, mai mình được đi chơi hả?”

Nhìn mặt cậu vui như vậy ai mà nỡ từ chối. Anh gật đầu khiến Kangin và Shindong reo lên vui sướng, cả cô nữa, ngày mai cô có cơ hội phô diễn sắc đẹp của mình rồi.

Bữa tiệc diễn ra đơn giản nhưng vui vẻ. Sau khi dọn dẹp mọi thứ trong nhà cậu ủi đồ cho anh trong khi Yunho đang tắm rửa. Cậu chọn cho anh cái áo sơ mi mà Kangin tặng lúc nãy với quần Jean xanh đen cùng đôi giày trắng của Shindong tặng. Mang luôn cái đồng hồ của Chae Yeon tặng là một bộ hoàn hảo rồi.

Còn cậu? Cậu nhìn tới nhìn lui cũng có vài bộ đồ đó thôi, cũ rồi, lại quê mùa nữa! Đi chung với anh cậu sợ anh bị mất mặt lắm. Mà cậu thì mặc cái gì cũng không đẹp và ra dáng cả. Cậu không có khiếu thẩm mỹ chút nào khi suốt ngày mặc đồ thun ở nhà, ra đường thì quần dài áo thun tay dài vì ngại cơ thể mình xấu, sợ ánh mắt sàm soi, đặc biệt là khi đi bên cạnh một người nổi bật như Yunho.

Cuối cùng cậu cũng chỉ chọn đại một bộ rồi ủi thôi, mặc sao cũng vậy mà, cần gì suy nghĩ cho nhiều.

“Ông xã ơi! Em ủi xong cho anh rồi, bộ đồ đẹp lắm.” – cậu cười nhìn theo bộ quần áo treo thẳng thớm sẵn bên cửa tủ quần áo.

“Uhm.” – anh leo về giường nhìn mấy hộp quà của dưới quê gửi lên đặt sát góc tường.

“Ông xã không mở quà của mọi người hả?” – cậu treo bộ của mình vào cùng những bộ khác để chờ chỗ để riêng bộ anh ra vì cậu sợ nó nhảm.

“Em mở đi!”

JaeJoong cầm quà lên và gỡ từng miếng băng keo ra để xem quà. Nào là đồ ăn khô làm bằng tay, găng tay len và những đồ giữ ấm chuẩn bị sẵn cho mùa đông. Riêng mẹ anh gửi hẳn cái mền và gối long phụng màu đỏ lên cho anh.

JaeJoong đổi gối và mền ngay vì nó đẹp và êm lắm, ngủ bằng mấy cái này chắc chắn sẽ có giấc ngủ sâu và ngon. Yunho vẫn xếp quâ lại, găng len và những thứ giữ ấm anh nhét vào tủ dưới quần áo vì chưa xài đến. Anh mở tủ dưới thì thấy có cái áo sơmi mới vẫn còn trong bao ni lông và cột nơ hồng. Anh quay lại nhìn JaeJoong vẫn đang mãi mê trải mền.

“Em mới mua áo hả?” – anh cầm cái áo đó lên hỏi

“Ồ...” – cậu vội xuống giường giặt nhanh lấy cái áo giấu sau lưng – “Không có gì đâu anh, đồ cũ thôi à. Anh nghỉ trước đi, để em dẹp cho.” – cậu kéo nhẹ anh để nhét nó vào tủ, lần này cậu nhét xuống tận đáy tủ và để đồ lên phía trên.

Cái áo màu xanh lơ với hoa văn kẻ sọc bên vai rất đơn giản và nam tính. Nó là quà sinh nhật của cậu mua cho anh, cậu ở nhà nên không có nhiều tiền, chỉ là tiền đi chợ mỗi ngày dư một chút cậu bỏ ống heo thôi. Cái áo không có mắc, cậu mua ở sạp bán quần áo gần chợ và trả giá lắm mới mua được giá rẻ vì cậu không đủ tiền.

Cậu cũng nghĩ có tấm lòng là đủ rồi nhưng khi thấy cô Chae Yeon tặng cho anh cái đồng hồ đẹp, anh lại cười tươi như vậy chắc chắn là rất thích. Làm sao cậu dám lấy quà mình ra cho anh, ngay cả tiền ra tiệm gói tử tế cũng không có, đành tự cột nơ vào cho đẹp thôi. Kangin và Shindong cũng tặng quà đắt tiền cho anh. Xem ra có cái bánh kem là cậu dám đưa ra thôi, cậu chỉ hơi tự tin chút xíu về lãnh vực nấu nướng của mình.

Đưa quà ra cũng chắc gì anh thích nó, nó không đẹp cũng không phải hàng hiệu gì, cậu không muốn anh vì cho cậu vui mà mặc nó khiến người khác cười nhạo. Cậu nghĩ từ bây giờ nên để dành tiền lẻ để năm sau mau tặng anh cái gì đẹp một chút nữa khiến anh vui hơn.

Tháng sau thì đến sinh nhật cậu rồi. Cậu cách anh khoảng nửa tháng thôi! Ngày đó cậu chỉ mong anh ở nhà xem tivi và ăn cơm cùng cậu là cậu vui lắm rồi. Là sinh nhật đầu tiên của cậu có anh, đó là một điều tuyệt diệu nhất.

...

Ngày chủ nhật vui vẻ.

Cậu mang quần áo vào tắm và thay đồ để kịp giờ hẹn với Kangin và mọi người.

“Ông...xã....?” – cậu bất động khi thấy anh mặc cái áo mà cậu nhét vào tủ hôm qua.

“Anh thấy nó còn mới mà em bỏ rồi, em có tính phung phí hồi nào vậy?” – anh cười xắn tay áo sơmi lên

“Ông xã à.... e...em...”

“Em mua tặng sinh nhật anh phải không?” – anh giúp cậu nói hoàn chỉnh câu

“...” – cậu không biết nói gì hơn nữa. Nhìn anh mặt cậu vui lắm nhưng ra đường người ta sẽ cười.

“Anh thích lắm, cảm ơn em!” – anh hôn lên môi cậu

“Ồ...ông xã.” – anh chỉ ‘cảm ơn’ thôi mà cậu đã mếu máo muốn khóc vì cảm động rồi.

King Koong

~“Họ đến rồi!” – anh rời khỏi nụ hôn ra ngoài mở cửa

“Em gặp cô dưới thang máy.” – Kangin cười chỉ qua Chae Yeon đứng bên cạnh – “Đi được chưa anh Yunho?”

“Em xong rồi ông xã.” – JaeJoong đi nhanh ra vì sợ mọi người đợi.

Mọi người đi chung xe với Kangin. Kangin lái xe và Shindong ngồi phía trên, ghế dưới JaeJoong ngồi giữa được Yunho ôm quanh eo sợ xe thắng gấp hay một sự cố nào xảy ra với cậu. Chae Yeon nhìn vậy thật là khó chịu, cậu có thai mới hơn một tháng bụng còn chưa có anh làm gì phải lo như thế.

Họ đến rạp phim và mua thức ăn vặt để vào rạp.

“JaeJoong coi chừng bậc thang!” – anh ôm sát eo cậu để dẫn cậu vào ghế vì đèn tắt rồi, phim cũng chuẩn bị chiếu.

Họ vào dãy ghế của mình và ngồi theo cặp, Kangin và Shindong lúc nào cũng là cặp bài trùng với nhau. Yunho dĩ nhiên ngồi kế vợ mình nhưng Chae Yeon lần này nhanh chọn chỗ ngồi kế anh để Yunho để giữa cô và cậu.

“Kangin à, phim này nói về gì vậy?” – JaeJoong khẽ hỏi. Lỡ cậu coi không hiểu thì cũng biết đại khái nội dung.

“Kể về cặp tình nhân quen nhau ba tháng. Người bạn gái tưởng bạn trai ngoại tình nên tra tấn rồi chặt ra từng khúc.” – Kangin cười hả hê nhai bắp rang trong khi mặt JaeJoong thì méo mó vì sợ.

Cái phim này có khác gì kinh dị đâu, cậu lại hay bị giật mình nữa. Xem xong chắc tối nay mất ngủ quá mà không dám nói Yunho muốn ra ngoài. Hôm nay là sinh nhật bù của anh mà với lại lâu lâu có dịp đi chơi cậu không làm mọi người cụt hứng được, cứ định bụng chút nữa sẽ nhắm mắt lại không xem.

Nửa phim đầu cũng chẳng có gì ghê gớm mà còn có chút dễ thương ở những cảnh cặp kè của hai nhân vật chính lúc hẹn hò nhau. JaeJoong cũng chợt cười nhìn những cảnh ấy, ngọt ngào làm sao. Cậu khẽ nhìn qua anh bên cạnh, cậu cũng muốn hẹn hò với Yunho lắm. Cái này có phải được đăng chân, lần đăng đầu không? Được anh nói thương lại được cưng, nhất là gần đây cậu có em bé muốn ăn gì cũng được, cái gì nặng nhọc là anh giành làm, giờ thì muốn đòi hỏi phải hẹn hò cùng anh nữa! Nói vậy thôi chứ cậu không dám đòi hỏi gì đâu, cậu cũng còn lo nhiều lắm. Anh nói thương thì thương nhưng sau này ai đẹp hơn, tốt hơn và làm anh thích hơn thì anh lấy thêm vợ nữa. Lúc đó cậu không thể làm gì ngoài chấp nhận và chung sống hòa đồng cùng vợ thứ.

Nghĩ đến sao sống mũi cay cay, mang thai nhảy cảm vậy sao? Hay là cậu vốn nhạy cảm những điều mình hay lo lắng.

Đang lo lắng thì cảnh chính của phim cũng đến, cô bạn gái cầm con dao tiến về giường. Chàng trai trên giường vẫn ngủ yên bên cạnh tình nhân của hắn. Cô nhanh tay chém một đường cắt hai động mạch ở cổ của hắn và tình nhân cùng giường, máu tóe khắp phòng.

“AAAAAAAAAAAA.” – cả rạp phim hét lên.

Yunho đã che mắt JaeJoong từ cảnh nữ diễn viên vào phòng rồi. Nhưng vì cậu mãi mê suy nghĩ nên không biết mình đang coi hay bị che nữa. Chae Yeon ôm lấy tay áo anh núp vào vì sợ. Cảnh tiếp theo là chặt xác người, hình như cả khán đài bắt đầu nhón nháo không ăn nổi gì nữa vì quá dã man. Yunho cũng không xem mà che mắt và ôm JaeJoong vào ngực để cậu không thể thấy mấy hình ảnh ấy. Anh mà biết nội dung phim thế này thì đưa cậu đi chơi riêng còn tốt hơn.

“Ông xã?” – cậu giật mình thấy mình bị ôm, ngực anh đập vào mắt cậu, nhịp tim vẫn đập đều trong ***g ngực

“Đừng xem!”

“Phim này ghê lắm hả ông xã?” – cậu nghe tiếng gào rú của cả rạp phim cũng mừng tượng ra phần nào. Nắm chặt ngực áo anh cậu giấu cả phần thân trên cơ thể vạm vỡ của anh.

“Ờ...” – JaeJoong bịt miệng. Cảm giác của nước ngọt có ga trào lên trên cuống họng nóng hổi, như dòng nước sôi muốn thoát ra ngoài cổ họng.

“JaeJoong!” – anh chăm chú nhìn cậu rồi khều vai Kangin ra hiệu anh đưa cậu vào nhà vệ sinh.

Kangin gật đầu, thật ra có ai dám coi phim đâu. Chae Yeon hệt hững khi mất cơ hội dựa dẫm anh còn Kangin và Shindong là hai tên to con mà nhát gan, lấy lý bắp lớn che kín mặt để không xem.

Xoettttttt

“AAAAAAAAAAAA.” – cả rạp la lên khi chiếu cảnh nữ diễn viên phanh xác bạn trai trên giường. Kangin còn sợ làm rớt bắp vương vãi dưới chân. Chae Yeon nhắm mắt bịt tay cầu mong Yunho mau mau ra đây.

19. Chương 19

...

Nhà vệ sinh nam.

“Ọe.... ọe....” – JaeJoong cố nôn nhưng không được. Cảm giác cứ giữa chừng ở cuồng hống khiến cậu khó chịu và mệt kèm theo triệu chứng tức ngực tạm thời.

Yunho vẫn ở sau vuốt lưng nhẹ nhẹ cho cậu. Mãi một lát không thể nào nôn được, cậu ngồi nghỉ trên nắp bồn cầu vì không muốn ra ngoài xem phim đó.

“Có phải hồi sáng em ăn không tiêu không?” – anh vuốt tóc quan sát từng biểu cảm trên mặt cậu. Anh không muốn cậu cố chịu đựng những đột biến trong cơ thể khi mang thai. Anh đọc sách và biết những triệu chứng thai hành sẽ làm cậu rất mệt, khó ăn thậm chí thay đổi tính xấu đi.

“Em không biết nữa...” – cậu lắc nhẹ đầu, mặt buồn lắm.

“Chắc là triệu chứng thai hành thôi, mai anh đưa em đi tái khám.” – anh xoa xoa quanh bụng cậu – “Con ngoan đừng có hư appa không thương đâu.”

“Bé ngoan mà.” – cậu cười nhìn xuống vùng bụng hơi tròn chút xíu. Cậu lúc trước vốn đã ít ăn nên bụng phẳng lì, giờ có em bé nên cậu chịu khó ăn nhiều một chút để cho em bé khỏe mạnh nên bụng cũng tròn ra.

“Anh Yunho!” – Kangin và Shindong vào toilet mặt mày cũng xanh mét hết rồi.

“Em nghĩ mình nên đi bơi thôi!” – Shindong xoa xoa đầu mình, những cảnh dã man ngoài kia làm họ đau cả đầu và ám ảnh.

“Cô Chae Yeon đâu?” – anh hỏi

“Dạ cô ra ngoài chờ mình rồi.” – Kangin chỉ ra ngoài. Chợt thấy cậu ngồi yên trên nắp bồn cầu còn anh xoa xoa bụng cho cậu, hành động này.... mùi mẫn, không giống với Yunho mà họ quen biết.

“JaeJoong có thai. Hai cậu đừng nói chuyện này cho ai biết, anh không muốn ở dưới lo.”

Họ há hốc không tin nổi rằng JaeJoong đã có thai. Giờ thì họ hiểu tại sao Yunho lại chăm sóc cậu tử tế như thế, ý không phải là bình thường không tốt nhưng bây giờ đặc biệt hơn vì có thêm đứa nhỏ.

“A...anh định giấu ở dưới sao?” – Kangin lắp bắp hỏi. Yunho dù là trưởng thôn, quyền cao chức lớn cũng không thể nào qua mặt mấy trưởng lão được, nếu biết chuyện họ không để yên đâu.

“Uhm! Hai cậu cứ giả vờ không biết là được.” – sở dĩ anh nói cho họ biết cũng vì họ thường đến nhà. Ba năm không thể nào giấu được cái bụng càng ngày càng to của cậu và cả khi đứa nhỏ ra đời nữa.

“Dạ.” – Shindong gật đầu

“À...em hiểu rồi!” – Kangin gật gù suy diễn ra mọi chuyện – “...thì ra là có em bé.”

“Mau ra ngoài thôi. Đừng để cô chờ!” – Yunho nắm tay dẫn cậu ra ngoài trong khi phim vẫn còn chiếu dang dở.

...

Kangin đưa họ đến một hồ bơi ngoài trời. Ai nấy đều vào thay đồ bơi trong khi cậu chỉ ngồi trên ghế xem họ. Cậu không muốn người ta nhìn vào cơ thể không đẹp của mình, cả dấu thẹo đang lành bên ngực nữa. Cậu mỉm cười nhìn qua khu trẻ con, những đứa trẻ chạy vòng quanh nhau, vòi nước phun nhẹ nhàng vào làn da trẻ thơ khiến chúng trông thật mũm mĩm, tiếng cười đùa khiến cậu bất giác xoa bụng cười theo.

“Nè! Cậu mang thai bao nhiêu tháng rồi?” – Kangin đột ngột ngồi ghé gần cậu hỏi.

“Gần hai tháng rồi!” – cậu cười giơ hai ngón tay lên

“Khi nào mới biết giới tính của em bé?”

Cậu lắc đầu.

“Hi vọng nó là con trai.” – Kangin thở hắt ra.

“Yunho nói con gái hay trai anh ấy cũng thương hết.”

“Cậu đúng là không có đầu óc.” – Kangin gõ nhẹ vào đầu cậu rồi nhìn xem Yunho ra khỏi phòng thay đồ chưa, thói quen bắt nạt JaeJoong không thể nào bỏ được. – “Không lẽ nói với cậu rằng sinh con gái thì đuổi hai mẹ con đi sao. Thai cậu là thai rỗng đó! Anh Yunho giấu kín chuyện này không phải dễ đâu, nếu sinh con gái là uống phí công sức.”

“Sao vậy?” – cậu lo lắng

“Cậu nghĩ đi! Nếu sinh con gái khi trở về thôn anh Yunho vừa bị mấy trưởng lão mắng vừa thất vọng vì sinh con gái, không khéo chê cậu không biết sinh rồi tìm cho anh Yunho vợ thứ để kiếm thêm thằng cháu trai nối dõi họ Jung.” – Kangin nhìn ra hướng phòng thay đồ phòng hồ khi Yunho ra sẽ đổi ngay đề tài khác.

Kangin không có ý xấu chẳng qua không thích cái tính thiếu suy nghĩ của JaeJoong. Nhìn thấy Yunho đường đường là trưởng thôn cao ngạo, nay lại phải chạy ngược chạy xuôi lo cho cậu và cả em bé, là anh em với nhau nhìn vậy thấy chán nản giùm, chưa nói chuyện mất hết gia quy, mặt mũi còn để đâu nữa.

“Vậy làm sao đây? Lỡ là con gái thì sao?” – cậu hoảng sợ khi nghe Kangin nói như vậy. Nếu là con trai thật sự cậu sẽ bị trưởng lão chê trách còn không xem trọng mẹ con cậu, rồi cũng bị hắt vào một xô nào đó để rước thêm vợ thứ về cho Yunho.

“Bối vậy mới nói cậu rằng mà có con trai.” – Kangin nói nhỏ lại rồi đứng dậy xuống hồ bơi. Yunho cùng mọi người đã tắm ướt ở trong xong rồi.

Yunho thấy mặt cậu xanh xao, anh lại càng thêm lo lắng vội ngồi bên cạnh nắm tay cậu, chúng lạnh ngắt!

“JaeJoong! Em sao vậy? Tay em sao lạnh vậy hả?”

“E...em...em...không...không sao.” – cậu cười méo mó, đôi mắt còn thất thần nhìn xa xa. Cậu hoảng sợ lắm! Làm sao đây? Yunho sẽ bị rầy la nếu là con gái, cậu sẽ bị hắt hủi nếu là con gái, cả đứa con gái tội nghiệp của cậu nữa.

“JaeJoong!” – Yunho gọi lay nhẹ vai cậu

“Dạ?”

“Em đang nghĩ gì vậy? Anh gọi em này giờ, em thấy trong người thế nào?”

“Dạ không sao. Tại em còn ám ảnh phim kinh dị hồi này. Anh xuống bơi đi!” – cậu cố cười

“JaeJoong không sao đâu. Tại phim lúc này đáng sợ quá thôi!” – Chae Yeon mỉm cười thoa kem chống nắng.

Cô mặc bikini màu xanh da trời, rất hợp với màu nước hồ bơi và bầu trời nổi bật làn da trắng và những đường cong. Những điểm nổi bật của phụ nữ được cô phô bày ra ngoài theo dáng đứng thoa kem chống nắng. Tuy nhiên Yunho không nhìn đến cô chút nào, có nhìn cũng nhìn mặt cô khi nói chuyện chứ không nhìn đến thân hình quyến rũ. Như vậy cô càng thích, anh đúng là người đàn ông chân chính.

Yunho ngồi mãi một hồi đến khi chắc chắn JaeJoong không sao anh mới xuống bơi với sự lôi kéo của Kangin và Shindong. Riêng cậu, cậu thật sự lo lắng. Cậu thương con cậu và không muốn ai khác la mắng nó hay hắt hủi nó như cậu trước kia. Cậu hiểu cảm giác bị bỏ rơi là thế nào, khó chịu lắm và cả mặc cảm nữa. Chính vì cậu không có gì tài giỏi, xinh đẹp không, gia thế không, học vấn không, tài năng không.... hoàn toàn không có bất cứ điều gì làm cậu tự tin là sẽ được yêu thương cả.

Nghĩ lại đúng là khi biết cậu có mang Yunho bắt đầu tốt với cậu và lo cho đứa bé lắm. Không phải Yunho không thương cậu nhưng đặc biệt thương đứa bé hơn. Ít ra Kangin nói đúng, dù sao lấy vợ là để sanh con nối dõi chứ không để cưng chiều hủ hạp, mặt mũi gia trưởng của Yunho để đâu nữa. Nếu gặp ở dưới thôn lúc này họ vẫn sẽ tốt và chăm lo cho cậu nhưng nếu biết là mang thai phụng chứ không phải rỗng thì chắc cậu sẽ phải tự lo cho bản thân và đứa bé.

Lại nói đến thôn thì không phải không có tình người, chẳng qua lẽ lối phong kiến của các trưởng lão bao đời đã thế. Sinh được bé trai coi như làm được việc còn bé gái thì xem như vô dụng, vẫn sẽ nuôi bé gái và cho ăn học thành người nhưng không trân trọng bằng bé trai đâu.

Ngày hôm nay đi chơi nhưng tâm trạng cậu tệ lắm, cậu muốn trốn tránh những suy nghĩ nhưng không thể. Cậu thương con mình dù trai hay gái, cậu có nghĩ qua việc bỏ đi, cậu thà rằng bỏ đi trước khi biết là trai hay gái. Cậu sợ nhìn thấy khuôn mặt thất vọng của Yunho nếu như biết là bé gái. Bỏ đi thì sao chứ? Cậu vô dụng lại kém cỏi, ra đường có nước làm ăn xin chứ sao kiếm cơm nuôi cả hai mạng lớn bé được.

Yunho hỏi gì cậu cũng nói ‘Không sao! Không sao!’. Cậu suy nghĩ nhiều lắm! Nghĩ đến việc bé gái chào đời chỉ nhận được mỗi sự yêu thương của cậu thì cậu lại khóc. Cắn chặt môi để không khóc thành tiếng, cậu sợ đánh thức Yunho dậy giữa đêm hôm thế này.

...

Ngày sinh nhật năm nay thật ý nghĩa vì trong bụng mang một sinh linh bé bỏng. Sinh nhật cũng không làm gì, hai vợ chồng cùng nấu bữa ăn để chia vui với nhau thôi.

“Tặng em!” – Yunho mang cái hộp lên giường cho cậu.

“Cám ơn ông xã!” – mắt cậu rơm rớm rồi. Cậu đâu nghĩ rằng Yunho sẽ tặng cho cậu cái gì đâu. Với cậu, có anh và con là đủ quá rồi.

“Em mở ra xem thích không?”

JaeJoong gỡ cẩn thận từng miếng băng keo trong ra nâng niu hộp quà như sợ nó sẽ méo mó trong bàn tay mình vậy. Cái thùng giấy nhỏ bình thường với vài miếng băng keo và sợi dây cột kỹ, không có gói giấy màu hay cột nơ như quà sinh nhật thông thường.

“Ông xã...” – cậu cảm động nhìn anh.

Bên trong là cái máy may nhỏ để bàn màu trắng sữa. Yunho không phải tuýp người lãng mạn hay thích khoa trương, anh đơn giản chỉ là mang những gì thực tế đến cho gia đình mình.

“Sau này muốn may gì thì dùng nó. Đừng may tay rồi để chảy máu.”

“Ông xã à! Cám ơn ông xã nhiều lắm.” – cậu ôm lấy anh, hôn lên má thật mạnh và lâu

Nếu nhìn anh mà yêu ở bề ngoài thì sẽ nhanh chóng chán nản nếu sống cùng anh. Yunho có bề ngoài bắt mắt, nói năng hòa nhã nhưng lại là một người thực tế vô cùng. Không có những bó hoa lãng mạn trong ngày lễ, cũng không có bữa ăn dưới ánh đèn cây trong đêm tối đặc biệt. Anh chỉ yêu thương và dùng khả năng của mình để chăm sóc cho gia đình. Không cần thiết nói rõ ra, chỉ dùng hành động để diễn đạt.

Chắc chỉ có kẻ ngốc kia mới yêu anh, mới thương anh sâu đậm như vậy. Cũng chỉ có kẻ ngốc kia mới không cần hoa, không cần đèn cây hay những câu tình cảm. Với kẻ ngốc kia thì chỉ cần một cái ôm ấm áp là đủ lắm rồi. Và cũng chỉ có kẻ ngốc kia mới làm anh thấy mình thật hạnh phúc.

...

Những ngày sau đó cậu trở nên ít nói cười hơn, Yunho cứ nghĩ là do thai nhi ảnh hưởng khiến cậu khác tính, đó cũng chỉ là một phần thôi chứ lòng cậu thì đang nặng trĩu những lo lắng khi bụng càng ngày càng lớn cũng như những hoạt động ngày thường dần trở nên khó khăn. Anh vẫn vừa học vừa lo cho hai mẹ con, mệt thật chứ! Bài vở rất nhiều, anh dường như không sắp xếp hết thời gian, may là có Chae Yeon giúp anh rút gọn những bài vở cần thiết.

JaeJoong nhìn anh tiều tụy như vậy cậu đau lòng lắm. Cái bụng càng ngày càng lớn, cậu lại hay nôn, ăn uống cũng khó khăn, khẩu vị cứ thay đổi liên tục, có ngày lại không ăn được chỉ uống sữa không thôi. Cậu không bao giờ đòi ăn hay đòi gì với anh cả, nhìn anh cứ quan tâm lo lắng cho cậu thôi cậu cũng thấy đủ lắm rồi. Chợt nghĩ... là bé gái thì sao? Anh có còn quan tâm nhiều như bây giờ không? Hay trở về trước kia, nói kiêu lời và lạnh nhạt.

Yunho nói cậu không cần phải đi siêu âm để biết giới tính. Anh giữ lời hứa là sẽ thương cả hai mẹ con. Cậu thì vẫn nơm nớp lo sợ, cứ nghĩ mình chắc chắn sinh ra bé gái. Có một hôm Chae Yeon qua thăm cậu xoa

cái bụng tròn của cậu, cô nói cậu mang bé gái vì mẹ cô nói bụng ai tròn thật tròn là bé gái, bụng nhọn là bé trai.

Đêm đó cậu khóc nhiều lắm. Cậu có bé gái! Cậu vui lắm vì biết công chúa nhỏ của mình sẽ khỏe mạnh nhưng lại đau lòng khi nó không nhận đủ lời chúc tụng. Nhà cậu cũng hay gọi điện hỏi thăm cậu, cậu muốn tâm sự với mẹ nhưng không dám, lại im lặng giấu những suy nghĩ vào lòng.

Bụng to mà ngày nào cũng phải chịu khó đi dạo dưới công viên cho đứa bé khỏe mạnh. Chân cậu cũng phù ra hết, tối nào trước khi ngủ anh đều lấy nước ấm pha muối bóp chân cho cậu, có khi mệt quá cậu ngủ gục mất tiêu. Đường như chỉ còn nấu cơm là cậu có thể tự làm thôi chứ việc gì anh cũng nhúng tay vào hết.

Yunho gần thi cuối khóa rồi, vậy là đã gần một năm kể từ ngày hai người dọn lên đây sống riêng. Sau kỳ thi anh và Kangin sẽ đưa cậu về quê xin lỗi với mọi người về việc giấu đứa bé. Bụng cậu to lắm rồi, đã bảy tháng hơn. Nó tròn thật tròn như những gì Chae Yeon nói. Chắc chắn là bé gái!

Thời gian hạnh phúc của cậu có lẽ không còn dài nữa. Trên đường trở về Yeoungju mà lòng cứ lo sợ. Vui vì sắp gặp mẹ, cậu nhớ gia đình mình và muốn về nhà lắm. Yunho bắt đầu dĩ mới phải đưa cậu về nếu không anh sẽ chờ cậu sinh xong rồi mới về. Bệnh viện trên đây dù sao cũng tốt hơn dưới thôn.

Heechul và Siwon cùng về Mỹ để ra mắt gia đình. Thôn làm tiệc chia tay cho Heechul nên anh phải về thôi. Dù sao cũng thi xong rồi! Chae Yeon cùng về lần này khi cô giúp quá nhiều cho anh trong việc thi cuối năm. Cô chịu khó sang nhà ôn cho anh những bài tập có thể sẽ ra trong đề thi. Nhờ cô anh đỡ biết bao khi một lúc vừa học vừa lo cho gia đình. Gánh vác gia đình thật sự không phải dễ, anh là trụ cột mang trách nhiệm rất lớn là đem đến hạnh phúc cho cậu.

...

Thôn Yeoungju

Không biết nên cười hay nên khóc khi vừa đến thôn, trưởng lão chưa hết tức giận, vui mừng khi thấy cái bụng to của cậu qua lớp áo sơmi rộng thùng thình thì lại sốt cả lên khi cậu la đau bụng và chuyển dạ. Có lẽ đường dài làm cậu đau lưng và chấn động đến đứa nhỏ dù Yunho kéo dài hành trình. Thay vì hai ngày một đêm như mọi lần thì anh cứ năm tiếng là ghé khách sạn nghỉ. Về đến thôn cũng mất bốn ngày trời vì sức khỏe của cậu là trên hết.

Biện viện ở thôn.

“Yunho con đừng có đi qua đi lại nữa.” – bà Jung kéo tay anh đứng yên

“Sao lâu quá vậy mẹ?” – anh cứ thở ra rồi đi qua đi lại trước cửa phòng sinh. Lòng dạ nào mà ngồi yên được, anh như đứng trên đồng lửa vậy. Đứng ngồi không yên khi JaeJoong đang trong phòng đó, anh cứ lăm bắm điều gì một mình.

“Không sao đâu, con cháu nó sẽ sanh đứa trẻ mập mạp trắng trẻo mà.” – ông Jung cười, vỗ vai thẳng con. Ngày xưa ông cũng như thế thôi, ông đã khóc khi ẵm anh đấy chứ.

Bụp! – đèn phòng sinh đã tắt

“Bác Yoo! JaeJoong sao rồi bác?” – Yunho vội hỏi bác sĩ vừa ra khỏi phòng

“Mẹ tròn con vuông.” – bác sĩ cười

“Là trai hay gái?” – cả dàn trưởng lão đứng lên

“Là bé gái, nặng ba ký tư”

Mấy trưởng lão phẩy tay chán nản ngồi xuống bàn với nhau. Họ thất vọng ra mặt.

“Con vào thăm JaeJoong được không bác?” – Yunho không quan tâm mấy người kia, anh muốn gặp cậu, ôm cậu, hôn cậu và cảm ơn cậu đã cho anh làm ba.

“JaeJoong sẽ chuyển qua phòng hồi sức cùng em bé.”

“JaeJoong!” – anh vội nắm tay cậu khi y tá đẩy giường bệnh đưa cậu qua phòng hồi sức sau khi sinh.

“Ông...xã...em xin lỗi!” – giọng cậu nghe rất yếu, mắt lại đỏ hoe nhưng môi khẽ mỉm cười. Cậu thương con mình lắm!

“Ngốc! Anh cảm ơn em mới phải. Cảm ơn em đã sinh con cho anh.”

“Yunho! Anh ẵm bé đi.” – cậu nhìn cô công chúa nằm bên cạnh mình

Yunho ẵm con hôn lên trán nó như chúc phúc mong khỏe mạnh và bình an. Anh theo cậu vào phòng hồi sức trong khi mấy trưởng lão bỏ về. Cha mẹ hai bên cũng vội chạy về nấu canh tắm bổ mang vào cho cậu.

“Anh có bị la không?” – cậu siết nhẹ tay anh

“Không! Mọi người đều mong em và con khỏe mạnh.” – anh hôn lên môi cậu. Đôi môi cậu thường mềm mại sao giờ nó khô rất quá.

JaeJoong chỉ cười nhìn con của mình. Cậu biết anh nói cho cậu khỏi lo chứ khi đẩy cậu ra ngoài có ai chạy đến xem mặt bé đâu. Cậu còn nghe những lời chê trách của các trưởng lão nữa, rằng cậu không khỏe mạnh nên không mang thai rồng được. Cho dù có mang thai nữa cũng là con gái thôi.

Cậu sớm biết những việc này rồi. Từ khi Chae Yeon nói với cậu, cậu có con gái thì liệu trước những điều không vui, những câu nói không hay xung quanh con gái cậu. Không sao! Cậu hứa sẽ yêu thương con mình bù cho những gì nó thiếu. Cậu thấy sao mà con cậu giống cậu quá! Nó cũng tầm thường và bình dị, không ai để ý đến nó và xem thường nó. Cậu sẽ không để con cậu chịu những nỗi buồn mà cậu từng trải qua đâu.

Cậu là con trai nhưng không tài giỏi lại thuộc gia đình thường nên không ai quan tâm là lẽ thường. Nhưng Yunho là cháu đích tôn, anh là người cả thôn trông theo từ nhỏ đến lớn. Ai nấy đều lo lắng và quan tâm đến cuộc sống, sức khỏe của anh. Con của anh cũng phải tài giỏi như anh, thông minh như anh.

Yunho chỉ được ngồi thăm một lát vì cậu và con cần nghỉ ngơi. JaeJoong ôm con mình bên cạnh chìm vào giấc ngủ. Nước mắt mặn đắng lăn dài trên má khi đã say giấc nồng. Có lẽ thực tế sẽ còn nhiều điều đau khổ hơn trong suy nghĩ. Chỉ có một điều không thay đổi, cậu rất yêu con của mình và không hối hận khi sinh ra bé.

...

20. Chương 20

...

Phòng hồi sức

Heechul và Siwon vừa rời khỏi bệnh viện sau khi nệm nịu chơi đùa với đứa bé. Họ động viên cậu rất nhiều, trong khoảng thời gian này chắc chắn sẽ gặp không ít khó khăn nhưng chỉ cần vững lòng thì sẽ vượt qua mọi chuyện thôi. JaeJoong cũng không nghĩ được nhiều nữa, trước mắt cậu muốn bên cạnh đứa nhỏ.

“Ông xã ơi! Em.... em về nhà mẹ nghỉ dưỡng được không?” – cậu nhìn anh bế đứa bé và chơi với bé bằng đầu ngón tay của mình

“Hửm? Sao em không về nhà? Anh sẽ chăm sóc em và con tiện hơn.”

“Dạ, em nhớ nhà quá. Cả năm không gặp mẹ, em muốn nhân dịp này ở bên cạnh gia đình.”

“Uhm vậy cũng được! Anh sẽ qua thăm em mỗi ngày.”

Cậu vừa mổ nên ba tháng hè này cũng sẽ ở lại đây để nghỉ ngơi. Cậu muốn về nhà vì cậu biết nhà cậu sẽ quý đứa bé lắm. Cha mẹ cậu cũng thương chị hai cậu như cậu nên họ không xem trọng chuyện trai hay gái. Cậu về nhà cảm thấy dễ chịu lắm, mẹ luôn nấu canh cho cậu uống, chị hai cũng xin nhà chồng cho về nhà vài hôm. Teehee cũng vừa có thai nhưng mới ba tuần. Vậy là sau này công chúa nhỏ của cậu có bạn chơi chung rồi.

“Em đặt tên cho bé chưa?” – Teehee nắm bàn tay co quắp của bé hôn nhẹ vào. Em bé dễ thương nhưng hay khóc nhè lắm. Lần nào bé khóc cậu phải dỗ, phải hôn bé mới nín. Xem ra cái tật mít ướt cũng giống cậu rồi

“Dạ chưa. Em định hỏi ba tên nào hay đặt cho bé.”

“Yunho không đặt tên cho bé à?” – Teehee chợt nhớ ra. Con gái thì tên gì cũng được, có quan trọng gì đâu – “Chị xin lỗi!”

“Dạ không sao đâu. Tại Yunho bận việc với mấy bác ở nhà lớn nên chưa rảnh đặt tên cho con.” – cậu cười buồn

“Em đặt đi! Bé rất giống em, em đặt một tên dễ thương cho bé đi.”

“Chữ nghĩa em đâu có giỏi.” – thật ra cậu có nghĩ đến cái tên cho bé trước rồi. Cậu biết là con gái nên mấy trưởng lão sẽ không hợp lại cùng nghiên cứu cái tên sao cho đẹp, sao cho ý nghĩa. Yunho vì bận nên không quan tâm hay chăm sóc cậu như những ngày trên thành phố. Dù hiểu cho anh nhưng mọi việc dường như âm thầm kết hợp khiến cậu phải buồn rằng sinh con gái, anh đúng là không còn như trước. Những lời Kangin nói với cậu ở hồ bơi vài tháng trước, mọi việc đều thành sự thật hết rồi.

“Có sao đâu. Con em mà, em thích tên gì thì đặt tên đó cho bé.”

“Chị thấy gọi HoJoong được không chị?”

“Em dùng tên mình và Yunho ghép lại à? Uhm! Dễ thương lắm, bé tên HoJoong nhé.” – Teehee hôn lên má bé một cái

Cốc Cốc

“JaeJoong! Noona!” – Yunho cúi đầu vào trong phòng thăm cậu

“Em mới đến à? JaeJoong vừa đặt tên cho bé đấy.” – Teehee đưa bé qua tay anh để anh bế

“Em đặt cho con rồi à?” – anh cũng định bàn với cậu về việc đặt tên cho bé

“Dạ, em định đặt cho bé HoJoong. Anh thấy được không?” – cậu cắn môi lo lắng.

“Tên ý nghĩa lắm. Anh rất thích.” – anh gật đầu hôn lên trán cậu và con. Dù cái tên thật sự không hay lại không có nghĩa gì cả nhưng là tên do anh và cậu ghép lại nên nó mang một ý nghĩa to lớn khác. Là thiên thần của cả hai.

“Hôm nay em thấy sao rồi?”

“Dạ, em khỏe nhiều rồi. Vết khâu cũng kéo da non. Mọi người tới rồi hả anh? Mình đi thôi đừng để mấy bác đợi.” – cậu mang vớ vào chân.

Hôm nay là tiệc tiễn Heechul và Siwon. Họ không thích làm lớn nên để vài bàn ở sân nhà Yunho để ăn uống mà thôi. JaeJoong về nhà cũng một tháng rồi, khỏe lên rất nhiều và cả đứa bé cũng thế. Cậu không muốn ẵm con về nhà anh đâu nhưng Yunho đòi bế theo.

Một tháng nay anh ngày nào cũng qua thăm cậu và con. Anh vẫn bận rộn với việc ở thôn nên khó kiếm thời gian gần cậu lâu hơn được. Chae Yeon ở phòng dành cho khách ở nhà lớn chứ không thể để ở nhà Yunho được, sẽ mang lời ra tiếng vào cho cô.

Chae Yeon giờ mới thấy sự đáng sợ của thôn này. Cô chưa từng biết ai phong kiến hơn mấy lão ở đây. Cái gì cũng nói là lễ lối, gia quy.... Cô thấy anh khác biệt với những người ở đây quá.

“JaeJoong!” – Heechul chạy lại cậu bế đứa bé nựng nựng cho đỡ nhớ. Cậu vui khi Heechul và Siwon cũng thích bé, hay mua quần áo tặng bé lắm.

Vào bàn ngồi ăn, ai cũng nói về Heechul và những việc ở thôn. Cậu chỉ bế bé trên tay và ăn thôi, cậu ngồi chung bàn với mẹ chồng mình vì bàn to dành cho những người lớn và khách.

“A! Bé tè rồi hả!” – cậu xoa xoa mông bé

“Con vào phòng lấy tã thay đi con.” – bà Jung mỉm cười xoa nhẹ lưng bé. Bà cũng là mẹ nên bà hiểu cảm giác người khác nhìn con mình là thế nào, dù bà mong cậu sanh con trai hơn

“Dạ.” – cậu bé vào trong nhà thay tã và thoa phấn sạch sẽ cho bé. Cậu quay ra bàn thì dừng lại một chút khi nghe chuyện của anh trong bàn lớn.

“Chà! Cô giáo của Yunho còn trẻ mà lại tài giỏi, nghe Yunho nói cô giúp nhiều cho nó khi trên thành phố lắm. Thật là cảm ơn cô lắm.” – một trong những trưởng lão khen ngợi cô.

Họ kính trọng những người làm giáo viên và nhất là cô dạy học cho Yunho thì họ càng phải đón tiếp nồng hậu hơn nữa. Nhờ cô mang những kiến thức truyền dạy cho anh để anh giúp thôn thêm no ấm.

“Nếu Yunho có vợ là giáo viên như cô thật là phúc quá. Tài giỏi lại xinh đẹp, lại hiểu biết lễ nghĩa.”

Cậu ôm con mình quay lại trong phòng. Cậu không muốn ở nhà chồng là vậy, cậu không muốn con mình nghe những điều không vui mà cậu phải nghe. Họ không nói về cậu câu nào cũng là vì nể ông Jung và Yunho, nhưng cách họ nhìn cậu hay đứa bé đều làm cậu buồn nhiều lắm.

Ngày xưa không phải ông Jung đứng ra hỏi cưới cho Yunho thì mấy trưởng lão có để yên cho anh lấy một người tầm thường như cậu không chứ. Là cậu bất hạnh hay anh bất hạnh? Cậu gả về đây chỉ toàn mang rắc rối cho anh và gia đình. Nếu cậu lấy một gia đình bình thường như nhà cậu thì chắc chắn con cậu sẽ hạnh phúc lắm. Vì nghèo nên người ta không mong trai hay gái, con cái mình thì mình thương thôi.

“Bé à, bé à! Umma thương bé lắm!” – cậu hôn đứa bé trong tay mình. Tiệc đang diễn ra mà cậu bỏ về thì vô phép lắm, người ta lại nói Yunho không biết dạy vợ. Nhưng cậu không muốn ra ngoài chút nào cả.

“JaeJoong! Tôi nghe nói bé tè hử?” – Chae Yeon bước vào khi thấy cửa không đóng

“Dạ.”

“Cho tôi bế bé một lát được không? Yunho vừa hỏi tìm em đấy.” – Chae Yeon bế bé từ tay cậu và cùng ra ngoài.

Cậu quay về bàn mình ngồi trong khi Chae Yeon bế bé ngồi cạnh anh trên bàn lớn. Cậu sợ con mình lại bị mấy trưởng lão ghét. Nhưng không dám qua đó xin ẵm bé lại, họ mà biết cậu ăn nói với khách như vậy sẽ mắng cả buổi vì làm mất mặt thôn.

“Chae Yeon tài giỏi như vậy chắc phải kén lắm đây! Haha.” – những người già rất thích cô. Cô khéo ăn nói và lấy lòng họ bằng tài năng của mình.

“Dạ không đâu ạ. Con thấy ở thôn ai cũng dễ mến cả, con thích nơi này lắm.” – cô ẵm bé và để anh nắm bàn tay nhỏ của con mình. Trông họ như một gia đình thật sự vậy.

“Nếu con không ngại thì gả cho Yunho của mấy bác này. Yunho nó phải lấy ai xứng với nó để giúp đỡ cho nó chứ.”

“Bác hai!” – anh khẽ gọi khi thấy cô đỏ mặt. Anh nhìn xuống bàn JaeJoong vì biết cậu sẽ nghe thấy. Anh thấy JaeJoong cười với mình nên cũng không lo lắm.

“Ở thôn được lấy hai vợ hử bác?” – cô thắc mắc

“Uhm! Trụ cột gia đình có nhiều vợ là chuyện thường tình. Cần người tài giỏi lo việc cho chồng, sinh con trai để nối dõi.” – các trưởng lão gật gù

Giờ thì Chae Yeon hiểu tại sao họ có vẻ không thích con của JaeJoong. Những người ở đây đúng là cổ hủ quá rồi, thời buổi này mà còn nói chuyện trai hay gái. Tự nhiên cô thấy thương cho JaeJoong, không những không được thương khi mang nặng đẻ đau lại còn bị hắt hủi không ai quan tâm, cả đứa bé dễ thương này nữa.

Cô nghĩ nếu cô sinh con gái họ cũng sẽ làm vậy thôi. JaeJoong khổ như vậy mà cô còn muốn chiếm lấy Yunho. Tự cười mình, cô có xứng là giáo viên tài giỏi như họ khen không đây.

“Oa.... oaa.... . oa....” – em bé chợt khóc lớn

“Con nít gì mà khóc um sùm.” – mấy trưởng lão nhăn nhó khi nghe tiếng bé khóc inh ỏi.

“Joongie đừng khóc. Appa đây!” – Yunho bế lại con mình và dỗ dành bé. JaeJoong sốt ruột cho con mình nên vội chạy lên bế bé từ tay Yunho.

“Bé dễ thương lắm!” – cô khen em bé

“Dạ.” – cậu ôm bé khẽ nhúng tay để dỗ dành bé.

“Mang nó đi chỗ khác đi, chỗ người lớn nói chuyện mà khóc um sùm.” – trưởng lão phẩy tay xua xua

“Dạ, con xin lỗi.” – cậu cúi đầu bế bé vào trong phòng và ở yên trong đó.

“Bé ngoan nha! Bé đói phải không? Umma cho bé uống sữa nhé!” – cậu lấy cái túi lớn đã chuẩn bị khi mang theo qua đây, có tã, quần áo và sữa giữ ấm cho bé. Vì cậu khó chịu trong người nên không ăn, không có sữa cho bé dành cho bé uống sữa bình. Mà bé ngoan lắm, chỉ cần là cậu cho, bé đều uống hết.

“Con đói hả em?” – Yunho vào phòng

“Dạ.” – cậu mỉm cười thấy bé ngậm bình sữa uống rất mạnh

“Lúc này bác hai không có ý gì đâu, em đừng buồn.” – anh ngồi trên giường bên cạnh cậu xem em bé

“Dạ, em biết mà. Tại bé khóc lớn quá thôi.” – cậu cười nhẹ.

Lúc về họ nói với cậu nếu khỏe rồi thì về nhà chồng, ở nhà mẹ trốn việc làm dâu thì người ta cười cho. Cậu cúi đầu tiễn các trưởng lão rồi về nhà thu dọn ít đồ quay về nhà chồng. Từ khi về đây, đó là câu nói đầu tiên họ nói với cậu. Ngay cả trong ngày cưới họ cũng chưa từng chúc mừng hay cười với cậu lần nào. Từ đầu, họ đã không thích cậu làm dâu nhà họ Jung rồi.

...

“Con mời mấy bác dùng nước. Mời cô dùng nước.” – cậu đặt bình trà nóng cùng những ly trà quanh bàn cho các trưởng lão cùng Chae Yeon. Hôm nay họ lại đến nhà cùng bàn chuyện với Yunho.

Bé đã ngủ trong phòng và được bà Jung coi giúp nên cậu có thể yên tâm làm việc nhà. Cậu chuẩn bị đồ ăn đã xong, đợi họ bàn việc xong thì dọn lên được rồi, giờ thì đi giặt đồ trước đã. Ở trên thành phố có máy giặt nên lâu rồi chưa giặt tay, hình như cậu bắt đầu ỷ lại rồi thì phải.

Chae Yeon ngồi bên trong nhìn ra thấy cậu giặt tay mà khiếp sợ. Tay cô mỗi ngày mà ngâm vào chậu xà phòng thuốc tẩy đó chắc chết quá, cả làm việc dọn dẹp móng tay cô cũng gây cho coi.

“Ông ơi! Có phải bản này không?” – bà Jung bế theo em bé mang danh sách gì đó ra cho ông Jung cùng mấy ông trưởng lão trong phòng khách lớn.

“Đâu? Đưa tôi xem.”

“Tôi thấy có xấp này thôi.” – bà Jung lấy tám nệm để em bé nằm trên đó rồi quay ra phụ ông Jung lấy xấp giấy cũ ra.

“Oa.... oaoa.... oa...” – bé khóc lớn lên, tè ra ngoài. Bé uống sữa nhiều nên tè cũng nhiều hơn, ướt cả tã và chảy ra ngoài. Không may là nước tiểu của bé dính vào tà áo của ông trưởng lão khó tính.

“Con xin lỗi!” – cậu chạy hối hả vào khi nghe tiếng con mình. Lau vội tay vào áo thun đang mặc cậu bế em bé lên, nước tiểu cũng dính đầy áo mình. Yunho vẫn còn trong nhà cũ tìm giấy tờ nên không biết chuyện đang diễn ra, hết sức nguy hiểm cho cậu.

“Cậu giữ con cái kiểu gì vậy hả? Để nó khóc lóc suốt, còn tè bậy nữa.” – ông trưởng lão phát hỏa mắng cậu lớn tiếng

“Dạ...con...con xin lỗi.” – cậu ôm em bé vào lòng cúi đầu

“Con sinh con mà không biết dạy con à? Đúng là mẹ nào con nấy.” – lời mắng rất khó nghe.

Ngay cả Chae Yeon còn cảm thấy khó chịu khi nghe như vậy, làm sao cậu nhịn được đến bây giờ chứ? Những người khác không mắng thêm thì im lặng như ông bà Jung. Họ cũng xấu hổ khi con dâu mình bị khiển

trách là vụng về. Cũng tội cậu làm việc cả ngày làm gì còn thời gian chăm con, bà Jung cũng bắt buộc phải theo bên người chứ không dám bỏ bé trong phòng một mình, lỡ lẫn té xuống đất thì sao?

Tốt nhất nên im lặng cúi đầu nghe răn dạy từ người lớn.

“Cậu về làm dâu bao lâu rồi mà không được việc gì ra hồn thế hả? Cậu nhìn xem cả cái thôn này có ai vụng về như cậu không? Tôi chẳng hiểu sao ngày xưa thằng Yunho lại đồng ý lấy cậu? Vụng về đã đành đi lại còn sanh con gái, nó cứ khóc lóc ỉ ôi chẳng để ai yên cả. Con nít mà khóc nhiều như vậy thì cũng không ra gì đâu.”

“D...ạ...c. . co. . n...” – cậu muốn nói xin lỗi cũng không nói nổi, nước mắt cứ trào ra, đầu cúi thấp không dám nhìn ai. Có cả Chae Yeon ở đây, nhục nhã làm sao.

“Cậu nhìn xem...cậu xứng với Yunho nhà chúng tôi chỗ nào? Lấy cậu làm vợ thứ cho nó tôi còn không đồng ý chứ đừng nói để cậu làm dâu chính nhà này. Tôi không dám nghĩ những ngày trên thành phố thằng Yunho nó khổ thế nào khi sống với người vô tích sự như cậu đấy.” – ông trưởng lão mắng nhiều quá cũng đau cả cổ họng, ông uống một ngụm trà để hạ hỏa.

Bà Jung tranh thủ lại vỗ nhẹ tay cậu ra hiệu về phòng đi, bà sẽ dọn dẹp ở đây. JaeJoong cúi đầu rồi vội ôm con chạy về phòng mình. Xấu hổ, nhục nhã và cả tủi thân nữa. Những điều đó không phải cậu không biết, cậu thậm chí nghĩ mình luôn là vậy nhưng từ chính miệng những người lớn nói ra sao mà khó chịu quá! Trong lòng nhói nhói, cảm thấy bản thân đúng là vật thừa thải không ra hồn.

“Um...ma xin lỗi con!” – cậu ôm bé trong tay khóc nức lên.

Ngoài phòng khách mọi việc có vẻ lắng xuống khi ông trưởng lão được Chae Yeon nói vài câu chọc cười. Cô cũng không muốn cái tình trạng này kéo dài như vậy, căng thẳng chết đi được. JaeJoong lau sạch mặt và thay tã cho con mình, cậu lấy dây và vải quần quanh con mình cột ra phía sau lưng. Thau đồ vẫn còn dang dở, cần làm cho xong đã.

Cậu quay ra giặt đồ ngoài sân, bé cũng không còn khóc nữa. Mỗi lần bé bên cạnh cậu bé đều ngoan hơn. Có lẽ bé biết cả mình và mẹ đều giống nhau, là những người tầm thường và nhỏ bé.

“Con tìm được rồi!” – Yunho vui mừng cầm xấp giấy mang vào trong. Anh nhìn thấy JaeJoong treo con phía sau lưng để giặt đồ, anh muốn giữ con giùm cậu lắm nhưng những người lớn đang ở đây, anh cứng cậu hay bênh cậu ra mặt thì cậu càng khổ hơn, họ sẽ càng làm khó cậu nhiều hơn.

21. Chương 21

...

Buổi chiều cậu dọn cơm ra bàn cho mọi người dùng, riêng cậu bế con ra bếp cho con uống sữa và bản thân ăn một chút thức ăn lót dạ. Lúc dọn cơm cậu bị ông trưởng lão lườm một cái, ông vẫn còn tức việc bị tề vào áo. Sau bữa ăn khách cũng về hết, cậu vẫn treo bé sau lưng để rửa chén.

“Để anh giữ con cho.” – Yunho đi vào bếp tháo dây khỏi eo và ngực cậu để bế lên qua tay mình – “Em đừng làm quá sức, vết mổ vẫn chưa lành hẳn đâu.”

“Dạ.” – cậu quay lại mỉm cười với anh – “Con ăn no giờ buồn ngủ rồi.” – cậu nhìn em bé đã thở đều trên tay anh.

“Lúc này có xảy ra chuyện gì vậy?” – một tay anh ôm con, một tay ôm quanh eo cậu

“Dạ đâu có gì” – nụ cười tắt ngấm trên khuôn mặt cậu, quay lưng với anh cậu rửa cho xong đồng chén đĩa.

“Có thật là không có gì không? Không có gì sao mắt em sưng thế này? Bác nói nặng lời với em à?” – anh xoa nhẹ bụng cậu, ốm quá rồi! Từ khi sanh đến giờ cậu ốm xuống hẳn.

“Dạ đâu có” – cậu vẫn rửa chén không dám nhìn anh

“Trên thành phố anh nhờ người đổi nhà rồi.” – cậu quay lại nhìn anh

“Dạ? Sao lại đổi vậy anh?”

“Giờ mình có con rồi, anh muốn em ở thoải mái hơn, con cũng cần có phòng riêng chứ.” – anh hôn lên má cậu, JaeJoong nhìn quanh sợ ai thấy.

“Con còn nhỏ mà, ngủ chung với mình là được rồi. Đổi nhà tốn nhiều tiền lắm.”

“Em bé lớn rất nhanh! Con cứ ngủ chung với chúng ta hoài, khi anh muốn thương em thì làm thế nào?” – anh hôn lên sau gáy cậu làm cậu nhột rút cổ lại.

Đêm đến anh vuốt nhẹ trán em bé, hôn chúc bé ngủ ngon, bé ngủ ngoan trong cái nôi. Anh nằm cạnh cậu, ôm trọn trong vòng tay mình.

“JaeJoong! Cảm ơn em đã sinh cho anh HoJoong.” – giọng anh thì thầm trong đêm thật ấm áp

“Dạ....” – cậu lại buồn. Nếu là con trai thì tốt hơn phải không?

“Công việc ở nhà lớn xong cả rồi nên từ ngày mai mấy bác không còn ghé nhà nữa. Anh cũng không còn bận rộn nữa, anh sẽ chăm sóc con và em.” – anh hôn lên chóp mũi rồi môi, cứ hôn nhẹ nhẹ lên cả khuôn mặt cậu

“Anh thương con và em. Anh không quan trọng con trai hay con gái.” – anh thì thầm vào tai cậu – “Rồi chúng ta sẽ có con trai cho các bác mừng. Nhưng anh vẫn thương con gái hơn.” – cậu đẩy nhẹ ngực anh ra nhìn vào mắt anh.

Yunho khẽ cười – “Vì con gái giống em nên anh rất thương. Sau này con trai giống anh em cũng phải thương đấy.” – anh hôn lên đôi mắt sưng kia, nước mắt ở đâu mà cứ chảy mãi thế này. Anh chỉ nói như vậy mà cậu đã khóc rồi, những chất chứa nặng trĩu trong lòng đều tan biến theo hơi ấm của anh.

“Ô...ông...xã...cảm ơn...anh...” – cậu ôm chặt lấy anh khóc thút thít như đứa trẻ

“Anh thương em và con. Ai nói gì cũng được, anh không muốn thấy em khóc.... anh cũng không muốn thấy em buồn. Anh biết em chịu thiệt thòi rất nhiều, anh xin lỗi. Anh chỉ lần đầu biết thương yêu ai đó, là lần đầu làm cha. Mọi thứ còn quá xa lạ với anh nhưng anh hứa sẽ cố gắng làm người chồng tốt, làm người cha tốt.”

“Ô... ng...x.. ă...” – cậu khóc lớn hơn.

Anh thương cậu như vậy, sao cậu không hiểu chứ? Cậu còn nghĩ sẽ bảo anh lấy vợ thứ để sinh con trai. Cậu không muốn sinh con nữa, cậu muốn dành hết tình thương cho cô công chúa của mình thôi. Nếu sinh con trai vì nghĩa vụ thì không công bằng cho con gái và cậu. Cậu thà để anh lấy người khác còn hơn.

“Anh sẽ không lấy ai khác nữa. Có sinh con trai cũng là sinh với em. Nếu lần sau là con gái thì mình cố gắng nữa, siêng năng nữa. Sinh tám, chín cô công chúa rồi mới có hoàng tử cũng được. Lúc đó em không được than cực đâu nhé!” – anh hôn lên đôi môi đầy vị mặn đắng của nước mắt

JaeJoong không thể thốt nên lời, cậu gật đầu lia lịa.

“Làm mẹ rồi mà con mít ướt thế huh? Không sợ bé Joongie cười em sao?” – anh dùng bàn tay to lớn của mình lau sạch hai dòng nước mắt cho cậu.

“Ông xã ơi!” – giọng cậu khào khào, nghe mà phát tội

“Hửm?”

Gọi rồi cậu lại không nói gì, chỉ ôm sát anh hơn thôi. JaeJoong muốn gọi chồng mình như thế, tiếng ‘ông xã’ của cậu nghe rất dễ thương.

“Gi vậy bà xã?” – anh gọi ‘bà xã’ làm nước mắt lả tả rơi nữa rồi. Lần thứ hai anh gọi cậu như vậy.

“Oa...oa...oa.” – em bé trong nôi khóc lên

JaeJoong vội chạy xuống giường bế bé lên nhún nhún người mang bé sang giường dỗ dành.

“Bé Joongie nằm mơ à! Ngủ ngoan nào! Appa thương.” – anh hôn lên bàn tay tròn tròn của đứa bé

“Bé ngoan.... ngủ đi con.” – JaeJoong vỗ nhẹ vào hông ru cho bé ngủ trở lại.

“Nhìn hai mẹ con kìa. Sao mà mít ướt quá!” – anh bật cười nhìn cậu và con – “Để con nằm đây đi em! Cả nhà mình ngủ chung.”

JaeJoong đặt bé đã ngủ say trở lại ở giữa. Anh nằm dang rộng vòng tay ấm áp to lớn ôm trọn gia đình mình vào. Giấc ngủ bình yên từ từ tìm đến.

...

Sáng sớm anh đã bế con nắm tay cậu đi dạo quanh thôn, chào hỏi bà con trong thôn.

“Chú lấy cho con hai chai nước cam đi ạ.” – Yunho đưa tiền cho ông chủ tiệm tạp hóa

Ông chủ loay hoay khui hai chai nước cam ướp lạnh đưa cho anh. – “Aiigoo! Bé nó xinh quá! Sau này chắc nhiều người theo lắm đây.” – ông chủ nựng nhẹ lên má bé

“Dạ.” – anh cười mang hai chai nước đến chỗ cậu.

JaeJoong ngồi bên ghế gỗ gần con kênh. Chỗ này lúc trước cậu đã ngồi khóc cả buổi vì nghĩ anh yêu Heechul. Cậu đúng là quá mít ướt rồi!

“Để em bế cho, anh bế con cả buổi rồi!” – cậu bế lấy em bé qua tay mình, anh cầm chai nước đưa ống hút vào miệng cho cậu.

Sáng giờ cậu vui lắm, anh bế con và đưa cậu đi dạo quanh thôn. Đến đâu ai cũng khen công chúa nhà cậu xinh cả. Trắng tròn mũm mĩm, tay chân tròn vo trông yêu lắm! Yunho lúc nào cũng mở miệng là công chúa của mình, công chúa của con. Anh cưng con của mình ra mặt, ai nhìn cũng ganh tỵ. Cậu hạnh phúc vì anh thương con gái.

“Bé Joongie của appa mệt rồi đúng không?” – anh hôn lên môi bé.

Yunho quả thật thương con mình vô cùng. Đúng như lời đã hứa với cậu, anh lo xong việc thì dành hết thời gian để ở bên vợ và con. Anh giúp cậu cũng như nói đỡ cho cậu trong những sự chê trách của những trưởng lão khó tính khi anh đưa cậu đến nhà lớn, anh ghi tên con gái đầu lòng của mình vào cuốn gia phả nhà họ Jung.

“Hôm nay cô Chae Yeon về à?” – cậu hỏi anh

“Uhm! Kangin và Shindong sẽ đưa cô về trước. Với lại anh nhờ Kangin xem nhà mới của chúng ta như thế nào, anh lo thợ sẽ dọn xốt đồ.”

Riêng về Chae Yeon cô thật không thể nào ở đây lâu hơn được nữa. Cuộc sống không mấy lạnh, không tivi đầu kỹ thuật số, ngay cả ra ngoài đường cũng chỉ đi qua đi lại nhìn mấy người già phơi cá, phơi cải mặn trước nhà. Thật là nhàm chán! Cô nhớ Seoul biết bao nhiêu, buồn còn lái xe dạo phố mua sắm, hẹn bạn bè ra quán cà phê ngồi bàn về thời trang. Ở đây không ở trong nhà thì ngoài thôn cầm cây quạt giấy nhìn đám nhỏ thả diều. Một tháng mà cứ dài như một năm. Không phải cô không thích Yunho mà là rất thích, nhưng nếu yêu anh mà sống dưới đây thì thà cô chôn chặt mối tình đó còn hơn. Trong khi nó chưa sâu đậm thì cô phải rời khỏi thôi. Đám chú bác ở thôn cũng thật là đáng sợ, cô thương cho JaeJoong, cậu phải chịu những điều ấy cả cuộc đời.

Ba tháng thăm nhà cũng êm ả trôi qua, cậu không phải nghe những lời khó chịu vì anh luôn bên cạnh. Mấy trưởng lão thấy anh cưng con gái cũng có nói này nói kia nhưng anh chỉ cười. Con anh thì anh thương là lẽ thường, ai cấm anh được. Anh lái xe chở cả nhà cùng về Seoul. Bé còn nhỏ nên cũng uống sữa rồi ngủ thôi, trên tay cậu bé không bao giờ khóc cả.

Mới ba tháng mà bé tăng cân liên tục, bác sĩ bảo bé khỏe mạnh lắm sau này sẽ là một đứa trẻ hiếu động. Nghe vậy anh và cậu mừng lắm, anh mua thêm sách và lên mạng coi về cách dạy con tập ăn, tập đi, tập nói.

Căn nhà mới hóa ra là một nhà riêng biệt sát bên trường. Nói chung vì anh quá thương con nhớ vợ nên không muốn ở xa, anh muốn học về là có thể đến nhà ngay. Anh không thể xa cô công chúa của mình phút nào cả.

“Nhà này lớn quá ông xâ!” – cậu bé vào trong cùng anh mang vali theo phía sau.

“Mình vào phòng em bé đi! Anh mua nhiều thứ lắm.” – anh để vali giữa phòng khách rồi đưa cậu cùng bé vào căn phòng nhỏ sát bên cạnh căn phòng lớn hơn.

JaeJoong há hốc miệng khi thấy cả căn phòng tràn ngập màu hồng phấn nhẹ nhàng, những tấm rèm màu hồng chấm bi cùng ánh nắng ban mai làm căn phòng trở nên ấm áp đến lạ kỳ. Góc phòng là chiếc nôi dễ thương với chùm thú nhồi bông phát ra tiếng nhạc có thể ru bé ngủ.

Có nhiều thùng giấy bên dưới chứa những thứ cần thiết cho một bé gái vừa chào đời đến khi biết đi. Chiếc xe tập đi cho bé đầy đủ màu sắc sỡ với những món đồ chơi thiết kế chung quanh, tập cho bé điều kiện phản xạ trong di chuyển.

“Đây là vương quốc cho công chúa Joongie của appa.” – anh bế lấy con để cậu có thể đi quanh phòng xem những thứ đẹp mắt. Ban đầu thì cậu sợ anh không thương con gái nhưng giờ thì cậu có phần ganh tỵ vì anh thương con hơn cậu rồi.

Nhìn xem căn phòng biết bao nhiêu là thứ, anh có cần mua sắm đến khi con một, hai tuổi không chứ. Sao không mua giường sẵn cho con luôn cho rồi.

Vui lắm! Lòng cậu ấm áp biết bao khi thấy anh thương con mình như vậy, nhìn cách làm ba có phần vụng về của anh nhưng sao quá đối đáng yêu. Anh suy cho cùng cũng chỉ là chàng trai 19 tuổi, còn là sinh viên vừa đậu năm một.

Xoay quanh không biết đã là chồng là cha đứa con ba tháng tuổi. Chính vì sự vụng về cũng như không đủ kinh nghiệm trong việc chăm sóc gia đình nên anh muốn dùng mọi khả năng để làm tốt nhất có thể. Anh cứng vợ quá thì sợ người ta nói chứ anh cứng con thì ai dám nói.

Nếu nói cậu là vụng về làm việc gì cũng không xong thì anh cũng có tốt hơn gì đâu. Nói đến vợ đến con thì anh chỉ biết cầm đầu cầm cổ mà lo thôi. Những đêm trời mưa người bé phát nóng, anh chẳng biết làm sao, đầu óc muốn nghĩ cũng nghĩ không ra. Cũng là cậu im lặng lấy khăn khăn nhần ngồi bên cạnh lau người cho con, cứ thay khăn rồi lau cho con uống sirô giải nhiệt để con hạ nhiệt. Không ai dạy cậu những chuyện này nhưng đó là bản năng làm mẹ, còn anh thì chỉ biết lo đến phát rầu. Những lúc cậu ra ngoài đi chợ, con đói con khóc suốt. Cả nhà bu lại dụ dỗ nào, dỗ nào cũng không cho con uống sữa được. Bà Jung có kinh nghiệm nuôi con nhưng anh là đứa trẻ dễ bảo còn con gái anh thì lại kén chọn vô cùng, suy ra là bé đeo hơi mẹ. Cậu chỉ cần ôm hôn bé dỗ dành một chút rồi lại nín và ngoan ngoãn cho anh dứt sữa. Vậy cậu vụng về ở chỗ nào chứ? Càng ngày cậu càng hoàn hảo đó chứ.

Để bé ngủ yên trong nôi, anh cùng cậu trang trí nhà lại lần nữa. Treo những bức ảnh của bé đã rửa to lên khắp căn nhà. Tấm hình gia đình ba người anh treo phòng khách thay cho tấm anh và cậu trước đây. Hình anh và cậu sẽ treo trong phòng ngủ của mình.

Đồ đạc cũng không có gì nhiều, chỉ cần kéo ghế sofa và xếp vật dụng nhà bếp theo thói quen thường ngày của cậu là ổn. Anh vẫn còn thời gian trước khi nhập học năm hai, cứ tưởng anh đã học thua người khác vài tháng và sẽ trễ mất một năm nhưng nhờ sự nỗ lực và giúp đỡ tận tình của Chae Yeon anh hoàn toàn theo kịp giáo trình của những người khác.

Kể từ năm hai chắc không còn thời gian quay lại thăm nhà đâu, việc học rất nhiều và còn cả gia đình nhỏ của anh nữa. Anh phải công nhận những thứ trên đây tốt thật và tiện nghi nhưng anh yêu quê hương mình. Anh cũng sẽ dùng tài năng của mình để cống hiến cho thôn, anh sẽ đưa thôn lên tầm cao, để nhà nhà được no ấm.

“Con ngủ say rồi hả anh?” – cậu tám xong quay vào phòng ngủ mới của hai vợ chồng. Căn phòng ngủ của chủ gia đình được bố trí bằng màu cà phê sữa. Trông rất dịu dàng và thoải mái, cảm tưởng như người được ly cà phê sữa thơm phức vào sáng sớm vậy.

“Joongie ngủ say lắm, bé còn mớ nữa.” – anh cười. Nhớ đến đôi môi màu anh đào của bé cứ mấp máy khi ngủ, trông cực kỳ đáng yêu. Công chúa của anh quả thật giống JaeJoong nhiều lắm.

“Chắc là ban ngày quậy quá rồi.” – cậu cười. Bé còn nhỏ nhưng nghịch lắm, ngủ thì thôi chứ mở mắt là tay chân quơ loạn xạ. Có khi bàn tay tròn vo quơ quơ đánh vào mũi anh khi anh làm mặt dữ hù bé. Vậy mà bé cười lớn quơ quơ nhiều hơn, chắc bé biết anh đang nê đùa với bé nên bé quậy theo. Xem ra chưa gì con đã hư theo anh rồi.

“Lúc này cắt trúng tay còn đau không?” – anh kéo cậu ngồi xuống giữa chân mình để lau tóc giúp cậu.

“Da hết đau rồi.” – anh mỉm cười ngồi quay lưng để anh giúp cậu lau khô tóc. Lúc chiều cậu gọt trái cây trong khi hai anh giỡn với bé trên ghế sofa lớn. Yunho thích một cái ghế sofa thật lớn để khi con anh biết đi, biết nhảy anh sẽ để bé nhún nhảy trên cái ghế lớn của gia đình.

Từ phía sau anh ngửi được mùi hương của cậu và cả mùi xà phòng trong tóc ướt. Đã ba tháng anh không gần gũi với cậu rồi, vì vết mổ và sức khỏe nên anh kiêng hết mức như bác sỹ khuyên. JaeJoong của anh dường như đẹp hơn.... quyến rũ hơn trước rất nhiều. Cậu lúc nào cũng cười, nụ cười rạng rỡ vô cùng. Lúc trước cậu nói chuyện hay cúi đầu hoặc im lặng thì giờ cậu mỉm cười và nhìn thẳng vào đối phương. Cậu chỉ tránh tiếp xúc với những trưởng lão gay gắt thôi!

Da cậu thơm hơn thì phải? Da cậu lúc trước cũng đã có mùi hương riêng nhưng giờ nó lôi cuốn một cách kỳ lạ. Người ta nói sau khi sinh sẽ trở nên quyến rũ và cuốn hút gấp mấy lần. Anh thật sự bị kích thích bởi con người càng ngày càng xinh đẹp này và cũng sợ cậu bị những người khác nhòm ngó.

Choàng tay ôm trọn vòng eo này, anh hôn sau gáy lần ra phía trước cổ. Ba tháng rồi, anh nhớ cậu lắm! Chợt nhớ ra hôm nay chỉ là ngày đầu dọn đến, cả ngày mệt mỏi anh còn quấy rối cậu nữa, dừng lại khi còn tự chủ anh hôn lên má cậu chúc ngủ ngon. Cậu nhìn anh đầy kỳ lạ.

Sao lần nào anh làm cậu có phản ứng rồi cũng ngưng lại hết vậy?!

22. Chương 22

...

“Ông xã...” – cậu quay người lại, hai gò má đỏ ửng cả lên, muốn nói gì với anh rồi cắn môi suy nghĩ đắn đo. Thật ra anh có biết cậu bị phản ứng với những nụ hôn vào vùng cổ nhạy cảm do anh tấn công rồi không?

“JaeJoong...em...” – anh nhìn biểu hiện của cậu thiết là cố nhịn cũng không nhịn nổi. Lấy nhau có con rồi mà cậu vẫn còn mắc cỡ khi muốn cùng anh ân ái sao? Nhớ những ngày mang thai, hoc môn đúng là kích thích hơn bình thường. Hầu như cứ hai ngày là mặt cậu lại đỏ lên rồi lúng túng gọi anh sau đó lại im lặng. Dần dần anh biết đang là triệu chứng mong muốn của cậu khi cần sự yêu thương quan tâm từ anh.

“Anh sợ em mệt.” – anh kéo nhẹ cậu ngã vào lòng hôn lên môi.

Hơi thở dần trở nên gấp gáp không kiểm soát, những hành động nhanh nhẹn cởi bỏ vướng víu rồi hòa quyện vào nhau. Chiếc lưỡi mềm mại của cậu ngoan ngoãn đáp trả không ngừng những đợt tấn công dồn dập từ phía anh. Tuổi trẻ thật cuồng nhiệt.

Nụ hôn không thể dừng lại ở môi, nó khao khát tìm kiếm nhiều hơn thế. Da cậu quả thật là khác lạ quá nhiều, mịn hơn, ngọt hơn, thơm hơn và khiêu khích hơn. Anh không ngừng gặm nhấm từng chút kèm theo những dấu hôn nhỏ lơ mờ trên nước da trắng ngần. Dấu hôn lan tràn khắp cơ thể như những nụ hoa e ấp chờ ngày nở rộ, đó cũng như tình cảm anh dành cho cậu, thâm lặng nhưng to lớn đến khi chực trào là một hạnh phúc mỹ mãn.

10 năm yêu anh không hề uổng phí, đổi lại là một gia đình hạnh phúc bên nhau. Cậu có người chồng tài giỏi và cô công chúa xinh xắn bụ bẫm. Kim JaeJoong làm việc gì cũng không giỏi, đúng nhất là không ngừng yêu anh đến giờ phút này, càng ngày càng yêu nhiều hơn thậm chí thiếu anh ngay cả thở cũng không thể.

Những tiếng rên khẽ từ đôi môi cậu khiến anh hấp tấp tìm kiếm nồng nàn hơn. Những nụ hôn ướt át lẫn đôi tay âu yếm xoa nắn cơ thể cậu như châu báu. Ôm chặt cậu, bàn tay anh trượt dọc sống lưng mở rộng lối yêu thương chờ đợi. Hôn nhẹ lên cổ anh, cậu cũng yêu chiều anh bằng đôi tay mình. Nắm lấy phần nhũ nhối vì nhớ nhung, cậu xoa nắn chúng trong bàn tay mình. Những tiếng rên ư ử trong cổ họng dần chuyển sang đau đớn không tả nổi, đã quá lâu cả hai không gần gũi nhau nên không tránh khỏi dạo khúc trước hoan lạc.

“Ồ. . ông xã...” – sự cuồng nhiệt của anh làm cậu không thể nào bắt kịp hơi thở của chính mình nữa rồi. Sao anh lại say mê cậu như vậy? Mới có ba tháng thôi mà.

Anh thở mạnh ra rồi nhẹ nhàng tìm kiếm tình yêu sâu thẳm bên trong cậu và cũng để nói cho cậu biết anh yêu cậu nhiều như thế nào. Có ai làm anh khao khát như cậu không? Có ai khiến đầu óc anh trở nên ngốc nghếch khi yêu như cậu không? Có ai khiến anh cảm thấy hạnh phúc ngập tràn như cậu không?

Không! Anh không biết vì cậu là người yêu đầu tiên, người vợ đầu tiên và mãi mãi là vậy. Anh không tìm được câu trả lời, cũng không cần tìm làm gì vì anh không còn đủ sức rời xa cậu để tìm khác thứ khác so sánh. Cậu và con đã là tất cả của anh rồi.

Đôi tay cùng thân thể anh di chuyển nhanh nhẹn phía trên người cậu, những tiếng rên vì vậy mà càng trở nên nóng bỏng hơn. Khi đã đạt được khoái cảm thì họ thật sự cần đi tắm lại lần nữa, nằm gác đầu trên bụng cậu, anh thở hổn hển lấy lại sức.

JaeJoong nằm thở một hồi cũng đã lấy lại nhịp thở bình thường. Cậu lay nhẹ vai anh...

“Ông xã à.... ông xã.” – cậu lay lay nhẹ nhưng chỉ nghe tiếng thở đều trên bụng mình – “Anh ngủ thật rồi hả?” – cậu vểnh môi đau khổ – “Ít ra anh cũng phải lấy nó ra khỏi em chứ? Làm sao em ngủ đây?” – JaeJoong với tay kéo cái mền lên đắp cho cả hai và chịu sức nặng cả cơ thể anh bên trên lẫn bên trong mình.

...

Sáng hôm sau thật khó chịu đối với JaeJoong, cậu không thể ngồi trên những cái ghế gỗ bình thường như ở bàn ăn được. Cái đau cứ như đêm đông phòng đầu tiên của cả hai, cậu đành ngồi yên trên ghế sofa nhìn Yunho cho con uống sữa và thay tã.

“Còn đau lắm hả em?” – anh choàng tay phải của mình xoa nhẹ ở thắt lưng cho cậu.

Sáng nay ngủ dậy việc đầu tiên làm anh hoảng hốt là đôi mắt thâm đen và khuôn mặt đầy biểu cảm của cậu. Khi anh lui người ra cậu la rất thảm thương! Anh thấy mình có lỗi vô cùng, cậu phải là người mệt ngủ trước anh mới phải vậy mà anh lại ngủ quên đè cậu suốt đêm như vậy. Toàn thân cậu bây giờ rã rời hết cả rồi.

JaeJoong lắc đầu nhẹ mỉm cười không sao với anh dù mông và lưng nhức kinh khủng còn mệt hơn cả lúc mang thai nữa. Anh quá nặng để đè cậu suốt đêm như thế, nói không sao chỉ là để anh đừng lo nhiều thôi.

Bé ba tháng tuổi nên bắt đầu có những hiểu biết nho nhỏ. Khi anh và cậu nói chuyện với bé, bé thích xoe tròn mắt lắng nghe có khi lại cười bập bẹ theo chảy cả nước miếng nữa.

“Con à ~ gọi appa ~ gọi appa đi con.” – cậu dùng đầu ngón tay di di nhẹ trên cái bụng tròn tròn của bé

“Con phải gọi umma trước, umma mang thai con rất mệt đấy. Sau này lớn phải thương umma như appa này.” – không biết bé có hiểu không mà nháy cả hai mắt một cái. Nhìn giống như là chớp mắt thôi nhưng nó xảy ra ngay sau khi anh nói. Khỏi cần nói thì anh và cậu đều la hớn hở cả lên.

“Em thấy Joongie nháy mắt không?”

“Dạ thấy, con nghe anh nói đó!” – cậu cười. Cả hai tiếp tục nói chuyện với bé nhiều hơn để bé nhớ tiếng cha mẹ mình và từ từ tập nói.

...

Yunho đã vào học được ba tháng. Năm hai không phải do Chae Yeon nhận lớp nhưng cô vẫn giúp anh khi cần dù sao anh là một sinh viên rất có tiềm năng, nói công hay tư cô thật sự muốn giúp anh và mong gia đình anh hạnh phúc. Cô cũng thỉnh thoảng ghé nhà anh dùng cơm và chơi với em bé.

Yunho càng ngày càng dính sát với công chúa nhỏ của mình. Anh thậm chí nhớ con đến phát điên, anh lưu hình và những clip của bé trong điện thoại mình. Giờ nghỉ trong trường anh lại nói điện thoại video cùng vợ và con gái, học xong anh lập tức về nhà hôn hít con cưng của mình. Từ khi anh làm cha anh cũng khác nhiều lắm. Anh cười nhiều hơn, lại biết nói đùa hay làm những động tác nhõng nhẽo khi chơi đùa cùng con. Nhiều khi JaeJoong thấy mình có đến hai đứa con vậy.

“A...p...” – miệng bé bập bẹ tập nói

Cậu nhìn con trân trân rồi hét lớn – “ÔNG XÃ!” – Yunho từ nhà tắm không kịp kéo quần lên vội chạy vào phòng ngủ – “Con vừa gọi appa đó anh!”

“Con biết gọi rồi hả em?” – anh quỳnh cả lên, nằm úp lên giường nắm tay công chúa của mình – “Con gọi lại đi! Gọi cho appa nghe đi!”

“Gọi đi con, appa tới rồi nè.” – cậu nắm tay còn lại của bé khẽ đung đưa

“A... p... p.” – tuy chỉ là những âm tiết rời rạc nhưng anh biết con gọi mình. Anh mừng hôn lên đôi môi tru tru ra của con cưng.

“Con appa giỏi quá! Gọi umma đi con! U-m-m-a.” – anh đánh vần từng chữ dạy con mình

“Con biết gọi appa là giỏi lắm rồi.” – cậu nựng yêu hai gò má phúng phính của bé

“U...m...m.....ma.”

“Con gọi em kìa!” – anh reo lên quay sang cậu thì thấy cậu bịt miệng lại khóc nức lên từ từ.

“Con ngoan!” – cậu ôm lấy bé, nước mắt chảy dài.

“Bà xã! Cám ơn em nhiều lắm.” – anh ôm cả hai mẹ con, để yên cho cậu khóc. Anh hiểu cảm giác vui sướng biết bao khi được con mình gọi cha gọi mẹ. Một cảm giác thiêng liêng không gì sánh bằng. Anh sẽ bảo vệ cả gia đình mình hạnh phúc mãi mãi.

...

Bước qua sáu tháng tuổi bé bắt đầu phát triển nhiều, điều đó càng làm Yunho không muốn đến trường chút nào, anh ganh tỵ với vợ mình khi được bên con suốt. JaeJoong được nhìn thấy con biết ngồi đầu tiên, con mọc răng, con biết dùng tay quăng đồ chơi.... . anh cũng muốn chứng kiến từng giây phút của bé.

Yunho vẫn còn ở lớp, gấp điện thoại lại sau cuộc trò chuyện của hai bố con, cậu lấy một đĩa rau luộc thái nhỏ để con tự bốc ăn. Bé thích cách tự ăn thế này và bé ăn rất ngoan. Sau khi cho bé tự ăn xong cậu mới cho ăn cơm nấu nhừ với bí đỏ để bồi dưỡng bé.

“Joongie ngoan nào.... ừm.” – dứt từng chút từng chút, để em vừa ngồi chơi với những con thú nhồi bông nhỏ trong tay, cậu kiên nhẫn dụ bé ăn cơm.

Cách

“Joongie ơi! Appa về rồi nè!” – anh reo lên khi bước vào phòng khách, bé thấy anh về liền cười toe toét.

“Ông xã? Sao anh về sớm vậy? Anh vừa nói chuyện với con mà?” – cậu trố mắt ngạc nhiên

“Cô bạn nên lớp tự quản. Anh nhớ con quá nên về sớm, bài tập làm ở nhà cũng được.” – anh hôn lên hai bên má bé.

JaeJoong không thể nói gì nữa, người chồng lý tưởng ngày trước của cậu đâu rồi. Jung Yunho có bệnh cũng không bỏ học buổi nào giờ lại nhớ con gái mình đến chạy ngay về nhà như thế. Anh cưng con làm cho cậu cũng phải sợ.

“Con ăn được không em?”

“Được mà ít lắm.” – cậu nhìn chén cơm nhỏ chưa vơi đi một nửa

“Joongie à ~ Joongie không ngoan hửm? Joongie ăn cơm đi rồi appa cho chơi.” – anh lấy con gấu nhỏ trong tay bé ra giấu sau lưng, anh làm mặt nghiêm

Bé mếu mặt tỏ vẻ không vui, quơ quơ cánh tay tròn trịa của mình đòi lại.

“Joongie ăn đi appa cho.”

“e.... e.... e.” – miệng bé bập bẹ chỉ gọi được ‘appa, umma hay e e’ mà thôi. Khi bé vui buồn đều kêu như vậy, dễ thương vô cùng.

“Joongie ngoan...ùm nè con.” – cậu dứt nhưng bé không chịu ăn

“e...e...e.” – bé mếu máo chỉ Yunho

“Ông xã! Con đòi kìa.”

“Joongie ngoan, ăn miếng đi ba thương.” – anh mỉm cười nhìn công chúa của mình đang bực bội

“e...” – bé chống tay xuống bò lại gần anh

Yunho và JaeJoong trở mắt như tượng khi thấy bé biết bò. Là lần đầu tiên bé bò, có lẽ bé thật sự thích con gấu đó nên muốn lấy lại.

“Joongie!” – anh lùi lại cầm con gấu vẫy vẫy, bé bò tới anh. Yunho tiếp tục lùi để bé bò một đường dài theo anh. Cuối cùng anh chịu không nổi bế con mình lên hôn khắp mặt làm bé cứ e. . e không chịu, mặt bần hết vì anh rồi.

...

Bé được một tuổi thì biết đi. Lần này anh là người đầu tiên nắm tay bé tập cho bé đi từng bước. Lúc bé té anh xót cả ruột mà không đỡ, anh gọi tên bé để biết tự chống tay hay bò dậy để đi tiếp. Có gia đình như vậy là động lực thúc đẩy anh cố gắng hoàn thành việc học tốt hơn để dành nhiều thời gian cho gia đình.

Anh thích nhất là mỗi khi về bé reo lên

“Appa.... về nhà.”

...

Cuộc sống cứ như vậy mà trôi qua. Bé Joongie một tuổi càng thấy được nét đáng yêu của một công chúa. Ba người như vậy là một gia đình trọn vẹn rồi. Chỉ là đến khi JaeJoong bắt đầu cảm thấy biếng ăn và hay ói.

“Không lẽ...”

Lần này cậu tự đi khám, bé bé theo đến bệnh viện cậu sốt ruột chờ đợi kết quả. Ngồi trước vị bác sĩ quen thuộc – bác sĩ đã theo suốt Joongie khi chỉ là cái phôi nhỏ.

“Chúc mừng cậu. Thai sáu tuần rồi nên bắt đầu có những triệu chứng khó chịu. Những cái đó cậu biết rồi nên tôi không cần nói lại nữa!” – bác sĩ cười với cậu quay sang nựng bé – “Joongie nhớ bác không?”

“Umma.” – bé úp mặt vào người cậu, bé không thích người lạ

“Xin lỗi bác sĩ, bé còn nhát lắm.” – cậu xoa đầu con gái mình

“Cậu về báo tin vui cho Yunho đi! Chắc cậu ta mừng lắm.”

“Dạ, cảm ơn bác sĩ”

JaeJoong bế con về nhà mà lòng nặng trĩu, cái gánh nặng này đã lâu lắm rồi cậu không nghĩ đến. Nếu lại là con gái thì sao? Cậu biết anh thương con nhưng lần này lại là con gái thì những người dưới thôn sẽ làm khó anh, họ sẽ bắt anh lấy thêm vợ để kiếm con trai.

...

23. Chương 23

...

Cậu suy nghĩ suốt bốn tuần nên nói làm sao với Yunho đây? Bụng hôm nay đã tròn ra rồi có muốn giấu cũng không được lâu. Yunho thật sự bận học bận lo cho cậu và con, nếu biết cậu có thai anh sẽ càng thêm áp lực nữa. Hay là cậu cùng con về thôn? Như vậy anh sẽ an tâm học tập hơn.

“Appa.... appa.” – bé HoJoong ngồi trên vai Yunho, tay nắm tóc giật giật gọi

“Hửm? Gì vậy con?” – anh ngược mắt nhìn lên con cưng của mình.

Lúc trước anh không nghĩ mình sẽ lại thương con đến như vậy. Anh là người sống gia trưởng thường không bộc lộ những cảm xúc hay suy nghĩ ra ngoài. Nhưng có lẽ chính Kim JaeJoong ngốc nghếch kia đã thay đổi con người anh. Và đến khi anh thấy con mình chào đời anh không cần biết gì nữa, anh phải yêu thương công chúa của anh, yêu quý gia đình của mình. Lập trường gì đó, lẽ lối gì đó đã không còn giữ nổi bởi một tiếng ‘ông xã, appa’.

“Chắc con khát nước đó. Anh bế con xuống đi.” – JaeJoong lấy bình nước dành cho bé ra khỏi túi. Yunho nắm tay cậu ngồi vào cái ghế đá gần bờ hồ rồi bế con xuống ngồi trên đùi mình để cho bé uống nước.

Hôm nay chủ nhật, anh đưa cả nhà đi sở thú. Bé vui lắm chỉ con này con kia, nghe tiếng sư tử gầm thì lại khóc lóc không chịu. Thật là đáng yêu quá!

“JaeJoong!” – anh gọi cậu. Sắc mặt cậu bần thần nhìn không yên ổn, hôm nay đi chơi cũng không nói lời nào.

“Dạ?”

“Em mệt à?”

“Dạ đâu có. Em lo cho con.” – cậu cười nhẹ lấy khăn giấy ướt lau mặt cho bé. – “Ông xã!” – cậu gọi anh

“Uhm.” – anh khoác vai cậu kéo lại ngồi gần, cả nhà cùng nhìn bờ hồ rộng lớn. Mùi hương của hoa sen cứ phảng phất trong gió, cái nắng nhẹ nhẹ trải vàng các tán lá, cành cây.

“Em.... em và con về thôn nha?”

“Tại sao?” – anh quay sang nhìn cậu, đưa bé khê giật mình. Anh vội vuốt nhẹ con xin lỗi vì lớn tiếng. Anh điều chỉnh giọng lại – “Sao vậy em? Mẹ gọi nói gì hả?”

“Dạ không!” – cậu vội lắc đầu – “Tại em thấy anh cực quá. Em và con....”

“Em đừng nghĩ mấy chuyện đó. Anh làm sao yên tâm để em và con về, nếu em nhớ nhà anh xin nghỉ một tuần đưa em về thăm nha.”

“Dạ thôi.” – cậu cúi mặt xuống buồn bã

“Appa.... appa...voi.... voi.” – bé kéo áo anh vò vò đi chơi

“Được rồi công chúa.” – anh cười bế con một bên tay, tay còn lại nắm tay cậu đi về phía chuồng voi

Đi vài bước cậu thấy chóng mặt ngã vào vai anh, mắt cũng không thể nào mở nổi chỉ nghe tiếng con khóc và tiếng anh gọi. Từ từ mọi thứ cũng chìm hẳn vào bóng tối.

...

Bệnh Viện

“Oa...umma.... . umma.... oa. . oa.” – bé thấy JaeJoong bị người ta đưa đi liền khóc inh ỏi không nín mặc cho anh dỗ cỡ nào.

“Umma không sao đâu con. Joongie ngoan, chút nữa appa đưa con đi gặp umma. Joongie ngoan nín đi con.” – cậu bị ngắt, con lại khóc anh cuống cả lên không biết phải làm sao đây.

Dạo gần đây anh cũng thấy cậu có chút thay đổi, không dễ nhận ra nhưng anh luôn quan sát xem cậu có bị gì không. JaeJoong vẫn nói chuyện và chăm sóc bé như mọi ngày trừ việc cậu hay ngủ sớm trước anh. Yunho nghĩ cậu mệt vì việc nhà và chăm con cả ngày nên không muốn gần gũi, anh không nghĩ cậu lại ngắt xỉu giữa đường như vậy. Anh thật là một ông chồng tồi mà, đáng lý ra thấy cậu không khỏe phải đưa đi khám ngay chứ.

Cạch – bác sĩ cầm bệnh án bước ra phòng. Anh vội bế con tiến lại chỗ bác sĩ.

“Anh đừng lo. Chẳng qua cậu JaeJoong suy nghĩ nhiều và đổi khẩu vị dẫn đến biếng ăn. Có lẽ cả ngày ngoài nắng lâu quá khiến cậu ấy mệt nên ngắt xỉu....” – nói đến đây anh thở phào, tay vẫn đỡ bé nín khóc – “.... thai nhi hai tháng rất quan trọng nên cẩn thận trong mọi việc, căng thẳng quá cũng không tốt cho thai nhi và người mẹ đâu.”

Yunho trợn to mắt nắm tay bác sĩ hỏi lại, anh sợ tiếng khóc của HoJoong làm anh nghe lầm – “Bác sĩ! Vợ tôi.... có thai hai tháng?”

“Cậu ấy đã mang thai được hai tháng rồi. Cậu nên chú ý đến tâm trạng của cậu ấy lúc này, mang thai rất dễ căng thẳng.”

“Dạ cảm ơn bác sĩ” – Yunho cúi đầu rồi bế con vào phòng thăm cậu.

“Umma của con kìa, đừng khóc nữa Joongie.” – anh để con ngồi trên giường bên cạnh cậu

“Umma.... . oa.... umma....” – bé khóc nắm nắm tay áo cậu

Tiếng khóc của bé làm cậu tỉnh dậy. Nhìn quanh thấy mặt con gái mình đầm đìa nước mắt, xót xa quá!

“Joongie đừng khóc! Ngoan nào.” – cậu vội bế con vào lòng dỗ dành. Bé lập tức ngưng khóc chỉ nấc lên nhẹ – “Ông xã, em....” – cậu thấy mình nằm trong phòng lạ nhưng mùi sát trùng có thể nói cho cậu biết, đây là bệnh viện.

“Em biết mình mang thai không?”

“Dạ. Em.... xin lỗi.” – cậu gạt đầu rồi gục mặt xuống. Giờ thì anh hiểu nguyên nhân của mọi chuyện, cả chuyện lúc này cậu đòi về thôn.,việc cậu lo lắng suy nghĩ mấy tuần nay.

Nhưng Yunho mới là người xin lỗi mới đúng.

“Chắc là đêm đó rồi....” – giọng anh trùng xuống

—Flash Back—

Khoảng hai tháng trước – Tại nhà Yunho

“Anh Yunho à.....ợ...cô ta thật quá đáng.” – Kangin đã say khướt nhưng vẫn kiên quyết uống tiếp

“Cậu nên tìm cô ta nói cho rõ mọi chuyện.... . đừng nóng giận chia tay như vậy.” – Yunho cũng ngà ngà say

“Rõ ràng là.... ợ...cô ta...ghen bậy.... em không có lỗi. Cô ta.... phải xin lỗi trước.” – Kangin gần như gục xuống mặt bàn

“Ông xã ơi! Shindong gần đến rồi.” – cậu lại bàn lay nhẹ vai anh. Nhìn đồng hồ đã gần ba giờ sáng, cậu thấy anh say mà không dám cản. Kangin vừa gây nhau đến chia tay với bạn gái nên tìm anh tâm sự, nhưng uống đến sáng thế này, anh lại có bệnh đau bao tử, cậu cứ đi ra đi vào lo cho anh mà không dám lên tiếng. Con ngủ yên trong phòng cũng may.

King Koong

JaeJoong vội chạy ra mở cửa để Shindong vác Kangin ra xe, Kangin say mềm nên không còn biết gì nữa.

“Anh tắm cho tỉnh rồi ngủ, để em dọn ngoài này.” – cậu đỡ anh đứng dậy đưa vào nhà tắm rồi quay ra dọn dẹp bàn nhậu.

Cậu dọn cả đồng lon bia và rượu soju lẫn lóc trên sàn nhà. Cả những món ăn nhẹ cậu chuẩn bị cho họ. Bề bộn quá!

Cậu vào phòng lấy sẵn khăn lớn và quần áo ngủ cho anh và mang chúng vào nhà tắm...

“Ông xã! Em để quần áo ở đây nha!” – cậu đặt chúng lên thành bồn rửa mặt

“U... h... m.” – anh ậm ừ đầy mệt mỏi, mắt nhắm nghiền ngâm cả mình trong bồn nước mà chưa cởi hẳn đồ ra

“Ông xã, anh phải cởi đồ ra chứ!” – cậu lắc đầu, biết anh say quá rồi. Bây giờ muốn không tắm cũng không được, ướt cả người. Cần kéo anh ra khỏi bồn và cởi đồ, sau đó ngủ thẳng. Mai tắm cũng được.

“Bà...xã...à.” – anh gọi làm cậu đứng sững lại. Anh ít khi nào gọi cậu thân mật như vậy lắm.

“Anh còn ngâm nước sẽ cảm đó” – cậu cười kéo tay anh không nổi nên đành cởi đồ giúp anh.

Anh ngã người ra để cho cậu làm gì thì làm. Cởi được áo sơ mi của anh ra, cậu cởi quần Jean mà không kéo ra được, vào nước nó nặng gấp ba cộng với anh ngồi như vậy thì không phải dễ.

“Ông xã nhích người lên chút đi!” – cậu cố lay anh nhưng hình như anh không để ý, mắt nhắm hờ cứ nhìn vào khuôn mặt cậu

“Yêu anh không?” – Yunho thật sự rất lạ, khi uống say cứ như một người khác vậy. Những câu nói này, những âm ngữ này bình thường cậu không thể nghe được. Hôm nay uống say anh mượn rượu để giải tỏa những khó chịu trong lòng.

“Ông xã...” – cậu thật sự ngạc nhiên khi thấy Yunho như thế. Đôi mắt anh cứ nhìn cuốn lấy cậu, như sức mạnh vô hình cậu không thể kháng cự anh. – “Dạ có, em yêu ông xã lắm!”

Ừm

Anh bất ngờ kéo mạnh cậu vào bồn nước cùng mình. Anh nhìn chăm chăm vào khuôn mặt cậu, những đường nét thanh tú hiện rõ mồn một dưới ánh đèn sáng trong nhà tắm. Ánh sáng phản xạ từ mặt nước hắt lên mặt cậu khiến vẻ đẹp càng trở nên lung linh huyền ảo, đưa người say lạc lối.

“Sao em đỏ mặt? Huh?”

“Dạ...” – cậu mắc cỡ cúi mặt xuống. Anh... thật sự rất đàn ông. Đặc biệt khi say thế này.

“Biết dễ đỏ mặt nguy hiểm lắm không hả? Máy người ngoài chợ cứ chọc hoài, không biết sao hả?” – anh siết chặt vai cậu

“Ông xã, mình mau ra ngoài lau khô đi. Sẽ cảm lạnh mất.” – cậu chợt nhớ ra cả hai vẫn còn trong nhà tắm.

“Anh hỏi em có phải thích để người ta chọc lắm phải không?” – mùi bia rượu phả đều trên mặt cậu

“Dạ không có. Em không có” – cậu lắc mạnh đầu mình. Anh đang ghen!

Những lần rảnh đưa cậu cùng con đi chợ, anh nghe những tiếng chọc ghẹo cậu không ngừng. JaeJoong vốn hiền lành nên chỉ cúi đầu không nói, anh không nói cũng không ra mặt chỉ ôm cậu kéo đi chỗ khác nhưng trong lòng bực tức lắm. Anh không cho cậu diện bằng những bộ quần áo đẹp đắt tiền mà vẫn bị chọc ghẹo như vậy, nếu họ thấy cậu trong bộ dạng chụp ảnh như lần trước anh thấy thì sao? Họ sẽ còn làm gì sau những câu nói khó nghe ấy? Những cái ghen lâu ngày chất chứa trong lòng không có dịp trào ra, bây giờ rượu vào lời ra, anh cần giải tỏa chúng.

“Không có sao đỏ mặt?” – anh hơi lớn tiếng làm cậu giật mình

“Em không có, em thật không cố ý mà ông xã.” – nhìn khuôn mặt cậu gần phát khóc anh nói lỏng tay ở vai, hôn lên đôi mắt trượt theo sống mũi đến đôi môi.

Lưỡi anh di chuyển vào trong tìm hơi ấm, thân thể họ đang dần trở nên lạnh đây, cần phải sưởi ấm cho đối phương bằng thân nhiệt của chính mình. Tay anh cởi bỏ pyjama của cậu trong khi đôi môi vẫn quấn chặt lấy lưỡi cậu.

“Ông...xã...mình ra ngoài đã.” – cậu vội kéo nhẹ anh ra nhưng anh siết mạnh hơn

“Bà xã à...” – anh nhìn cậu, mặt cậu càng lúc càng đỏ. Anh hôn lên cổ, ngực cậu, kéo cả thân hình cậu lên trên người mình, cả hai nằm dài trong bồn bước hôn nhau. Tay cậu cũng di chuyển vuốt khắp khuôn ngực rắn chắc của anh.

Yunho gằm gừ trong họng đầy khó chịu, anh vội kéo khóa quần mình xuống cùng cái quần ngủ bó sát cơ thể cậu. Anh tiến vào trong cậu một cách khá dễ nhờ có nước. Những chuyển động của anh đầy mạnh bạo, anh nhấp nhíp vào trong cậu không khoan nhượng.

Những cái cắn răng chịu đau giờ bật thành tiếng rên lớn và ồn ào. Cậu sợ con gái mình nghe thấy và tỉnh giấc nhưng Yunho không có dấu hiệu nào muốn ngừng và bình tĩnh cả. Anh ôm cứng lấy thân cậu và không ngừng ấn sát cả hai cơ thể lại với nhau đến khi không còn một khoảng cách nhỏ giữa cả hai.

Nước trong bồn cứ không ngừng đổ tràn ra ngoài sàn. Anh mặc kệ, anh không thích ai khác khen chê vợ mình cả. Nhìn cậu lúc nào cũng lúng túng khi bị đàn ông khác buông lời chọc ghẹo anh tức lắm, mà nói với những người đó cũng không được gì lại không thể tự nhiên mắng cậu. Anh đâu phải là người không nói lý lẽ nhưng thật sự ai mà chịu nổi vợ mình càng ngày càng đẹp để người khác nhòm ngó chứ.

“Bà xã... bà xã...à...” – anh không ngừng gọi cậu. JaeJoong biết anh gần đến rồi và không thể đến bên trong được, họ đã bàn là sẽ có con khi HoJoong được năm tuổi.

“Không! Ông xã... mình không thể... . ông xãaaaa.....aaaaaaa.” – cậu oằn lưng lên cảm nhận sức nóng bên trong mình.

...

Sáng hôm sau

“Anh xin lỗi!” – anh hôn lên bàn tay cậu. Anh thật sự hối hận với những tức giận vô cớ khi say xỉn như vậy – “Sau này anh sẽ không uống như thế nữa. Anh đã làm em đau và sợ phải không?”

“Em không sao. Em biết ông xã thương em mới làm vậy mà.” – cậu cười nhẹ hôn lên mũi anh

Nhìn cậu mệt mỏi nằm trên giường, khuôn mặt tái nhợt. Anh không nhớ nổi bằng cách nào cậu kéo anh ra ngoài giường trong khi cả hai dính chặt nhau trong bồn tắm khi bốn giờ sáng cả. Giờ đây trông cậu trắng nhợt, đôi môi màu đỏ cũng chỉ còn màu hồng lợt. Anh đã làm gì thế này? Sao anh có thể mắc sai lầm khi trong say chứ? Anh làm tổn thương cậu mất.

“Anh xin lỗi!” – anh lại hôn vào tay cậu

“Em không sao mà ông xã.” – cậu nắm tay anh đặt lên người mình. Bàn tay anh luôn to lớn và vững vàng, nắm bàn tay này đi cả quãng đời còn lại thật là hạnh phúc

“Hôm qua em có sợ lắm không?” – anh thật sự lo, cậu không thể bị ám ảnh và sợ anh. Nếu không.... chắc anh không có mặt mũi gặp cậu và con mất.

“Dạ không. Em chỉ buồn ngủ một chút thôi.” – cậu che miệng ngáp dài

“Vậy em ngủ đi. Anh sẽ cho Joongie ăn uống rồi chơi với con. Chiều nay đưa em và con đi siêu thị nhé, mình mua thêm tã cho con và ít đồ dùng nữa.” – anh kéo mền cao đến ngực, hôn lên trán cậu chúc ngủ ngon.

Anh chỉ hi vọng tối qua sẽ không xảy ra chuyện gì, nếu không chắc chắn cậu sẽ rất mệt khi phải mang thai và chăm con. Anh hi vọng thế!

—————End Flash Back—————

24. Chương 24

...

“Em cứ nằm nghỉ thêm đi. Anh lấy sữa cho con!” – Yunho đặt túi xách lên ghế và chạy vào trong nhà bếp pha sữa.

JaeJoong bế con vào trong phòng ngủ nằm trên giường cùng mình.

“Joongie sắp có em rồi đấy!” – cậu khẽ xoa bụng mình và vuốt đầu bé

“JaeJoong!” – anh mang một ly sữa và một bình sữa vào phòng. JaeJoong ngồi dậy đỡ lấy ly sữa ấm trên tay anh. – “Em uống đi!” – anh chỉ vào ly sữa trên tay cậu. Anh bế bé lên ngồi trên đùi mình và cầm hồ cho bé ôm bình sữa uống.

Uống sữa được một lúc HoJoong nằm trong tay cậu cũng lặn ra ngủ từ lúc nào. Anh bế bé về phòng nhỏ bên cạnh và quay lại với cậu. Họ vẫn chưa trò chuyện với nhau từ bệnh viện đến giờ.

“JaeJoong à!” – anh ngồi trên giường vuốt mái tóc cậu xem cậu đã khỏe lại chưa.

“Ông xã...”

“Cám ơn em. Em lại vì anh mà mang nặng nữa rồi, sinh cho anh một cô công chúa làm bạn với Joongie nhé!” – anh hôn lên trán cậu

“Ông xã, em hi vọng Joongie sẽ có em trai.”

“Thật ra...” – anh ầm úng, từ từ trườn người nằm bên cạnh cậu – “....có một cách để có con trai nhưng...”

“Cách gì vậy ông xã, chỉ là có con trai chuyện gì em cũng làm.” – cậu vội nắm tay anh. Anh đắm chiêu một hồi rồi thì thầm thật nhỏ vào tai cậu.

“Cha anh nói...lúc mẹ có mang anh bà toàn.... uhm.... ở trên thôi.”

“V...vậy...vậy em phải...chủ động...trong...lúc đó hả?” – mặt cậu đỏ rần rần nhìn anh

“Em.....phải....c....ư... ỡ...i.... anh.” – anh cũng đỏ mặt gãi gãi sau gáy. Hai vợ chồng chưa bao giờ làm tư thế nào khác từ khi kết hôn đến tận bây giờ. Không phải là anh không muốn nhưng vì sợ JaeJoong ngại và mệt nên anh không đòi hỏi những điều đó.

“Em.... em.... không có.... . biết...làm.” – hai vợ chồng nói chuyện chần chối mà chẳng khác gì con nít tập nói cả. Lấy nhau một năm rồi lại có con một tuổi rồi, họ hai năm chung sống vậy mà vẫn còn đỏ mặt là sao?

“Anh nghĩ.... . chắc mình tập từ từ” – hai vợ chồng ngượng ngịu không dám nhìn nhau.

“Em.... sẽ cố gắng.”

“Uhm.... . uhm.”

...

JaeJoong đã bước qua tháng thứ năm, những kinh nghiệm khi mang thai HoJoong giúp rất nhiều cho lần thứ hai ngoài ý muốn này. Cậu quyết định tự đi siêu âm lần nữa rồi mới nói cho Yunho nghe sau.

Mỉm cười vui vẻ, cậu bế con đi đến trường đón anh thay vì nhà họ gần đó, cậu muốn báo cho anh biết cả hai đã có một hoàng tử dễ thương rồi. Những tháng gần đây cậu có phần nóng nảy khó chịu trong người nên đã làm phiền anh chăm sóc cho HoJoong rất nhiều. Cậu không biết có phải là con trai nên đặc biệt hành cậu hay không.

Nếu lúc trước mang thai HoJoong cậu đảm tính bao nhiêu thì bây giờ lại nổi loạn bấy nhiêu. Cậu thường cau có mặt mày khi ngửi thấy mùi nước hoa khác trên áo anh mỗi khi cho đồ vào máy giặt. Cậu bắt đầu nghi này nghi nọ khi thấy anh nói bận việc học ở trường. Cậu thề là cậu tin anh tuyệt đối, tin còn hơn bản thân mình nhưng cái ý nghĩ anh bên cạnh người khác đang chi phối cậu.

Nhất là khi thai được bốn tháng trở lên cậu bắt đầu muốn cùng anh vào mỗi đêm thật nhiều lần. Cậu luôn chủ động phía trên và không ngừng kéo anh vào những vòng sau đến khi không còn sức mới lặn ra ngủ. Ăn uống cũng khó khăn hơn rất nhiều khi cậu muốn ăn những món nhiều mỡ và thịt ram.

Cái này khoa học không chứng nhận được chứ mấy người có gia đình luôn nói, là thai nhi hành đó! Cha mẹ sinh con trời sinh tính nên một phần ảnh hưởng đến người mẹ khi mang thai. Có lẽ hoàng tử này là một cậu bé siêu quậy.

HoJoong được một tuổi rưỡi đã học nói được nhiều hơn, đã có thể tự đi vài bước như từ tivi đến ghế sofa để kéo chân cậu đòi chơi cùng. Bé gái càng lớn nước da càng trắng và đôi mắt to rõ một màu đen láy như cậu. Thầm hỏi, cậu con trai này có phải vẽ mang vẽ nghiêm nghị như Yunho của cậu không?

“Joongie chút nữa appa sẽ ra từ hướng đó, con nhớ vẫy tay appa nhé!” – cậu ẵm bé HoJoong trên cánh tay trái chờ anh trước cổng trường. Cậu mặc áo thun bên trong và áo sơ mi rộng của anh bên ngoài, bụng sẽ không bị bó sát không ảnh hưởng đến bé trai phát triển bên trong.

“Appa kia con!” – cậu cười rạng rỡ khi thấy anh đang kéo lại balô trên vai đi ra nhưng bên cạnh có cô gái không ngừng chạy theo.

“Yunho oppa !” – cô gái gọi với theo anh

“Có chuyện gì không?” – anh dừng lại. Anh vẫn chưa thấy được cậu và con đang chờ mình.

“Lúc này em không để ý nên không biết thầy dặn phần nào. Anh đánh dấu giúp em được không?” – cô bạn đưa cuốn sách và cây bút cho anh. Và theo JaeJoong nghĩ là cô xin số điện thoại của anh.

“Từ trang 33 đến 42, chỉ cần chú tâm vào phần công thức và một số lưu ý” – anh đánh dấu nhanh rồi đưa lại cuốn sách.

“Em cảm ơn! Hẹn gặp lại anh vào ngày mai ” – cô cúi đầu cảm ơn anh rồi vội chạy đi mất

Yunho đi tiếp ra ngoài, anh ngược mắt lên đã thấy cậu hầm hầm bế con chờ mình.

“JaeJoong!” – anh mỉm cười chạy đến bế bé HoJoong – “Joongie của appa đến đón appa hả?! Thương quá!” – anh hôn lên má cô con gái và làm bé cười híp mắt. Anh để ý khuôn mặt cậu có vẻ không thoải mái. – “Em mang thai sao không nghỉ ngơi, anh học xong sẽ về ngay mà.” – anh khoác vai cậu cùng đưa con về nhà

“Nếu em không mang con đến đón sẽ tốt hơn chứ gì?” – cậu liếc anh một cái bỏ vào nhà, nằm trong phòng bé HoJoong.

“Umma sao vậy? Joongie ăn hiếp umma hả?” – anh không hiểu chuyện gì xảy ra quay sang hỏi bé. Bé chỉ lo nghịch tóc của anh giật giật mà không biết mẹ mình đang ghen.

JaeJoong ngồi trên tấm nệm lớn của HoJoong nghịch mấy con thú nhồi bông nho nhỏ. Cậu không biết tại sao thấy buồn lắm, tức ghê gớm! Lúc trước chuyện Heechul cậu hiểu lắm anh nhưng sau khi đọc nhật ký cả cuốn thì cậu hiểu anh thương cậu lắm. Từ khi anh lấy cậu anh không viết nhật ký nữa vì anh muốn chia sẻ mọi chuyện với cậu chứ không cần phải ghi chép vào giấy làm gì nữa.

“Bà xã!” – anh đẩy nhẹ cửa vào. JaeJoong ngược lên nhìn anh rồi quay xuống tiếp tục chơi với con thú nhỏ trong tay. Anh ngồi bên cạnh cậu tìm cách nhẹ nhàng bắt chuyện cùng cậu. Thai lớn, bụng nặng cậu bực dọc trong người cũng là thường tình.

“Con ngủ rồi!”

“...” – JaeJoong trầm ngâm làm anh càng lo hơn.

“Con làm em mệt hả?” – anh xoa nhẹ bụng cậu

“Em không sao.” – cậu nói lí nhí

“Sao hôm nay em và con đón anh vậy? Có chuyện gì à?” – anh ôm nhẹ cậu, bàn tay trên vùng bụng xoa những vòng tròn lớn – “Có phải hai đứa nhỏ ăn hiếp em không? Anh đánh con nhé!”

“Không có! Con ngoan lắm.” – cậu bấu môi, mặt cúi cúi xuống không nhìn anh – “Cô gái đó.... là ai vậy?”

“Huh?” – anh ngẩn người ra. Cậu đang hỏi anh người con gái khác. Là ai? Cô gái nào?

“À...” – anh bật cười. Cậu ghen! Trời ơi! Lấy nhau hai năm lần đầu tiên anh thấy cậu ghen. À không! Lần đầu dám lên tiếng nói lên sự khó chịu của mình. Lúc trước cái gì cậu cũng cam chịu, điều gì cũng giấu trong lòng, giờ thì tốt rồi, cậu ghen vì yêu anh.

“Là bạn học cùng lớp thôi. Chỉ hỏi bài tập, anh không thân, tên cũng không nhớ nữa.” – anh hôn lên môi cậu

“Thật hả?” – cậu hơi mỉm cười đẩy nhẹ anh ra nhìn mặt

“Sao vậy em ? Anh làm em đau hả?” – anh xoa bụng cậu, chắc ôm sát quá làm cần trúng vùng bụng

“Con đập em.” – cậu nhăn mặt đau đớn

Yunho áp tai vào bụng cậu nói thì thầm – “Appa thương! Con đừng đập umma nữa.”

Sau một hồi dỗ dành đứa con trai ngừng quậy phá cậu mới giãn chân mày ra thở dễ chịu hơn. Yunho đỡ cậu về phòng thì thấy đứa con gái vẫn nằm ngủ ngon lành trên giường lớn.

“Ông xã! Hồi chiều em dẫn Joongie đi siêu âm với em.” – cậu vuốt vuốt bụng mình cười thật tươi – “Là con trai đó anh!”

“Con trai à?” – anh ôm lấy cậu – “Cám ơn em!” – anh hôn khắp khuôn mặt cậu khiến cậu nhột đấy nhẹ anh ra

“Con trai anh quậy lắm, cứ đập hoài à.”

“Để anh đánh con nhé! Dám làm em đau.” – anh cười hôn lên má cậu lần nữa.

Hôm nay JaeJoong ghen làm anh vui lắm! Lần đầu anh thấy cậu ghen, khuôn mặt bí xị còn đôi môi cứ vểnh ra, thật sự như một đứa trẻ chưa lớn vậy. Cậu cũng như một món châu báu của anh, cần nâng niu yêu thương, anh càng lúc càng không thể rời xa cậu được. Lần này về thôn dù có bị trưởng lão mắng anh cũng chịu. Anh sẽ mua nhiều thứ gửi về đó cho cậu và con mình.

Anh không biết mình sẽ thành người như hiện tại, tính tình đến con người hoàn toàn thay đổi. Anh tưởng mình sẽ giữ mãi khuôn mặt lạnh lùng khùng khùng ít nói, đáng sợ trong mắt cậu chứ. Vậy mà khi thương vợ thương con anh chỉ là một người bố, một người chồng tầm thường như bao người khác. Chỉ muốn nhìn vợ con mình cười vui và khỏe mạnh mỗi ngày.

...

Chín Tháng – JaeJoong chuyển dạ

Bệnh Viện

“Nhờ em chăm sóc Joongie giúp anh!” – Yunho bế HoJoong sang cho Kangin ẵm. Anh luynes quynh chạy theo cậu đang được đẩy vào phòng sanh mổ. Lần trước vì sanh ở thôn, bệnh viện ở dưới nhỏ lại không đủ tiện nghi nên không cho anh vào trong. Lần này sanh trên Seoul thiết bị máy móc cũng như phòng ốc rộng rãi, anh vui mừng khi được tận mắt chứng kiến con mình chào đời.

“Ông xã...” – cậu nhăn lại vì đau. Đứa bé này chắc phải khỏe mạnh lắm khi nó quá dự định ra đời như bác sĩ đoán.

“Em thở đều đi nào! Thở đều đi nào!” – anh nắm chặt tay cậu. Anh cũng đang run rẩy khi nhìn bác sĩ bắt đầu chích thuốc tê vào.

Anh không sợ máu, chẳng qua anh rất hồi hộp đến căng thẳng vì được nhìn con mình sẽ ra đời và chính tay anh được cắt dây rốn, mang đến thế giới một sinh linh nhỏ bé.

“Anh Jung!” – bác sĩ cầm dây nhau giao giữa cậu và em bé cùng cây kéo cho anh.

Yunho nhìn cậu rồi chậm chậm cầm kéo, tay anh nâng dây giao nhau của cả hai lên. Cảm giác đầu tiên là mềm mại và trơn trượt, anh cắt một cái thật nhẹ và cột lại theo sự chỉ dẫn của y tá bên cạnh.

Bóp – y tá vỗ vào mông bé

“OA.... OA.... OA...” – bé khóc thét lên

“A! Minnie của appa.” – anh nhận em bé từ tay cô y tá mang đến cạnh cậu.

“Chào con Minnie.” – cậu thều thào nói, mặt đỏ đầy mồ hôi.

“Cám ơn em! Bà xã.” – anh hôn lên trán cậu.

...

Cả hai cùng nuôi hai đứa con của mình trong sự hạnh phúc và bảo bọc yêu thương. Anh rất nhanh đã lấy được tấm bằng hạng ưu và cùng cả nhà trở về thôn, trở về quê hương – nơi bắt đầu tình yêu của họ.

Yunho ghi tên con trai mình vào gia phả trước sự hưởng dương của các bậc trưởng lão. Họ cũng nói gì đến cậu khi mang cho làng một cậu quý tử họ Jung. Con trai thứ của Yunho – Jung Changmin.

Anh mua máy giặt và những thứ cần thiết lắp vào phòng mình và hai đứa trẻ. Không chỉ lo cho gia đình, anh còn giúp thôn phát triển vượt bậc. Phương pháp và máy móc áp dụng cùng nhau mang lại hiệu suất lớn cho thu hoạch mùa màng.

Ba năm hai đứa thật là lý tưởng. Anh cười rất nhiều khi bên cạnh gia đình mình.

...

Khi HoJoong năm tuổi Changmin ba tuổi.

“Xem thằng con tôi nó thương vợ nó chưa kìa, mua máy lạnh, máy giặt, tôi lấy ai kia cũng hơn nửa đời người mà có được gì đâu. Một cành hoa bẻ đôi cũng chưa thấy.” – bà Jung cầm quạt giấy ngồi quạt cho đứa cháu nội đang ăn dưa hấu cùng gia đình

“Chẳng phải ngày xưa bà bảo ‘em chỉ cần anh yêu em là đủ’ à?” – ông Jung cắn miếng dưa hấu lớn quay sang chất vấn bà

“Thì lúc đó mới quen nhau nên nói thế. Chứ không lẽ bảo không có hoa hồng thì không lấy sao?” – bà liếc ông

“Thôi mà cha mẹ! Joongie và Minnie cười kìa!” – Yunho chỉ hai đứa nhỏ miệng cười toe toét dính đầy nước dưa hấu

“Thì mẹ có nói gì đâu ~” – bà liếc ông thêm một cái rồi quay sang đút cháu cưng ăn dưa hấu

“Không thèm ăn nữa.” – ông Jung bỏ vỏ dưa hấu xuống đi vào trong

“Cha giận rồi!” – anh cười

“Ông già này không biết mắc cỡ với lũ nhỏ sao?” – bà cũng vội vào trong... làm hòa.

“Ông xã!” – cậu gọi

“Hửm?” – anh lau miệng cho con gái mình quay sang cậu

“Cám ơn anh! Cám ơn anh cho em và con một mái ấm.” – cậu lau miệng cho anh. Anh lo cho con mà không để ý miệng mình dính đầy nước dưa hấu

“Cám ơn em! Cám ơn em đã không ngừng yêu anh và cho anh hai...à không ba đứa con rất ngoan.” – anh chồm tay xoa cái bụng hơi tròn bởi thai ba tháng, đang định hôn cậu thì nghe tiếng công chúa của anh hét lên.

“Minnie không được lấy của noona.” – HoJoong la lên

“Aaaaa của Minnie.” – Changmin cũng la lên không chịu nhường

“Hai đứa!” – anh và cậu vội ngăn hai đứa nhỏ đang dành nhau miếng dưa hấu cuối cùng.

Hạnh phúc thật sự không khó nếu chịu tìm kiếm. Ngày xưa nếu không phải có một người rất ngốc yêu một người cố tỏ ra lạnh lùng thì cái nồng nhiệt của kẻ ngốc làm sao đánh tan được cái lạnh của người kia. Con

tìm họ rồi lại hòa chung nhịp đập mang đến yêu thương. Không cần gì cả! Chỉ cần con tim luôn hướng đến một người thì hạnh phúc sẽ tự động tìm đến.

Hạnh phúc trong tầm tay!

END

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/fanfic-ngoc>